



СТИВЪН ЖИВИТ



ТОМИ ЧУКАЛАТА

КНИГА ТРЕТА

СТИВЪН КИНГ ТОМИЧУКАЛАТА III

Превод: Вихра Манова

chitanka.info

Разтърсваща! Жалко, че има край!

Ню Йорк Таймс Бук Ривю

Стивън Кинг — авторът на бестселъри в обичайния си маниер те грабва още на първата страница, влачи те бездиханен без да ти спестява никоя от порциите ужас и накрая пряко волята, те оставя на последната — разтърсен, зашеметен и обзет от желание книгата да няма край.

Робърта Андерсън заедно с приятеля си Джим Гардънър изравят на повърхността на земята огромна летяща чиния, катастрофирала още преди ледниковия период. Но около нея витаят зли сили, които превръщат Робърта и жителите на близкото градче в изцяло загубили човешкия си облик „томичукалата“. Джим оцелява благодарение на поставената в черепа му метална пластинка и се оказва единственият, способен да се изправи срещу космическата опасност.

*Късно тази нощ
и нощта преди
томичукалата
чукат на вратата.*

*Искам да изляза,
но от страх дори
няма да погледна
томичукалата.*

*На Табита Кинг
„... обещания за спазване.“*

*Запознайте се с новия шеф. Същият като
стария.*

„Вече няма да ме измамат“

Дъ Ху

*Горе на планината:
гръм, вълшебна пяна,
нека хората видят мъдростта
ми,
покрий земята с пушек.
Бягай през джунглата...
Не се обръщай назад.*

*„Бяг през
джунглата“*

*Кридънс
Клиъруотър
Ривайвъл*

Заспах и сънувах съня. Този път нямаше никакво предрешаване. Аз бях злобната мъжко-женска фигура-джудже, елемента „радост от унищожението“, а Сол бе моят двойник, мъж-жена, мой брат и моя сестра, и ние танцувахме на открито, под огромни бели сгради, пълни с противни, заплашителни, черни машини, които носеха разрушение. Но в съня, той и аз, или тя и аз, бяхме приятелски настроени един към друг, не враждувахме, участвахме заедно в злостен умисъл. Сънят бе изпълнен със страхотно силна носталгия, с копнеж по смъртта. Ние се приближихме и се целунахме, влюбени, ала това беше ужасно и дори в съня аз го знаех. Защото в него разпознах онези други сънища, които всички имаме, където същината на любовта, на нежността, се концентрира в целувка или ласка, а сега това бе милувката на две получовешки същества, празнуващи унищожението.

*Дорис Лесинг,
„Златният бележник“*

ЕДНО СЕСТРИЧКАТА

1

— Надявам се, че полетът ви хареса — каза стюардесата, застанала до изхода, на четирийсетина годишната жена, която напускаше самолета на „Делта“ след полет 230, заедно с потока останали пътници, пропътували целия път до Бангор, 230-тата крайна точка.

Сестрата на Боби Андерсън, Ан, която бе само на четирийсет, но се *смяташе* за петдесет годишна, а и *изглеждаше* на толкова (Боби би казала — в някой от редките моменти, когато си пийваше, — че сестричката Ан разсъждаваше като петдесетгодишна още на тринайсет), спря и фиксира стюардесата с поглед, способен да спре часовник.

— Добре, ще ти отговоря, мила — заяви тя. — Заврях. Подмишниците ми вонят, защото самолетът закъсна с излитането си от Ла Гарбидж и се забави още повече при напускането на Логан. Имаше въздушни възглавници, а аз мразя да летя. Левачката, която изпратихте отзад в класата за добитъка, ме заля цялата с нечия поръчка и поръката ми засъхна тънка коричка от портокалов сок. Гащите ми са се заврели в цепнатината на задника ми и това градче прилича на пъпка върху кура на Нова Англия. Още някакви въпроси?

— Не — успя да произнесе стюардесата. Очите ѝ бяха станали стъклени и тя се чувстваше, като че ли току-що бе изкарала три бързи рунда с Бум-Бум Манчини в ден, когато Манчини е сърдит на целия свят. Ан Андерсън често оказваше такова въздействие на хората.

— Толкова по-добре за теб, скъпа — Ан измарширува покрай момичето и слезе по стълбичката, размахала в едната си ръка голяма, крещящо пурпурна ръчна чанта. Стюардесата така и не успя да ѝ пожелае приятно прекарване в Бангор. Тя реши, че и без това щеше да е безполезно. Дамата имаше вид на човек, който никъде не си прекарва времето приятно. Вървеше изправена, но приличаше на жена, която го прави въпреки някаква скрита болка — като малката русалка, която продължавала да върви, макар с всяка стъпка да ѝ се струвало, че в краката ѝ се забиват ножове.

„Само“, помисли си стюардесата, „ако на това маце някога му се случи да се сблъска с Истинската любов, искрено се надявам, той да е запознат с методите за чифтосване на домашните паяци“.

Служителката на „Ейвис“ каза на Ан, че не разполага с коли под наем, щом Ан не е направила предварителна резервация, сега се е оказала без късмет, така че, съжالياва. В Мейн бе лято и колите под наем бяха на мода.

Това беше грешка от страна на служителката. И то голяма.

Ан мрачно се усмихна, мислено си плю на ръцете и се хвана за работа. Подобни ситуации бяха чудесно поле за изява на сестричката Ан, която се бе грижила за баща си до окаяната му смърт на първи август, преди осем дни. Не бе позволила да го откарат в болница, предпочитайки сама да го мие, да му лекува раните от залежаването, да му сменя зацапаните гащи и да му дава лекарствата посред нощ. Разбира се, до последния удар го докара тя, като непрестанно му вадеше душата да продадат къщата на улица „Лейтън“ (той не искаше; Ан бе категорична, че трябва да го направи; последният чудовищен удар, поразил го след три по-малки на двегодишни интервали, настъпи три дни след като къщата беше обявена за продан), но тя не би признала това повече, отколкото би признала факта, че макар да посещаваше „Сейнт Барт“ в Ютика от най-ранно детство и да бе една от водещите мирянки в тази хубава църква, Ан смяташе, че идеята за Бога е пълна лъжа. Още преди да навърши осемнайсет, беше превила майка си според своята воля, а сега бе унищожила баща си и бе гледала как пръстта барабани по ковчега му. Никоя недорасла служителка на „Ейвис“ не можеше да излезе насреща на Сестричката. Трябваша й точно десет минути, за да я разнищи, а после отхвърли предложението да вземе специалната кола, която „Ейвис“ държаха в резерва за изключително важни — *наистина* изключително важни — знаменитости, минаващи през Бангор и продължи натиска си, като долавяше усилващия се страх на младата служителка подобно на гладен хищник, надушил кръв. Двайсет минути след предложението за специалната кола Ан ведро потегли от международно летище Бангор зад волана на един кътлас сюрприйм, запазен за бизнесмен, който трябваше да кацне в шест и петнайсет. Тогава служителката вече

нямаше да е на смяна — а освен това тя бе толкова разстроена от непоколебимото настъпление на Ан, че нямаше да трепне дори ако колата бе заплута за президента на Съединените американски щати. Момичето разтреперано отиде във вътрешната стаичка, затвори вратата, заключи я, постави един стол под бравата и изпуши цигарата с марихуана, която единия от механиците ѝ беше дал. След това избухна в сълзи.

Ан Андерсън оказваше подобно въздействие върху много хора.

Когато служителката вече беше изядена, приближаваше три часа. Ан можеше да подкара направо към Хейвън — картата, която бе взела от бюрото на „Ейвис“ показваше, че разстоянието е по-малко от осемдесет километра, — но тя искаше да е съвсем свежа за сблъсъка си с Робърта.

На X-овидното кръстовище на Хамънд и улица „Юниън“ имаше регулировчик — светофарът не работеше, което Ан реши, че е типично за това пикливо малко градче — и тя спря на средата, за да го попита за пътя до най-добрия хотел или мотел в града. Полицаят възнамеряваше да я укори, че задръства движението като спира да му задава въпроси, но в този момент погледът в очите ѝ — топлият поглед на човек с добре разпален в съзнанието огън, който може да лумне всеки миг — го накара да реши, че може би ще е по-лесно просто да ѝ покаже пътя и да се отърве от нея. Тази жена приличаше на кучето, което полицаят помнеше от детството си, кучето, смятало за чудесно забавление да къса дъната на панталонките на децата, тръгнали към училище. Разправия от този род в ден, когато температурите и на въздуха, и на язвата му бяха твърде високи, щеше да му дойде в повече. Той я упъти към хотел „Градски изглед“ на шосе 7 и с радост изгледа как задният ѝ край се отдалечава от него.

Хотел „Градски изглед“ беше пълен.

Това не представляваше проблем за сестричката Ан.

Тя се снабди със стая с две легла, после принуди измъчения управител да ѝ даде друга, защото климатичната инсталация в първата вдигала шум, а цветът на телевизора бил толкова лош, че всички актьори имали вид, сякаш току-що са се нагълтали с лайна и всеки момент ще измрат.

Ан си разопакова багажа, мастурбира до мрачен и безрадостен оргазъм, използвайки вибратор почти с размерите на някой от мутиралите моркови от градината на Боби (единственият вид оргазъм, който бе изпитвала, бе от типа мрачен и безрадостен; тя никога не беше лягала с мъж и нямаше намерение да го прави тепърва), взе душ, подремна и отиде на вечеря. Прегледа менюто със задълбочаващо се смръщване, след което оголи зъби в злобна усмивка към сервитьора, дошъл да ѝ вземе поръчката.

— Донеси ми връзка зеленчуци. Сурови, листати зеленчуци.

— Мадам желае сал...

— Мадам желае връзка сурови, листати зеленчуци. Пет пари не давам как им викаш. Само първо ги измий, за да се махне буболечата пикня. И веднага ми дай едно сомбреро.

— Да, мадам — облиза устни сервитьорът. Хората ги гледаха. Няколко души се усмихваха... но онези, които надзърнаха в очите на Ан Андерсън, веднага престанаха. Келнерът тръгна да се отдалечава и тя го повика обратно с висок, равен и нетърпящ възражения глас.

— В сомбрерото — заяви тя, — трябва да има кахлуа и сметана. *Сметана*. Ако ми донесеш сомбреро с мляко в него, приятелче, ще ти се наложи да използваш гадорията за шампоан.

Адамовата ябълка на сервитьора заподскача нагоре-надолу като маймуна по пръчка. Той направи опит да си сложи аристократичната, съжалителна усмивка, която е най-доброто келнерско оръжие срещу грубите клиенти. За негова чест трябва да се каже, че се справи много добре в началото — после устните на Ан се изкривиха в ухилване,

което смрази усмивката му. В нейното изражение нямаше и капка добронамереност. То навяваше само мисъл за убийство.

— Не се шегувам, приятелче — изрече тихо сестричката Ан. Сервитьорът ѝ повярва.

Тя се прибра в стаята си към седем и половина. Съблече се, сложи си един халат и седна да погледа навън от прозореца на четвъртия етаж. Въпреки името си хотел „Градски изглед“ се намираше всъщност далече от покрайнините на Бангор. Гледката навън, която съзерцаваше Ан — като се изключи осветлението на малкия паркинг, — представляваше почти ненарушена тъмнина. Това бе точно видът гледка, който тя обичаше.

В чантичката си носеше капсули амфетамин. Извади една, отвори я, изсипа белия пращец върху огледалцето на пудриерата си, прокара линия с един от разумно късите си нокти и смръкна половината прах. Сърцето ѝ моментално заподскача като заек в тесния ѝ гръден кош. По бледото ѝ лице плъзна руменина. Тя остави другата половина за сутринта. Бе започнала да използва жълтите капсули по този начин скоро след първия удар на баща си. Сега откри, че не може да заспи без да си смръкне от това чудо, което беше диаметралната противоположност на успокоително. Когато бе малко момиченце — много малко момиченце — майка ѝ веднъж бе викнала, напълно вбесена: „Ти си толкова опака, че противоречиш и на природата“.

Ан предполагаше, че това е било вярно тогава, както бе вярно и сега... макар че майка ѝ сега никога не би посмяла да каже такова нещо, разбира се.

Тя погледна към телефона и извърна очи. Самият му вид я караше да мисли за Боби и за начина, по който бе отказала да дойде на татковото погребение — не с думи, а по един страхлив начин, който беше характерен за нея — просто отказа да отговори на все по-напористите усилия на Ан да влезе във връзка с нея. Беше ѝ звънила два пъти през първите двайсет и четири часа след удара на дъртия негодник, когато бе станало ясно, че няма да прескочи трапа. И двата пъти никой не вдигна телефона.

Обади се още веднъж след като баща им умря — този път в един часа и четири минути през нощта на втори август. Някакъв пияница бе вдигнал телефона.

— Бих искала да говоря с Робърта Андерсън, моля — каза Ан, застанала вдървено до обществения телефон във фоайето на Военната болница в Ютика. Майка ѝ седеше наблизко на един пластмасов стол, заобиколена от безкрайните сестри и братя, с безкрайните им ирландско-картофени физиономии, които ревяха без прекъсване. — Веднага.

— С Боби ли? — попита гласът на пияницата в другия край. — Стария шеф ли искаш или Новия и Подобрен шеф?

— Спести ми тия глупости, Гардънър. Баща ѝ...

— Не можеш сега да говориш с Боби — прекъсна я пияницата... Гардънър, всъщност, тя вече разпозна гласа. Ан затвори очи. Имаше само едно нещо сред свързаните с разговор по телефона лоши маниери, което да мразеше повече от това да я прекъсват. — Тя е навън в бараката с Даласката полиция. Всички те стават дори още по-Нови и „по“-Подобрени.

— Кажй ѝ, че сестра ѝ Ан...

Щрак!

Обзелата я ярост стегна гърлото ѝ в железни клещи. Тя отдалечи от себе си слушалката и я погледна, както някоя жена би погледнала току-що ухапалата я змия. Ноктите ѝ бяха побелели от стискане.

От свързаните с разговор по телефона лоши маниери *най-много* мразеше да ѝ затварят.

Ан веднага бе избрала номера отново, но този път, след дълга пауза, телефонът започна да издава странни звуци като от сирена в ухото ѝ. Тя затвори и отиде при ревящата си майка и нейните опяващи роднини.

— Свърза ли се с нея, сестричке? — попита майката Ан.

— Да.

— И тя какво каза? — Очите ѝ молеха Ан за добри новини. — Ще се върне ли вкъщи за погребението?

— Не пое ангажимент за едното или за другото — заяви Ан и изведнъж целият ѝ яд към Робърта, Робърта, която бе имала нахалството да ѝ се изплъзне, изскочи навън — но не като оплакване. Ан никога не мирясваше, „нито“ пък се оплакваше. Акулоподобната усмивка се появи на лицето ѝ. Мърморещите роднини се умълчаха и неспокойно я погледнаха. Две от възрастните дами стиснаха молитвените си броеници. — *Всъщност* тя каза, че смъртта на дъртото копеле я радва. После се разсмя. И затвори.

За миг настъпи слисана тишина. След това Пола Андерсън притисна длани към ушите си и запищя.

Ан не изпитваше никакво съмнение — поне в началото, — че Боби ще бъде на погребението. „Ан“ бе решила, че тя трябва да е там, значи щеше да бъде. Ан винаги получаваше, каквото искаше; това правеше света приятен за нея, както и трябваше да бъде. Когато Робърта дойдеше, щеше да се сблъска с лъжата, казана от Ан — вероятно не чрез майка им, която щеше да е твърде патетично радостна, че я вижда, за да спомене това (а вероятно дори и за да си го спомни), но със сигурност чрез някой от опяващите чичовци. Боби щеше да отрече, така че вероятно опяващия чичо щеше да остави работата така — освен ако не се случеше да е страшно пиян, което не бе рядко явление при братята на майка им, — пък и всички щяха да запомнят изявлението на Боби, а не, че го е отрекла.

Това беше добре. Чудесно, всъщност. Ала не бе достатъчно. Време беше — отдавна — Робърта да се върне вкъщи. Не само за погребението; завинаги.

Ан щеше да се погрижи за това. Оставете тази работа на Сестричката.

Тази нощ в хотел „Градски изглед“ сънят не дойде лесно за Ан. Донякъде заради чуждото легло; донякъде заради глухия шум от работещи из съседните стаи телевизори и усещането, че е заобиколена от други хора — просто още една пчела, опитваща се да заспи в безименната си килийка в кошера, където килийките бяха квадратни вместо шестоъгълни; донякъде заради съзнанието, че утрешният ден щеше да бъде изключително натоварен; и най-вече, обаче, заради нестихващата ѝ мрачна ярост, задето е била измамена. Това бе нещото, което мразеше повече от всичко друго — то превръщаше такива неприятности, като затварянето на телефона, в пълна дреболия. *Боби* я бе измамила. До този момент я бе измамила окончателно и завършено, принуждавайки я да предприеме това глупаво пътуване, когато според синоптиците върху Нова Англия се беше стоварила най-лошата гореща вълна от 1974 година насам.

Един час след като излъга за *Боби* пред майка си и опяващите лели и чичовци, тя направи нов опит да се обади, този път от собственика на погребалното бюро (майка ѝ отдавна се бе замъкнала вкъщи, където Ан предполагаше, че ще заседне с тъпата си сестра Бети и двете ще смучат от онова гнусно кларе, по което си падаха, оплаквайки мъртвеца, докато се натряскат). Отсреща се чуваше пак само този звук като от сирена. Ан се обади на телефонистката и съобщи за повреда по линията.

— Искам да проверите, да установите повредата и да я отстраните — нареди Ан. — В семейството има смъртен случай и трябва колкото е възможно по-скоро да вляза във връзка със сестра си.

— Да, мадам. Ако ми оставите номера, откъдето се обаждате...

— Обаждам се от погребалното бюро — тръсна Ан. — Смятам да избира ковчег за баща си, след което да си легна. Ще позвъня пак на сутринта. Просто се постарай тогава да имам сигурна връзка, мила.

Тя затвори и се обърна към погребалния агент.

— Боров ковчег — рече тя. — Най-евтиния, който имате.

— Но, госпожице Андерсън, сигурен съм, че ще искате да си помислите за...

— Не желая да мисля за *нищо* — излая Ан. Вече усещаше предупредителното пулсиране, което сигнализираше за настъпването на един от редовните ѝ пристъпи на мигрена. — Просто ми продайте най-евтиния боров ковчег, с който разполагате, за да мога да се разкарам оттук. Мирише на смърт.

— Но... — Погребалният агент беше вече напълно сащисан. — Не искате ли да погледнете...

— Ще го видя, когато той е вътре — отсече Ан и измъкна чековата си книжка от чантата. — Колко?

На другата сутрин телефонът на Боби работеше, но никой не го вдигна. Това продължи през целия ден. Ан се ядосваше все повече и повече. Около четири следобед, когато бдението в съседната стая протичаше с пълна сила, тя се обади в справочната служба на Мейн и заяви на телефонистката, че иска номера на полицейския участък в Хейвън.

— Ами... вижте, там няма точно *полицейски участък*, но разполагам с номера на хейвънския констабъл. Това устройва...

— Да. Дайте ми го.

Телефонистката ѝ го даде. Ан се обади. Телефонът звъня... звъня... звъня. Сигналът беше съвсем същия като онзи, който се чуваше, когато звънеше в къщата, където безхарактерната ѝ сестра се криеше от около тринайсетина години. Човек можеше почти да повярва, че звъни на същото място.

Тя всъщност си поигра малко с тази идея, преди да я отхвърли. Но да отдели на подобна параноична мисъл дори миг от времето си беше много нетипично за нея и това я ядоса още повече. Сигналите си приличаха, защото в онова градче всички апарати ги продаваше и обслужваше една и съща забутана дърводелска телефонна компания, това бе всичко.

— Свърза ли се с нея? — попита боязливо Пола, като се приближи до вратата.

— Не. Тя не отговаря, градският *констабъл* не отговаря, мисля, че целият скапан град е отишъл по дяволите. Господи! — Ан отметна кичур коса от потното си чело.

— Може би, ако се обадиш на някой от приятелите ѝ...

— Какви приятели? Онова пиянде, с което се е забъркала ли?

— Сестричке! Ти не знаеш...

— Знам кой вдигна телефона единствения път, когато успях да се свържа — отвърна мрачно Ан. — След като съм живяла в това семейство, лесно мога да позная кога един мъж е пиян само по гласа му.

Майка ѝ не каза нищо; тя се задоволи просълзена и разтреперана да замълчи, опипваща с една ръка колана на черната си рокля и Ан точно такава я искаше.

— Не, той е там и двамата много добре знаят, че се опитвам да се свържа с тях и защо. Но те ще съжаляват, задето се ебават с мен.

— Сестричке, така ми се иска да не използваш такива изра...

— *Млъквай!* — кресна Ан и естествено майка ѝ го направи.

Ан отново вдигна слушалката. Този път, като позвъни в справочната служба, поиска номера на хейвънския кмет. Те не разполагаха и с него. Имало нещо като градски управител, каквото и да означаваше това шибано понятие.

Докато телефонистката проверяваше данните в компютъра си, звучаха приглушени звуци като от миши нокти по стъкло. Майка ѝ бе избягала. От другата стая се носеха театрални шумни хлипания и вайкания по ирландски маниер. Също като ракетите V-2, помисли си Ан, ирландското оплакване се захранваше с течено гориво, като и в двата случая горивото бе еднакво. Ан затвори очи. Главата ѝ бучеше. Тя изскърца със зъби — в устата ѝ се появи горчив, метален вкус. Ан затвори очи и си представи колко хубаво, колко чудесно би било да извърши една малка операцийка върху лицето на Боби със собствените си нокти.

— Още ли си там, мила — попита тя без да си отваря очите, — или изведнъж реши да прескочиш до тоалетната?

— Да, намерих...

— Дай ми го.

Телефонистката я нямаше. Някакъв робот изрецитира номера в странен, маршов ритъм. Ан го набра. Беше убедена, че няма да получи отговор, но телефонът бе вдигнат незабавно.

— Градска управа. Аз съм Нют Берингър.

— Е, радвам се да намеря *някого*. Името ми е Ан Андерсън. Обаждам се от Ютика, Ню Йорк. Опитах да се свържа с вашия констабъл, но очевидно той е отишъл за риба.

Гласът на Берингър звучеше равно.

— Той е жена, госпожице Андерсън. Тя почина неочаквано миналия месец. Мястото още не е попълнено. И вероятно ще остане така до следващото събиране на градския съвет.

Това успя да спре Ан само за миг. Тя се съсредоточи върху нещо, което я интересуваше повече.

— *Госпожице* Андерсън? Как разбрахте, че съм госпожица, Берингър?

Отговорът прозвуча без колебание. Берингър каза:

— Вие не сте ли сестрата на Боби? Ако сте, в случай че бяхте омъжена, името ви нямаше да е Андерсън, нали?

— Значи познавате Боби?

— Всички в Хейвън познават Боби, госпожице Андерсън. Тя е нашата местна знаменитост. Истински се гордеем с нея.

Това се вряза в мозъка на Ан като острие от стъкло. *Нашата местна знаменитост. О, мили, нещастни боже!*

— Добре се справяте, Шерлок. Аз правих опити да се свържа с нея по това, което минава за телефони там в скапаната ви област, за да ѝ кажа, че баща ѝ почина вчера и ще бъде погребан утре.

Очакваше някакво традиционно съболезнование от този безлик служител — в края на краищата той познаваше Боби, — но не последва такова.

— Имаше някакъв проблем с телефоните в нейния край — бе всичко, което каза Берингър.

Ан отново изгуби самообладание за миг („съвсем“ за миг, тя никога не губеше самообладание за дълго). Разговорът не вървеше, както бе очаквала. Отговорите на този мъж бяха някак странни, прекалено резервирани дори за един янки. Тя се опита да си го представи и не можа. Имаше нещо много особено в гласа му.

— Бихте ли я накарали да ми се обади? Майка ѝ си изплака очите в другата стая, скоро съвсем ще рухне и ако Робърта не стигне навреме за погребението, мисля, че *наистина* ще рухне.

— Ами, вижте, аз не мога да я *накарам* да ви се обади, госпожице Андерсън, нали? — отвърна ѝ Берингър с вбесяваща, провлечена мудност. — Тя е зряла жена. Но със сигурност ще предам съобщението.

— Все пак по-добре да ви дам номера — изрече през стиснатите си зъби Ан. — Имам предвид, че ние още сме си тук, в същата стара бърлога, ала тя се обажда толкова рядко, че може да е забравила номера. Той е...

— Не е необходимо — прекъсна я Берингър. — Ако тя не го помни или не си го е записала никъде, винаги има и справочна служба, нали? Предполагам, че така сте намерили и този номер.

Ан мразеше телефоните, защото те пропускаха само частица от пълното, безжалостно въздействие на личността ѝ. И си мислеше, че никога не ги е мразела толкова много, колкото в този миг.

— Слушайте! — извика тя. — Вие май не разбирате...

— Смятам, че разбирам — отрязва я Берингър. Това беше второто прекъсване, а още не бяха говорили и три минути. — Ще тръгвам, за да не си пропусна обяда. Благодаря, че се обадохте, госпожице Андерсън.

— Слушайте...

Преди да успее да завърши, той направи онова, което мразеше *най-много*.

Ан затвори с мисълта, че с радост би стояла и наблюдавала как глутница диви кучета изяжда жив мръсника, с когото току-що бе говорила.

Тя яростно заскърца със зъби.

Боби не ѝ се обади този следобед. Нито привечер, когато ракетите V-2 на оплакването достигнаха пияносферата. Нито по-късно вечерта, когато излязоха в орбита. Нито в два след полунощ, когато последните оплаквачи се запрепъваха слепешката към колите си, с които щяха да бъдат заплаха за другите шофьори по пътя си до вкъщи.

По-голямата част от нощта Ан лежа будна и опъната като бастун в леглото си, готова да избухне като бомба в куфарче и ту скърцаше със зъби, ту забиваше нокти в дланите си, докато правеше планове за отмъщение.

Ти ще се върнеш, Боби, о, да, ще се върнеш. И тогава...

Когато все още не се бе обадила и на другия ден, Ан отложи погребението, въпреки слабите протести на майка си, че е неприлично. Най-накрая Ан се извъртя към нея и изръмжа:

— Аз казвам кое е прилично и кое — не. Прилично е онази малка курва да е тук, а тя не си направи труда дори да звънне по телефона. Сега ме остави на мира!

Майка ѝ се изниза от стаята.

Тази вечер първо опита номера на Боби, а после и градската управа. На първия продължаваше да звучи подобният на сирена сигнал. На втория получи записано съобщение. Тя търпеливо изчака края му и каза:

— Пак е сестрата на Боби, господин Берингър, която от все сърце се надява да се заразите със сифилис и да не ви дадат правилна диагноза, докато не ви опада носа и топките ви не почернеят.

После отново се обади в справочната служба и поиска три номера в Хейвън — на Нют Берингър, на някой Смит (*Който и да е Смит, скъпа, в Хейвън те всичките са роднини*) и на някой Браун (номерът, който получи в отговор на последното си искане беше, по прищявката на азбучния ред, на Брайънт). И на трите номера се чуваше същият вой като от сирена.

„По дяволите!“ извика Ан и запрати телефона към стената.

На горния етаж майка ѝ се сви в леглото си с надеждата Боби да не се върне вкъщи... поне, докато Ан се намираше в това настроение.

Тя отложи погребението и церемонията с още един ден.

Роднините започнаха да роптаят, но Ан без усилия се справи с „тях“. Погребалният агент я погледна веднъж и реши, че старият ирландец може да си изгние в боровия ковчег, ала той няма да се бърка в това. Ан, която прекара целия ден на телефона, би го поздравила за мъдрото решение. Яростта ѝ устремно преминаваше всички предишни граници. Сега „всички“ телефони в Хейвън изглеждат бяха излезли от строя.

Не можеше повече да отлага погребението и тя го знаеше. Боби бе спечелила тази битка; добре, нека бъде така. Но не и войната. О, не. Ако си го въобразяваше, значи кучката имаше още много да учи... и то по най-болезнен начин.

Ан купи самолетните билети ядосана, ала с пълна увереност — един от щата Ню Йорк до Бангор... и два за връщане.

Щеше да отпътува за Бангор още на другия ден — за тогава ѝ беше и билетът, — но идиотската ѝ майка падна по задните стълби и си счупи таза. Шон О'Кейси веднъж бе казал, че да живееш с ирландци, е все едно да участваш в парад на глупаците и, о, колко беше прав. Письците на майка ѝ доведоха Ан от задния двор, където тя лежеше на един шезлонг и се печеше на слънце, докато си преговаряше стратегията за задържането на Боби в Ютика, докараше ли я веднъж тук. Майка ѝ се бе проснала в основата на тясното стълбище, извита в ужасяващ ъгъл и първата мисъл на Ан беше, че с радост би оставила глупавата дърта кучка там, докато анестетичното действие на кларета не преминеше. Прясната вдовица миришеше като винарска изба.

В този гневен, тревожен момент Ан разбра, че всичките ѝ планове трябваше да бъдат променени и си помисли, че майка им може да е направила това нарочно — напила се е за смелост и не е паднала, а е „скочила“ от стълбата. Защо? За да я задържи далеч от Боби, разбира се.

„Но няма да успееш“, помисли си тя, отивайки към телефона. „Няма. Когато аз искам нещо, когато съм «решила» нещо, то става. Ще отида в Хейвън и ще оставя широка следа там. Ще върна Боби тук, а те дълго ще има да ме помнят. Особено онзи нагъл простак, който ми затвори телефона.“

Тя вдигна слушалката и избра Бърза помощ — номерът беше в паметта на апарата още от първия удар на баща ѝ — с бързо, ядосано чукване на показалеца. Отново скърцаше със зъби.

И така, настъпи девети август, преди най-последно да успее да се измъкне. Междувременно Боби не се обади и Ан не направи повече опити да се свърже с нея, със селяндурата градски управител или с впиянчения ебач на Боби в Троя. Той очевидно се бе пренесъл при нея, за да я мушка по-редовно. Хубаво. Остави ги и двамата с приспано внимание. Това напълно я устройваше.

Сега Ан беше тук, в бангорския хотел „Градски изглед“, не можеше да заспи... и скърцаше със зъби.

Винаги бе скърцала със зъби. Понякога го правеше толкова шумно, че майка ѝ се будеше нощем... а понякога дори и баща ѝ, който спеше като талпа. Майка ѝ бе споменала това пред семейния лекар, когато Ан беше на три години. Този човек, един много възрастен господин от горния край на щата Ню Йорк, с когото Док Уоруик би се разбирал чудесно, се бе изненадал. Той размисли за момент и заяви:

— Смятам, че сигурно си го въобразявате, госпожо Андерсън.

— Ако е така, то трябва да е заразно — отвърна Пола. — Съпругът ми също я чу.

Те погледнаха към Ан, която строеше клатушкаща се кула от кубчета, едно върху друго. Работеше с мрачна съсредоточеност, без никакъв намек за усмивка. Като постави шестото кубче, кулата се срути... и когато Ан започна да я строи отново и двамата чуха зловещия, скелетен звук от скърцането на бебешките ѝ зъбки.

— Прави го и докато „спи“, така ли? — попита докторът.

Пола Андерсън кимна.

— Е, вероятно ще премине — заключи лекарят. — Безвредно е.

Но, разбира се, това не премина и не беше безвредно. То представляваше бруксизъм, несъзнателно скърцане със зъби, болест, която подобно на сърдечните пристъпи, ударите и язвите, често измъчва в маниачените, властни хора. Първият от падналите млечни зъби на Ан беше видимо изтърган. Родителите ѝ го изкоментираха... а после забравиха. Дотогава характерът на Ан бе започнал да се изяснява по по-ярки и стряскащи начини. На шест и половина тя вече властваше

в семейство Андерсън някак трудно обяснимо, но ефикасно. И всички бяха започнали да свикват с тънкото, доста страховито скърцане от зъбите ѝ през нощта.

Семейният зъболекар бе забелязал, че проблемът не отзвучава, а се влошава, по времето, когато Ан стана на девет, ала не започнаха да го лекуват, докато тя не навърши петнайсет и не взе да ѝ причинява истинска болка. Дотогава си бе изтрила зъбите до оголване на живите нерви. Зъболекарят я снабди с гумени шини за уста, направени по мярка за нея, а после ѝ даде и акрилови. Ан си слагаше тези пособия, които се наричат „нощни стражи“, всяка нощ преди лягане. На осемнайсет облякоха повечето ѝ горни и долни кътници с изцяло метални коронки. Семейство Андерсън не можеше да си позволи това, но Ан настояваше. Те бяха допуснали проблемът да стигне дотам, а тя нямаше намерение да позволи на стиснатото си татенце да ѝ обърне гръб като стане на двайсет и една и да заяви: „Вече си голяма, Ан; проблемът си е «твой». Щом искаш коронки, «ти» ще си платиш сметката.“

Тя бе искала злато, ала това наистина надхвърляше възможностите им.

Няколко години след това редките усмивки на Ан имаха бляскав, механизирован вид, който бе извънредно сепващ. Хората често направо отскачаха ужасено от нейната усмивка. Тя започна да изпитва мрачно удоволствие от тази реакция и, когато видя злодея Челюсти в един от по-късните филми за Джеймс Бонд, се смя, докато помисли, че устните ѝ ще се разчекнат — този необичаен изблик на весело настроение я остави замаяна и едва ли не болна. Но, когато онзи огромен мъжага за първи път оголи стоманените си зъби в акулоподобна усмивка, Ан бе разбрала точно защо хората отскачат от нея и почти ѝ се прииска да не бе слагала накрая порцеланово покритие върху метала. Да, помисли си тя, може би все пак е по-добре човек да не се показва толкова открито — май да си носиш истинския характер забоден върху ръкава е не помъдро от това, да си сложиш сърцето там. Вероятно не е необходимо да „изглеждаш“, като че ли си способна да си проправиш път с гризане през издялана от дъбови дъски врата, за да получиш онова, което искаш, след като си знаеш, че „можеш“ да го направиш.

Като се оставеше настрана бруксизма, Ан имаше и много дупки, както през детството, така и в зряла възраст, въпреки пълната с флуор

вода на Ютика и нейният собствен строг режим на добра устна хигиена (тя често си търкаше зъбите, докато си разкървавеше венците). Това също се дължеше по-скоро на характера ѝ, отколкото на нейната физиология. Маниакалността и стремежа за доминиране поразяват както най-нежните части на човешкото тяло — стомаха и жизненоважните органи, — така и най-твърдите, зъбите. Ан имаше хронично суха уста. Езикът ѝ беше почти бял. Зъбите ѝ бяха сухи малки островчета. Без постоянния приток на слюнка, който да отмива остатъците от храна, дупките започнаха да се появяват бързо. До тази нощ, когато Ан неспокойно се мяташе насън в Бангор, в устата ѝ имаше не по-малко от триста грама сребърна амалгама за пломби — от време на време минаването ѝ включваше детекторите за метал по летищата.

През последните две години бе започнала да губи зъби, въпреки фанатичните ѝ усилия да ги запази: два горни вдясно, три долни вляво. И в двата случая потърси най-скъпото налично зъболекарско обслужване — наложи ѝ се да ходи до Ню Йорк, за да ѝ поставят мостовете. Хирургът махна гнилите корени, оголи венеца до самата кост и присади мънички титанови винтчета. После заши отново венците и ги изчака да заздравеят — някои хора не понасят имплантация на метал в костта, но Ан Андерсън нямаше никакви проблеми с възприемането на винчетата — като остави малките титанови стълбчета да стърчат от плътта. Мостовете бяха закрепени върху металните котви, след като венецът около тях зарасна.

Тя не носеше чак толкова много метал в главата си, колкото Гард (пластинката на Гард винаги включваше детекторите за метал по летищата), ала също имаше доста.

Така Ан спа без да знае, че е член на един изключително затворен клуб: на хората, които можеха да влязат в Хейвън при сегашното му състояние с реален шанс да оцелеят.

Тя тръгна с колата си под наем към Хейвън в осем на другата сутрин. Направи един погрешен завой, но въпреки това стигна до разделителната линия на общините Троя-Хейвън около девет и половина.

Ан се бе събудила нервна като начинаеща танцьорка преди първото си представление. Но някъде през последните двайсет-трийсет километра от граничната линия на Хейвън — земите около нея бяха почти съвсем пуссти, сънено зрели в непомръдващия горещ летен въздух — приятното чувство на очакване и усещането за готовност в наострените ѝ нерви се стопиха. Започна да я боли глава. Отначало беше само леко туптене, ала то бързо прерасна в познатото бучене на нейната мигрена.

Тя прекоси граничната линия на Хейвън.

Когато достигна самия град, Ан се владееше единствено със силата на волята си. Главоболието идваше и си отиваше на вълни, от които ѝ прилошаваше. Веднъж ѝ се стори, че чува изблик на ужасно изопачена музика, идваща сякаш от устата ѝ, но навярно се дължеше на въображението ѝ, нещо, предизвикано от главоболието. Тя смътно забелязваше хората по улиците на малкото селище, ала не и начина, по който се обръщаха да я изгледат... а после се споглеждаха.

Чуваше как някъде откъм гората бучат машини — звукът беше далечен и като в сън.

Кътласът започна да подскача по пустия път. Образът пред очите ѝ се раздвои, потрепери колебливо пак стана нормален, после отново започна да се раздвоява и трепери.

От ъгълчетата на устата ѝ се процеди кръв, но тя не забеляза.

Беше се вкопчила здраво в една-единствена мисъл: „Това е пътят, шосе 9, и името ѝ трябва да е написано върху пощенската кутия. Това е пътят, шосе 9, и името ѝ трябва да е написано върху пощенската кутия. Това е пътят...“.

Слава богу, пътят беше празен. Хейвън спеше под сутрешното слънце. Деветдесет процента от извънградското движение вече

минаваше от другаде и това бе добре дошло за Ан, чиято кола се движеше в налудничав зигзаг, като ту десните гуми вдигаха прах от единия банкет, ту левите заораваха в другия. Тя събори един знак, без изобщо да разбере.

Младият Ашли Рувъл я видя да идва, дръпна си колелото на прилично разстояние от пътя и застина сред северното пасбище на Джъстин Хърд, докато тя отмине.

(някаква жена идва, някаква жена и не мога да я чуя, чувам само болката ѝ)

Стотина гласа му отговориха успокоително.

(знаем, Ашли, знаем, всичко е наред... тихо... шшт)

Ашли се ухили и показа розовите си, по бебешки гладки венци.

Стомахът ѝ се разбунтува.

Успя някак да спре и да изключи двигателя преди закуската ѝ да се надигне и да изскочи, само миг след като отвори опипом шофьорската врата. За момент тя просто остана увиснала там, провесила ръце през отворения прозорец на откренатата врата, наведена непохватно навън и запазила само искрица от съзнанието си и то с решимостта да не я пуска да си отиде. Най-после смогна да се изправи и с дръпване да затвори вратата.

Помисли си мъгляво и объркано, че това трябва да се дължи на закуската — беше свикнала с главоболията, но почти никога не повръщаше. На закуската в ресторанта на онзи бълхарник, който минаваше за най-добрия хотел на Бангор. Мръсниците я бяха отровили.

Може и да умирам... о, Господи, да, наистина се чувствам като че ли умирам. Ама ако не умра, ще ги съдя оттук до стъпалата на Върховния съд на Съединените щати. Ако оживея, ще ги накарам да им се иска майките им никога да не са срещали бащите им.

Може би от ободрителните качества на тази мисъл Ан събра достатъчно сили, за да подкара отново колата. Тя запълзя напред с петдесет, оглеждайки се за пощенска кутия с надпис АНДЕРСЪН. Хрумна ѝ ужасна идея. Ами ако Боби е замазала с боя името си върху пощенската кутия? Не беше толкова щуро, като се замислиш наистина върху това. Тя може да подозира, че Сестричката ще се появи, а безхарактерната малка глупачка винаги се бе страхувала от нея. Ан не беше във форма да спира във всяка ферма по пътя и да разпитва за Боби (не че щеше да има много полза от съседите селяндури на Боби, като съдеше от разговора си по телефона с онова магаре), а...

Ето я: Р. АНДЕРСЪН. И зад нея имота, който бе виждала само веднъж на снимки. Мястото на чичо Франк. Фермата на стария Гарик. На алеята беше паркиран син пикап. *Мястото* си бе наред, но в „светлината“ имаше нещо гнило. Тя осъзна ясно това за първи път, щом се приближи до алеята. Вместо да изпита триумфа, очакван от

този миг — триумфа на хищник, който най-накрая е настигнал своята плячка — Ан усети смущение, несигурност и, макар че дори не го осъзнаваше в действителност, тъй като бе толкова необичайно за нея, първото слабо погъделичкване на страха.

Светлината.

Светлината не беше както трябва.

Това откритие бързо повлече след себе си и други. Вратът ѝ бе схванат. Подмишниците на роклята ѝ бяха мокри от пот. И...

Тя плъзна ръка към слабините си. Усещаше някаква лека мокрота там, която вече засъхваше и сега долови слаб мирис на амоняк в колата. Той се носеше от известно време насам, ала съзнанието ѝ го бе пренебрегвало.

Напикала съм се. Напикала съм се и съм стояла толкова дълго в тази проклетата кола, че почти съм изсъхнала...

(и светлината, Ан)

Светлината не беше както трябва. Това беше светлина при залез.

О, не... сега е девет и половина сут...

Но светлината *беше* като при залез. Не можеше да се отрече. Чувстваше се по-добре след повръщането, да... и изведнъж разбра защо. Тя през цялото време го е знаела, всъщност, и само е чакала момента да го забележи, като петната пот под ръкавите на роклята ѝ или онази слаба миризма на засъхваща урина. Чувстваше се по-добре, защото времето от затварянето на вратата и действителното повторно подкарване на колата беше не секунди или минути, а *часове* — бе прекарала целия този жестоко горещ летен ден във фурната на колата. Бе лежала в подобен на смърт унес и ако, когато спря колата, бе използвала климатичната инсталация на кътласа, с всички прозорци вдигнати догоре, досега щеше да се е изпекла като коледна пуйка. Но синусите ѝ бяха почти толкова лоши като зъбите ѝ и консервираният въздух, произвеждан от автомобилните климатични инсталации, ги дразнеше. Този физиологичен проблем, осъзна тя изведнъж, загледана в старата ферма с разширени, налети с кръв очи, вероятно ѝ бе спасил живота. Ан бе карала с широко отворени четири прозореца. Иначе...

Това я отведе до друга мисъл. Бе прекарала деня в подобен на смърт унес, паркирала край пътя, *и никой не бе спрял да види какво ѝ е*. Никой да не мине по главен път като шосе 9 през всички тези часове от

девет и половина насам, беше нещо, което тя просто не можеше да приеме. Дори в тази затънтена провинция. А когато в дълбоката провинция видят, че си в беда, те не натискат просто газта до тенекията и не отпрашват напред, както нюйоркчани подминават бедните пияници.

Що за град е това, между другото?

И пак онова необичайно погъделичкване и усещане за гореща киселина в стомаха.

Този път разпозна чувството като страх, докопа го и му изви врата. По-късно можеше да се покаже брат му и тя пак щеше да го убие, както и всичките им роднини, които се появяха.

Ан вкара колата в двора.

Ан бе срещала Джим Гардънър два пъти преди, но тя никога не забравяше някое лице. Въпреки това сега едва позна Великия поет, макар да си помисли, че би могла да го *подуши* от четирийсет метра, ако вятърът духа към нея дори в средно ветровит ден. Той седеше на верандата, облечен с парцалива фланелка и дънки и в едната си ръка държеше отворена бутилка уиски. По лицето му бе набола три или четиридневна четина, в по-голямата си част — сива. Очите му бяха кървясали. Макар че Ан не знаеше това — а и без това нямаше да я е грижа — Гардънър се намираше в същото състояние, повече или по-малко, през последните два дни. Всичките му благородни решения бяха отишли зад борда, откакто намери косми от кучето по роклята на Боби.

Той наблюдаваше как колата влезе в двора (като пропусна пощенската кутия само със сантиметри) с непроницаема пиянска липса на интерес. Изглежда как жената излиза, олюлява се и за миг се подпира на отворената врата.

„Охо“, помисли си Гардънър, „това е птица, това е самолет, това е суперкучка. По-бърза от експресно писмо на омразата, способна да прескочи свити от страх членове на семейството без засилване“.

Ан с блъсване затвори вратата на колата. Тя застина там за момент, хвърляйки дълга сянка и Гардънър долови странна прилика с нещо познато. Изглеждаше като Рон Къмингс, когато се натряскаше и не можеше да реши дали ще успее да пресече стаята.

Ан тръгна да пресича двора, като провлачи за опора ръка по пикапа на Боби. Щом го отмина, веднага се протегна към перилата на верандата. Тя погледна нагоре и на косата светлина в седем часа, Гардънър си помисли, че тази жена изглежда хем възрастна, хем без възраст. Освен това имаше зъл вид — излъчваше неприязън със силен примес на злоба, която едновременно струеше навън от нея и я разяждаше отвътре.

Той вдигна уискито, отпи и насочи гърлото на бутилката към нея.

— Здравсти, Сестричке. Добре дошла в Хейвън. След като казах всичко това, сега настоявам да се махнеш, колкото можеш по-бързо.

Тя изкачи някак първите две стъпала, после се спъна и падна на едно коляно. Гардънър протегна ръка. Ан я пренебрегна.

— Къде е Боби?

— Не изглеждаш особено добре — прецени Гард. — Хейвън има подобно въздействие върху хората напоследък.

— Нищо ми няма — отсече Ан и достигна най-после верандата. Надвеси се над него, задъхана. — Къде е тя?

Гардънър махна с глава по посока на къщата. През единия от отворените прозорци се носеше постоянен шум от вода.

— Къпе се. Цял ден работихме в гората и беше иж... „из“-вънредно горещо. Боби вярва, че душът сваля мръсотията. — Гардънър пак вдигна бутилката. — Аз вярвам в простото дезинфектиране. По-бързо и по-приятно.

— Миришеш като умряло прасе — отбеляза Ан и тръгна покрай него към къщата.

— Макар че моето обоняние несъмнено не е така остро като твоето, скъпа моя, ти също имаш деликатна, но доловима миризма — каза Гард. — Как наричат французите този специфичен парфюм? *Eau de Puiи*?

Тя се извърна към него, поразена и объркана. Хората — поне хората в Ютика — не й говореха по този начин. *Никога*. Но те, разбира се, я познаваха. Великия поет без съмнение съдеше за нея въз основа на вместилището за семето му: местната знаменитост на Хейвън. А и беше пиян.

— Е — рече Гардънър, доволен и все пак малко неспокоен под пушещия ѝ поглед, — ти беше тази, която повдигна въпроса за ароматите.

— Така е — бавно произнесе Ан.

— Може би трябва да започнем отначало — предложи той с пиянско кавалерство.

— *Какво* да започнем отначало? Ти си Великия поет. Ти си пияницата, който простреля жена си. Аз нямам какво да ти кажа.

Дошла съм за Боби.

Добро попадение, това за жена му. Тя видя как физиономията му се смръзна и ръката му стисна гърлото на бутилката. Той застина на място, сякаш поне временно бе забравил къде се намира. Ан му се усмихна сладко. Остроумието за *Eau de Parfum* бе свършило работа, ала макар да ѝ бе лошо, тя сметна, че продължава да води по точки.

Вътре душът спря. И — сигурно беше само подозрение — Гардънър имаше силното усещане, че Боби слуша.

— Винаги си обичала да оперираш без упойка. Предполагам, че никога не съм преживявал нещо повече от хирургия за изследвания преди, а?

— Може би.

— И защо сега? След толкова години, защо трябваше да избереш точно *този* момент?

— Не е твоя работа.

— *Боби* е моя работа.

Бяха застанали с лице един към друг. Тя го пронизваше с поглед. Очакваше той да отмести очи. Гард не го направи. Изведнъж ѝ хрумна, че ако тръгне към къщата без дума повече, той може да се опита да я спре. Не че щеше да има някаква полза, но май щеше да е по-просто да отговори на въпроса му. Какво значение имаше?

— Дошла съм да я отведа вкъщи.

Отново мълчание.

Няма никакви шурци.

— Позволи ми да ти дам един съвет, сестро Ан.

— Спести ми го. Не взимам бонбони от непознати, нито съвети от пияници.

— Направи точно това, което ти казах, когато излезе от колата. Махни се. Сега. Просто си иди. Тук мястото не е добро за пребиваване точно в този момент.

Имаше нещо в очите му, нещо отчаяно искрено, което отново събуди по-раншното ѝ потръпване и онова неканено смущение. Бяха оставили цял ден в колата ѝ край пътя, изпаднала в безсъзнание. Що за хора бяха това?

После всяка частица от нейната същност се разбунтува и отхвърли тези дребни съмнения. Щом тя *искаше* нещо, щом бе *решила*

нещо да стане, то „ставаше“. Така беше досега и така щеше да бъде винаги, алилуя. Амин.

— Добре, приятелче — рече Ан. — Ти ми даде твоя съвет, сега аз ще ти дам моя. Влизам в тази барака и след около две минути здравата ще се разхвърчат лайна. Предлагам ти да се поразходиш, ако не искаш да бъдеш опръскан. Седни на някоя скала някъде и наблюдавай как слънцето се спуска надолу и се наливай, или измисляй стихчета, или каквото там правите, вие, Великите поети, когато наблюдавате залеза на слънцето. Но гледай да стоиш далеч от това, което ще става в къщата. То си е между Боби и мен. Ако се изпречиш на пътя ми, ще те изкормя.

— В Хейвън е по-вероятно теб да те изкормят, отколкото ти да изкормиш някого.

— Е, това е нещо, което смятам сама да проверя, макар и да *не* съм от Мисури — каза Ан и тръгна към вратата.

— Ан... Сестричке... Боби не е същата. Тя...

— Иди да се разходиш, дребно човече — прекъсна го Ан и влезе в къщата.

Прозорците бяха отворени, но по някаква причина транспарантите бяха пуснати. От време на време се прокрадваше слаб полъх, който леко ги всмукваше навън. Когато това ставаше, те започваха да наподобяват платната на попаднал в безветрие кораб, които се опитват да го задвижат и не успяват. Ан подуши и сбърчи нос. Пфу! Къщата миришеше като маймунска клетка. От Великия поет това можеше да се очаква, ама сестра ѝ бе по-добре възпитана. Стаята представляваше истинска кочина.

— Здравей, Сестричке.

Тя се обърна. За миг Боби беше само сянка и Ан почувства как сърцето ѝ се качва в гърлото, защото имаше нещо странно в този силует, нещо съвсем *не както трябва*...

После видя белия проблясък на хавлията върху сестра ѝ, чу падащите капки вода и разбра, че Боби току-що е излязла изпод душа. Тя просто беше гола. Добре. Но удоволствието ѝ не беше толкова голямо, колкото би трябвало. Продължаваше да се чувства неспокойна и да долавя нещо „не както трябва“ в силуета на прага.

Тук мястото не е добро за пребиваване точно в този момент.

— Татко почина — започна тя, като напругаше очи да вижда по-добре. При цялото ѝ напругане Боби си оставаше само мъглява фигура в рамката на вратата, която свързваше всекидневната с — предполагаше — банята.

— Знаем. Нют Берингър се обади и ми каза.

Имаше нещо в гласа ѝ. Нещо по-различно дори от смътната неприличност на силуета ѝ. И тогава проумя какво. Осъзнаването на този факт беше подъл удар и усили страха ѝ. Тя не звучеше уплашено. За първи път през живота си Боби не се плашеше от нея.

— Погребахме го без теб. И част от майка ти умря, когато ти не дойде, Боби.

Ан зачака Боби да се защити. Получи само мълчание.

За бога, излез където мога да те виждам, малка страхливка такава!

Ан... Боби не е същата...

— Преди четири дни тя падна по стълбите и си счупи таза.

— Така ли? — попита с безразличие Боби.

— Ти се прибираш вкъщи с мен, Боби. — Намерението ѝ беше да демонстрира сила и слабоватата пискливост на гласа ѝ я ужаси.

— Твоите зъби са ти позволили да влезеш — рече Боби. — Разбира се! Трябваше да се сетя!

— Боби, излез някъде, където ще мога да те виждам!

— Сигурна ли си, че искаш? — Гласът ѝ бе станал странно, дразнещо закачлив. — Чудя се дали е така.

— Престани да се ебаваш с мен, Боби! — изкрещя Ан дрезгаво.

— Охо, чуйте я! — възкликна Боби. — Никога не съм мислила, че ще чуя подобно нещо от „теб“, Ан. След всичките години, през които ти се ебаваше с мен... и „всички“ ни. Е, добре. Щом настояваш. Щом настояваш, всичко е наред. Съвсем наред.

Ан не искаше да види. Изведнъж не искаше нищо друго, освен да побегне и да продължи да бяга, докато се отдалечи достатъчно от това изпълнено със сенки място и от този град, където те оставят да стоиш припаднал цял ден край пътя. Но беше твърде късно. Тя мярна замъгленото движение на ръката на по-малката си сестра и светлината бликна в същия момент, в който хавлията се свлече на земята.

Душът бе отмил грима. Целите глава и врат на Боби бяха прозрачни и желеподобни. Гърдите ѝ се бяха издули напред и изглежда преливаха в една обща, без зърна, изпъкналост от плът. Ан смътно виждаше вътре в корема на Боби, пълен с органи, които изобщо не приличаха на човешки — из тях циркулираше някаква течност, ала тя бе зелена на цвят.

Зад челото на Боби се забелязваше туптящата торба на мозъка ѝ.

Боби се усмихна беззъбо.

— Добре дошла в Хейвън, Ан — каза тя.

Ан усети, че отстъпва назад като в лепкав сън. Опитваше се да изпищи, но ѝ липсваше въздух.

По слабините на Боби имаше гротескен кичур пипала, подобни на водорасли, които помахваха откъм влагалището ѝ... или поне от мястото, където се бе намирало то. Ан нямаше представа дали все още беше там или не, а и не я интересуваше. Подводният пейзаж, който бе

заменил слабините ѝ, беше достатъчен. Той... както и начина, по който пипалата сякаш се насочваха към нея... „посягаха“ към нея.

Гола, Боби започна да се приближава. Ан се опита да отстъпи и се спъна в някаква табуретка.

— Не — прошепна тя и се опита да изпълзи встрани. — Не... Боби... недей...

— Радвам се, че си тук — заяви Боби, все още усмихната. — Не разчитах на теб... изобщо... но мисля, че ще ти намерим някаква работа. Все още има, както се казва, вакантни места.

— Боби... — това бе последният шепнещ вопъл, който успя да издаде, а после усети как пипалата лекичко започват да шарят по тялото ѝ. Ан подскочи, направи опит да се измъкне... и те се вкопчиха в китките ѝ. Тазът на Боби се изхвърли напред с движение, което беше като неприлична пародия на сношение.

ДВЕ
ГАРДЪНЪР ОТИВА НА РАЗХОДКА

1

Гардънър послуша съвета на Ан и отиде на разходка. Той измина, всъщност, целия път до кораба през гората. Сега за първи път излизаше тук сам, осъзна Гард, а скоро щеше да се стъмни съвсем. Почувства смътен страх, като дете минаващо покрай обитавана от духове къща. *Дали вътре има призраци? Духовете от миналото на томичукалата? Или самите томичукала са си още вътре, може би в състояние на летаргия, съществата като изсушено чрез замразяване кафе, очакващи да бъдат съживени? И всъщност, какво представляват те, между другото?*

Той седна на земята край навеса и се загледа в кораба. Не след дълго изгря луната и освети повърхността му, която засия дори в още по-призрачно сребърно. Беше странно, но въпреки това ужасно красиво.

Какво става тук?

Не искам да знам.

Нещо не е съвсем ясно...

Не искам да знам.

Ей, спрете, какъв е този звук, погледнете всички какво става долу...

Той надигна бутилката и отпи голяма глътка. Остави я до себе си, търкулна се и отпусна туптящата си глава върху ръцете си. Заспа по този начин, в гората, край грациозната кръгла издатина на кораба.

Проспа там цялата нощ.

На сутринта върху земята бяха паднали два зъба.

„Това получавам като спя толкова близо до него“, помисли си Гардънър тъжно, ала имаше поне една компенсация — не чувстваше никакво главоболие, макар че бе изпил почти половината уиски. И преди бе забелязвал, че — като се оставят настрана всички други особености — корабът, или промяната във въздуха, която корабът бе предизвикал, изглежда до голяма степен осигуряваше защита против махмурлук.

Не му се искаше просто да остави зъбите си да лежат там. Воден от някакви нелепи подбуди, той изрита малко пръст върху тях. Докато го правеше, пак си помисли: „Да си играеш на Хамлет е лукс, който вече не можеш да си позволиш, Гард. Ако не избереш единия път или другия съвсем скоро — до ден, два, както ми се струва — после няма да си способен на нищо друго, освен да караш напред с всички останали“.

Той погледна към кораба, представи си дълбокия пролом, който се простираше надолу покрай гладките му, безлични стени и пак си помисли: „Скоро ще стигнем на дълбочина до люка, ако има такъв... и тогава какво?“

Вместо да се мъчи с отговора, Гардънър тръгна да се прибира.

Кътласът го нямаше.

— Къде беше снощи? — Боби попита Гардънър.

— Спах в гората.

— Да не си се наливал до безсъзнание? — поинтересува се Боби с изненадваща нежност. Лицето ѝ отново беше тъмно от грима. И напоследък носеше блузи, които бяха странно широки и торбести; тази сутрин му се стори, че може да види защо. Гръдният ѝ кош се удебеляваше. Гърдите ѝ бяха започнали да изглеждат като едно цяло, вместо да са две отделни издутини. Тази гледка напомни на Гардънър за бабаитите, които вдигат тежести.

— Не чак толкова. Посърбнах си малко и заспах. Нямам никакъв махмурлук тази сутрин. Както и ухапвания от насекоми. — Той вдигна ръцете си, покрити със силен загар от горната страна и странно бели и уязвими отдолу. — Всяко друго лято щях да се събудя така изпохапан на сутринта, че да не мога да си отворя очите. Но сега няма насекоми. Нито птици. Нито някакви животни. Всъщност, Робърта, той изглежда отблъсква всичко друго, освен глупаци като нас.

— Да не би да си променил решението си, Гард?

— Все това ме питаш, забелязала ли си?

Боби не отговори.

— Чу ли вчера новините по радиото? — Знаеше, че не е. Боби вече не виждаше, не чуваше и не мислеше за нищо друго, освен за кораба. Поклащането на главата ѝ не го изненада. — Струпване на войски в Либия. Сраженията в Ливан продължават. Придвижване на американски военни части. Руснаците вдигат все повече шум около разузнавателните служби. Ние още седим върху гърнето с барут. Нищо изобщо не се е променило от 1945 година насам. После ти намираш един „deus ex machina“ в задния си двор, а сега не преставаш да ме питаш дали не съм променил решението си да го използваме.

— Променил ли си го?

— Не — каза Гардънър без да е сигурен дали лъже или не — но ужасно се радваше, че Боби не може да му чете мислите.

О, така ли? Аз мисля, че може. Не съвсем, ама повече от преди месец... и все повече с всеки изминал ден. Защото ти също „ставаш“ сега. Дали си „променил“ решението си? Смехория, та ти изобщо не можеш да „вземеш“ решение!

Боби прие отговора или поне си даде вид, че го приема. Тя се обърна към купчината инструменти, струпана в края на верандата. Бе пропуснала да сложи грим на мястото точно под ухото, видя Гардънър — същото място, което много мъже пропускат като се бръснат. Той осъзна с поболяваща липса на изненада, че може да погледне *вътре* в Боби — кожата ѝ се бе променила, беше се превърнала в някакво полупрозрачно желе. Боби бе станал по-набита и по-ниска през последните два дни — и измененията се ускоряваха.

„Господи“, помисли той, ужасен и някак мрачно развеселен, „това ли става, когато се превръщаме в томичукала? Започваме да приличаме на хора, попаднали под въздействието на огромна, пагубна ядрена авария?“

Боби, която се бе навела над инструментите и ги събираше, бързо се извърна и погледна с подозрение към Гардънър.

— Какво?

Казах да се размърдаме, мързелано, ясно изпрати Гардънър и подозрителното, озадачено изражение се превърна в колеблива усмивка.

— Добре. Помогни ми тогава.

Не, разбира се, жертвите на силно гама облъчване не стават прозрачни, като Клод Рейнс в „Невидимия човек“. И не започват да губят сантиметри, докато телата им се изменят и удебеляват. Но, да, много е вероятно да им падат зъбите и косата — с други думи имаше някакъв вид физическо „ставане“ и в двата случая.

Той отново си помисли: „Запознайте се с новия шеф. Същия като стария“.

Боби пак го наблюдаваше под око.

Пространството ми за маневриране взе да се изчерпва, да. И то бързо.

— Какво каза, Гард?

— Казах: „Да вървим, шефе“.

След дълго колебание, Боби кимна.

— Да — рече тя. — Прахосваме дневната светлина.

Те отидоха до изкопа с тракторчето. То не летеше, както бе хвърчал велосипедът на момчето в „Извънземното“; тракторчето на Боби никога нямаше да планира кинематографично върху фона на луната, на стотици метри над покривите. Ала то на практика се носеше безшумно и умело на петдесет сантиметра над земята, а големите му колела бавно се въртяха като замиращи пропелери. Така се пътуваше дяволски гладко. Гард шофираше, а Боби стоеше зад него върху ралото.

— Сестра ти тръгна ли си? — попита Гардънър. Не беше нужно да крещи. Двигателят на тракторчето мъркаше слабо и приглушено.

— Да — отвърна Боби. — Тръгна си.

Все още хич не те бива в лъжите, Боби. А и ми се струва — наистина — че я чух да пици, точно преди да стигна пътеката, която води към гората. Мисля, че я чух да пици. Колко ли много трябва, за да бъде накарана такава високопарна, нахакана, зла и късаща топки кучка като Сестричката да започне да вие? Колко ли сериозна трябва да е била работата?

Отговорът на този въпрос беше лесен. Много.

— Тя никога не е била от хората, които си тръгват изискано. Нито пък позволява на другите да се държат така, стига да може. Беше дошла да ме отведе вкъщи, нали знаеш... внимавай с онзи пън, Гард, висок е.

Гардънър натисна лоста за скоростите до край. Тракторчето се издигна с още десет сантиметра и мина над върха на високия пън. Щом го прескочиха, Гард отпусна лоста и тракторчето пак се върна към обичайните си петдесет сантиметра над земята.

— Да, тя просто се изтърси със злобата и настойчивостта си — продължи Боби, някак леко развеселена. — Имаше време, когато можеше и да постигне целта си. Но както стоят нещата сега, няма никакъв шанс.

Гардънър усети хлад. Подобна забележка можеше да се изтълкува по доста начини, нали?

— Още съм изненадан, че успя само за една вечер да я разубедиш — вметна Гардънър. — Смятах, че Патриша Маккардъл е зла, но твоята сестра я накара да изглежда като ангелче.

— Просто поизтрих малко от грима си. Когато тя видя какво е отдолу, изпищя и си тръгна така бързо, сякаш имаше прикрепени ракети на петите. Действително беше много забавно.

Звучеше правдоподобно. Звучеше толкова правдоподобно, че изкушението да ѝ повярва бе почти непреодолимо. Стига да изключеше простия факт, че жената, за която ставаше дума, не можеше да се втурне за *никъде* без чужда помощ. Тя едва *ходеше* сама.

„Не“, помисли си Гардънър. „Ан изобщо не си е тръгнала. Единственият въпрос е дали си я убила или е някъде там в проклетата барака, заедно с Питър“.

— Колко време отнема физическата промяна, Боби? — попита Гардънър.

— Още малко остава — отвърна Боби и Гардънър отново си помисли, че Боби хич не я бива в лъжите. — Стигнахме. Паркирай край навеса.

Тази вечер приключиха рано — все още беше много горещо и никой от тях не се чувстваше способен да продължи, докато угасне и последната светлина. Върнаха се в къщата и известно време побутваха храната из чиниите си, като дори изядоха част от нея. Щом измиха съдовете, Гардънър заяви, че смята малко да се поразходи.

— О? — Боби го изгледа с онова подозрително изражение, което бе станало едно от главните й оръжия. — Аз пък си мислех, че ти се събра достатъчно физическо натоварване за днес.

— Слънцето вече се скри — непринудено заобяснява Гардънър. — Стана по-хладно. Няма насекоми. И... — Той погледна открито към Боби. — Ако изляза на верандата, ще взема със себе си и бутилка. Взема ли бутилка, ще се напия. А ако направя една дълга разходка и се върна уморен, може и да успея да си легна трезвен една вечер.

Всичко това бе самата истина... но вътре в нея се криеше друга истина, подобно на скътаните една в друга китайски кутийки. Гардънър гледаше към Боби и чакаше да види, дали тя ще продължи да търси тази вътрешна кутийка.

Боби не го направи.

— Добре — рече тя, — ала знаеш, че нямам нищо против да пиеш, Гард. Аз съм ти приятел, а не съпруга.

Да, нямаш нищо против да пия — ти дори непрекъснато ме улесняваш да пия, колкото ми се иска. Защото алкохолът ме неутрализира.

Той повървя покрай шосе 9, отмина фермата на Джъстин Хърд и, когато стигна Ниста Роуд, зави наляво и тръгна с бърз равномерен ход, като с лекота размахваше ръце. Направо не можеше да повярва колко бе заякнал от физическия труд през последния месец — преди не чак толкова много време от една трикилометрова разходка като тази краката му щяха да омекнат и да остане съвсем без дъх.

И все пак, беше странно. Никакви кукумявки не приветстваха настъпващия здрач, нито едно куче не го залая. Повечето от къщите

бяха тъмни. Зад никой от малкото осветени прозорци, покрай които мина, не просветваше телевизор.

„На кого са му притрябвали повторенията на «Барни Милър», щом човек може да «стане» вместо да ги гледа?“, помисли си Гардънър.

Когато стигна до знака, на който пишеше 200 МЕТРА ДО КРАЯ НА ПЪТЯ, вече беше почти тъмно, но луната изгряваше и нощта се очертаваше да бъде много светла. В края на пътя имаше тежка верига, опъната между два стълба. На нея висеше ръждясал, покрит с дупки от куршуми знак НЕ ПРЕМИНАВАЙ. Гард прекрачи веригата, продължи да върви и скоро стигна до изоставена кариера за чакъл. Лунната светлина по тревясалите ѝ краища беше бяла като кости. Тишината накара скалпа на Гардънър да настръхне.

Какво го бе довело тук? Неговото собствено „ставане“, предположи — нещо, което е доловил в съзнанието на Боби, без дори да знае, че го е направил. Трябва така да е било, защото онова, което го бе довело тук, беше много по-силно от обикновена интуиция.

Отляво, сред белотата на недокосвания чакъл, имаше голям триъгълен белег. Там материалът беше разравян. Гардънър се приближи, под обувките му хрущеше. Той изкопа дупка в прясно разровения чакъл, не намери нищо, премести се, изкопа нова, пак нищо, премести се, започна трета, нищо...

Ей, ей, чакай малко.

Пръстите му се плъзнаха по нещо прекалено гладко, за да е камък. Той се приведе напред, с разтуптяно сърце, ала не видя нищо. Прииска му се да бе взел фенерче, но това сигурно щеше да направи Боби още по-подозрителна. Разшири дупката, като остави камъчетата да се търкалят и барабанят по стръмния склон.

Видя, че е разровил фар на кола.

Гардънър го загледа, изпълнен със странна, неестествена веселост. „Значи ТАКА се чувства човек, като намери нещо заровено“, помисли си той. „Като намери някой странен предмет. Само че аз не трябваше да се спъвам в него, нали? Просто знаех къде да го търся.“

Той взе да копае по-бързо, закатери се по склона, като изхвърляше чакъла назад между краката си, подобно на помияр, разравящ кокал, без да обръща внимание на туптящата си глава, нито

на ръцете си, които първо се ожулиха, после се изпорязаха и накрая започнаха да кървят.

Успя да разчисти равно място върху капака на кътласа, точно над десния фар, и застана върху него, след което работата тръгна по-бързо. Боби и приятелчетата ѝ бяха свършили работата по заравянето съвсем небрежно. Гардънър смъкваше надолу рехавия чакъл с ръце, после с крака го изритваше от колата. Камъчетата барабаняха и чукаха по метала. Устата му беше суха. Той си проправяше път към предното стъкло и наистина не знаеше кое би било по-добре — да види нещо или нищо.

Пръстите му отново опряха в съвсем гладка плоскост. Без да си дава възможност да спира и да мисли — мълчаливата злокобност на мястото можеше вече да го е завладяла; можеше просто да се обърне и да побегне — той разчисти малка част от предното стъкло и надникна вътре, прилепил свити шепи към стъклото, за да засенчи лунната светлина.

Нищо.

Взетият под наем кътлас на Ан Андерсън беше празен.

Може да са я пъхнали в багажника. Фактът е, че още нищо не знаеш със сигурност.

Но на него му се струваше, че знае. Логиката му подсказваше, че тялото на Ан не е в багажника. Защо да си правят този труд? Всеки, който намереше чисто нова кола заровена чак тук, в изоставената кариера за чакъл, щеше да сметне цялата история за достатъчно подозрителна, за да провери съдържанието на багажника... или да извика полицията, която щеше да направи същото.

Така и така на никой в Хейвън няма да му пука. Те си имат по-неотложни грижи от някакви си коли, заровени в чакълени кариери точно сега. Пък и ако някой от града действително намереше колата, последното, което би направил, ще е да вика полиция. Това би означавало идването на външни хора, а ние не искаме никакви външни хора в Хейвън това лято, нали? Зарежи тази мисъл!

Значи тя не беше в багажника. Проста логика. Всичко е доказано.

Може хората, които са свършили това, да не са разсъждавали така логично като теб, Гард.

И тази идея не струваше пет пари. Ако той можеше да види нещо от три страни, то вундеркиндчетата от Хейвън бяха способни да го

видят от „двайсет и три“. Те не пропускаха нищо.

Гардънър отстъпи на колене назад до края на капака и скочи долу. Сега усети болката в издраните си, горящи ръце. Ще трябва да вземе няколко аспирина, като се върне и да опита да скрие пораженията от Боби на сутринта — работните ръкавици щяха да са на мода утре. През „целия“ ден.

Ан не е в колата. Къде е тогава? В бараката, разбира се; в бараката. Гардънър изведнъж разбра, защо бе дошъл дотук — не само за да потвърди мисълта, която беше попил от главата на Боби (ако това бе направил; подсъзнанието му може просто да си е нарочило това място, като най-удобното за бързо отървяване от такава голяма кола), а защото бе искал да е сигурен, че отговорът е бараката. Бе изпитвал „нужда“ да е сигурен. Тъй като имаше да взима решение, а вече знаеше, че дори гледката как Боби се променя в нещо съвсем нечовешко, не бе достатъчна, за да го тласне към това решение — толкова голяма част от него все още искаше да изкопае кораба, да го изкопае и да го пусне в действие — направо огромна част от него.

Преди да вземе решението, ще трябва да види какво има в бараката на Боби.

На половината път назад, той спря в студената, несигурна лунна светлина, поразен от един въпрос — защо си бяха направили труда да скрият колата? Защото хората от коли под наем ще съобщят, че липсва и в Хейвън може да дойде полиция? Не. Служителите на „Херц“ и „Ейвис“ можеше дори да не „разберат“, че колата липсва с дни и щеше да мине още повече време, докато ченгетата проследят семейната връзка на Ан тук. Поне една седмица, ако не и две. А Гардънър си мислеше, че дотогава Хейвън ще е престанал да се тревожи дали няма да се намеси някой отвън, по един или по друг начин, завинаги.

Затова, от кого беше скрита колата?

От теб, Гард. Скрили са я от теб. Те все още не искат да знаеш на какво са способни, когато въпросът опре дотам да се защитават. Скрили са я, а на теб Боби каза, че Ан си е заминала.

Той продължи, а тази опасна тайна се въртеше из мозъка му като скъпоценен камък.

ТРИ ЛЮКЪТ

1

Това се случи два дни по-късно, докато Хейвън лежеше отпуснат и замаян от слънцето в августовската жегата. Бяха дошли кучешките дни, само дето, разбира се, в Хейвън не бяха останали никакви кучета — освен може би единственото в бараката на Боби Андерсън.

Гард и Боби се намираха върху дъното на изкоп, който сега беше петдесет метра дълбок — корпусът на кораба образуваше едната страна на ямата, а другата, зад сребристите мрежа, която я поддържаше, представляваше разрез на тънки слоеве почва, глина, шисти и гранит. Някой геолог много би го харесал. Двамата бяха облечени с дънки и фланелки. Горе, на повърхността, беше задушно и горещо, но тук долу бе студено — Гардънър се чувстваше като бръмбар, който пълзи по стената на охладител за вода. На главата си имаше каска, към която със здрава сребърна лента беше прикрепена лампа. Боби го бе предупредила да използва лампата, колкото е възможно по-пестеливо — батериите бяха в ограничено количество. И двете му уши бяха затъкнати с памук. Той разбиваше големите парчета скала с бормашина. Боби се намираше в другия край на изкопа и вършеше същото.

Тази сутрин Гардънър я бе попитал защо трябва да ги разбиват с бормашина.

— Радиоексплозивите ми харесваха повече, Боби, моето момиче — каза той. — По-малко мор и зор за американския мозък, нали ме разбираш?

Боби не се усмихна. Тя изглежда губеше чувството си за хумор, заедно с косата си.

— Вече сме прекалено близо — заяви тя. — Използването на експлозив може да повреди нещо, което не искаме да повреждаме.

— Люкът ли?

— Люкът.

Раменете на Гардънър го боляха, а освен това го болеше и пластинката в главата — сигурно беше внушение, стоманата не може да я боли, но винаги имаше такава „усещане“, когато се намираше тук

— и се надяваше Боби скоро да даде сигнал, че е време да спрат за обяд.

Той пак пусна бормашината да си пробива и прогризва път напред към кораба, без много да се вълнува дали няма да закачи матовата сребърна повърхност. Човек трябваше да внимава само да не задълбае прекалено силно, бе открил той; бормашината имаше склонност да отскача и можеше да ти откъсне крака, ако не внимаваш. Самият кораб оставаше непокътнат след грубите целувки на бормашината, както и преди от експлозивите, които той и парадното му шествие от помагачи бяха използвали. Поне нямаше опасност да повредят товара.

Бургията докосна корабната повърхност — и изведнъж равномерният картечен гръм на бормашината се превърна в пискливо квичене. Стори му се, че вижда как от пулсиращата мъглявина, която представляваше бургията, излиза дим. Чу се щракване. Нещо профуча край главата му. Всичко стана за по-малко от секунда. Той изключи бормашината и видя, че почти цялата бургия я няма. Бе останало само късо назъбено парченце.

Гардънър се обърна и видя частта, прелетяла край лицето му, забита в скалата зад него. Тя гладко бе разцепила на две една нишка от мрежата. Шокът го удари със закъснение и накара коленете му да омекнат и да го изсипят на земята.

Пропуснала ме е на един курвенски косъм. Нито повече, нито по-малко. Майчице!

Той се опита да я измъкне от скалата и отначало реши, че няма да успее. После започна да я клати нагоре-надолу. „Като че ли вадя зъб“, помисли си той и без да иска истерично се изкикоти.

Бургията най-после излезе. Беше с размер на куршум 45-и калибър или малко по-голяма.

Изведнъж Гардънър усети, че е на ръба на припадъка. Той опря ръка на покритата с мрежа стена на изкопа и отпусна глава върху нея. Затвори очи и зачака светът или да изчезне, или отново да се върне. Смътно осъзна, че бормашината на Боби също изключи.

Светът започна да се връща на мястото си... а Боби го друсаше.

— Гард? Гард, какво има?

В гласа ѝ звучеше истинска загриженост. Като я чу, Гардънър изпита абсурдното желание да се разплаче. Разбира се, той беше много

уморен.

— Едва не бях прострелян в главата от четирийсет и пет калиброва бургия — рече Гардънър. — Като се замисля, май сравнението с магнум 0.357 ще бъде по-точно.

— За какво говориш?

Гардънър ѝ подаде парченцето, което бе измъкнал от стената. Боби го погледна и подсвирна.

— Господи!

— Мисля, че Той и аз току-що пропуснахме възможността да влезем във връзка. Това е вторият път, когато едва не си загубвам живота в тази лайняна яма. Първият път беше, когато твоя приятел Ендърс почти забрави да пусне долу въжето, след като бях заредил един от онези радиоексплозиви.

— Той не ми е приятел — отсъстващо възрази Боби. — Смятам го за говедо... Гард, ти къде дълбаеше? Какво предизвика счупването?

— Какво искаш да кажеш? Скалата! Какво друго можеш да дълбаеш тук?

— Близо ли беше до кораба? — изведнъж Боби се развълнува. Не; нещо повече. Обзе я треска.

— Да, но и преди съм го одрасквал с бургията. Той просто я...

Ала Боби вече не го слушаше. Тя беше до кораба, застанала на колене и разравяше земята с пръсти.

„Изглеждаше като че ли вдига пара“, помисли Гардънър. „При...“

Той е тук, Гард! Най-последно е тук!

Гардънър беше застанал до нея преди да осъзнае, че тя не бе изказала заключението си на глас; той беше чул мислите в главата ѝ.

Има *нещо*, добре, помисли си Гардънър.

Издърпвайки встрани скалата, която Гард бе дълбал с бормашината точно преди тя да експлодира, Боби най-после беше линия върху повърхността на кораба — една-единствена линия по цялата тази огромна, гладка площ. Щом я погледна, Гардънър разбра вълнението на Боби. Той протегна ръка да я докосне.

— По-добре недей — рязко го спря тя. — Помниш какво стана преди.

— Остави ме — рече Гардънър. Той блъсна встрани ръката на Боби и докосна този прорез. В главата му прозвуча музика, но беше приглушена и бързо заглъхна. Стори му се, че усеща как зъбите му бързо потракват в гнездата си и заподозря, че ще загуби още някои от тях тази нощ. Нямаше значение. Искаше да го докосне и „щеше“ да го докосне. Тук беше входът; сега се намираха най-близо до томичукалата и техните тайни, това беше първият реален знак, че тази абсурдна грамада не е изцяло плътна („беше“ му минавала такава мисъл; каква космическа шега би било). Докосването приличаше на усещането от пипната втвърдена звездна светлина.

— Това е люкът — заяви Боби. — „Сигурна“ бях, че е тук!

Гардънър й се усмихна.

— Успяхме, Боби.

— Да, успяхме. Слава Богу, че се върна, Гард!

Боби го прегърна... и когато Гард усети желеподобното движение на гърдите и тялото й, в него се надигна разбунтувано отвращение. Звездна светлина ли? Май самите звезди се докосваха до „него“ в този момент.

Това бе мисъл, която побърза да скрие и реши, че действително е успял този път и Боби не долови нищо от нея.

„Една точка за мен“, помисли той.

— Колко смяташ, че е голям?

— Не съм сигурна. Мисля, че може и да успеем да го разчистим днес. Най-добре ще е да го направим. Нямаме много време, Гард.

— Какво искаш да кажеш?

— Въздухът над Хейвън се промени. Благодарение на него — Боби почука с кокалчетата на пръстите си по корпуса на кораба. Той издаде глух, подобен на камбана звук.

— Знам.

— На хората, които влизат, им става лошо. Видя как изглеждаше Ан.

— Да.

— Тя беше защитена до известна степен от зъбните си протези. Съзнавам, че звучи налудничаво, но е истина. И въпреки това си тръгна дяволски забързано.

О? Така ли?

— Ако това беше всичко — отравяне от въздуха на хората, които влизат в града отвън — пак щеше да е достатъчно. *Но ние вече не можем да го напуснем, Гард.*

— Не можем...?

— Не. Струва ми се, че „ти“ можеш. Вероятно ще се чувстваш зле няколко дни, ама можеш да се махнеш. Аз бих умряла и то много бързо. Още нещо: от доста отдавна времето е горещо и тихо. Ако то се промени — ако духне някой по-силен вятър — той ще разнесе нашата биосфера над целия Атлантически океан. Ще бъдем като аквариум с тропически рибки в момента, в който някой е издърпал щепсела на апаратчето за въздух. Ще умрем.

Гард поклати глава.

— Времето се промени, когато ти ходи на погребението на онази жена, Боби. Спомням си. Беше ясно и ветровито. Затова и ми се видя толкова странно, че получи слънчев удар след цялата тази жега и безветрие.

— Нещата се промениха. „Ставането“ ускори темпове.

Дали „всички те ще умрат?“, запита се Гардънър. „ВСИЧКИ? Или само ти и твоите специални приятелчета, Боби? Онези, които сега трябва да си слагате грим?“

— Долавям съмнения в главата ти, Гард — каза Боби. Звучеше полуядосана, полуразвеселена.

— Това, в което се съмнявам, е, че някое от тези неща изобщо ще се случи — заяви Гардънър. — Не ги мисли. Хайде. Да копаем, маце.

Започнаха да се редуват с търнокопа. Единият от тях работеше с него около петнайсетина минути, после двамата разчистваха разкопаното. Към три този следобед Гард видя кръгъл прорез, на вид с около два метра диаметър. Като капак на люк. И тук, най-после, имаше някакъв символ. Той го разгледа с учудване и накрая реши да го пипне. Музикалният взрив в главата му този път беше по-силен, сякаш бе вече отегчен протест или отегчено предупреждение — предупреждение да се маха оттук, преди защитата му да го е изоставила напълно. Ала имаше нужда да го докосне, да се увери.

Прокарвайки пръсти по този почти китайски символ, Гард си мислеше: „Някое същество, което е живяло под блясъка на друго слънце, е измислило този знак. Какво ли значи той? НЕ ВЛИЗАЙ? НИЕ ИДВАМЕ С МИР? Или може би е предупреждение, извънземна версия на НАДЕЖДА ВСЯКА ТУКА ОСТАВЕТЕ, ВСИЧКИ ВИЕ, КОИТО ПРЕКРАЧИТЕ ПРАГА?“

Той беше вграден в метала на кораба като барелеф. Самото докосване до него предизвикваше някакво суеверно страхопочитание, каквото Гард никога преди не бе изпитвал; преди шест седмици просто щеше да се изсмее, ако някой му кажеше, че може да се чувства така — като пещерен човек, който наблюдава слънчево затъмнение или селянин от средните векове — пристигането на онова, което по-късно щеше да стане известно като Халеевата комета.

Същество, което е живяло под блясъка на друго слънце, е измислило този знак. Аз, Джеймс Ерик Гардънър, роден в Портланд, Мейн, Съединени Американски Щати, Западно полукълбо на Света, докосвам символ, създаден и изобразен от само Бог знае какво същество на огромно разстояние светлинни години в мрака на Вселената. Боже мой, Боже мой, аз се докосвам до един чужд разум!

Той, естествено, се докосваше до чуждия разум вече от доста време, но сега не беше същото... изобщо не беше същото.

Наистина ли смятаме да влезем? Гард съзнаваше, че от носа му отново тече кръв, ала дори това не можеше да го накара да дръпне ръка

от този символ; той неуморно прекарваше напред-назад възглавничките на пръстите си по гладката му, непознаваема повърхност.

„По-точно, смяташ ли наистина да се «опиташ» да влезеш? Смяташ ли да го направиш, макар да знаеш, че може — и вероятно ще — да те убие? Това чудо те разтърсва всеки път, щом го докоснеш; какво ще стане с теб, ако си достатъчно глупав да се напъхаш вътре? Сигурно ще се получи хармонична вибрация в проклетата ти стоманена пластинка, която ще пръсне главата ти като гнила ряпа, взривена с пръчка динамит.“

„Страхотно си се загрижил за благополучието си, приятелче, за човек, който не чак толкова отдавна беше на ръба на самоубийството, нали?“ помисли си той и се усмихна, пряко волята си. Дръпна ръка от символа и отсъстващо я разтърси, за да се освободи от изтръпването, като човек който опитва да изтръска от пръстите си някой по-едър сопол. „Давай, не се отказвай. Какво толкова, щом така и така ще се махаш от тоя свят, да го направиш с мозък, умъртвен от вибрация в летяща чиния е много по-екзотично от повечето други начини.“

Гард се изсмя на глас. Това беше странен звук за дъното на тази дълбока яма в земята.

— Какво е толкова смешно? — тихо попита Боби. — Какво ти е смешно, Гард?

Като се смееше още по-силно, Гардънър каза:

— Всичко. Това е... нещо друго. Предполагам, че или трябва да се смее, или да полудея. Чат ли си?

Боби го погледна, очевидно без да е чат и Гардънър си помисли: „Ами, разбира се. Боби е затънала здраво в другата възможност. Тя не може да се засмее, защото е полудяла“.

Гардънър се залива в смях, докато по бузите му потекоха сълзи и някои от тях бяха кървави, но той не забеляза. Боби видя, ала не си направи труда да му каже.

Отне им още два часа, за да разчистят напълно пред люка. Когато свършиха, Боби протегна една мръсна, покрита на ивици с фон дьо тен ръка към Гардънър.

— Какво? — попита Гардънър като я раздруса.

— Това е то — заяви Боби. — Приключихме с копаенето. Свършихме, Гард.

— Така ли?

— Да. Утре влизаме вътре.

Гард я изгледа, без да каже нищо. Устата му беше пресъхнала.

— Да — повтори Боби и кимна, сякаш Гард бе възразил. — Утре влизаме. Понякога ми се струва, че съм започнала всичко това преди милиони години. А друг път — като че ли беше едва вчера. Препънах се в него, видях го, прокарах показалец по ръба му и духнах пръстта. Това беше началото. Един показалец, прокаран през пръстта. А сега, ето го краят.

— Онази Боби в началото беше различна — рече Гардънър.

— Да — съгласи се замислено Боби. Тя вдигна поглед и в очите ѝ се мярна дълбоко удавена искрица хумор. — Гард също беше различен.

— Аха. Ти предполагам знаеш, че влизането вътре по всяка вероятност ще ме убие... но смятам да поема риска.

— Няма да те убие — увери го Боби.

— Така ли?

— Да. Сега да се махаме отгук. Имам много неща за вършене. Тази нощ ще прекарам в бараката.

Гардънър погледна Боби изпитателно, ала тя следеше с очи спускането на моторизирания ремък със стреме на края по кабела.

— Там изработвам разни неща — поясни Боби. Гласът ѝ беше замечтан. — Заедно с още няколко души. Трябва да ги подготвя за утре.

— Те ще се присъединят към теб тази вечер — каза Гардънър. Това не беше въпрос.

— Да. Но първо трябва да ги доведе тук, да видят люка. Те... те също чакаха този ден, Гард.

— Обзалагам се, че са го чакали.

Стремето пристигна. Боби се обърна и внимателно изгледа Гардънър.

— Какво се предполага, че означава това, Гард?

— Нищо. Абсолютно нищо.

Очите им се срещнаха. Гардънър вече ясно можеше да усети стремежа ѝ да обхване съзнанието му, опитите ѝ да проникне вътре и отново почувства как тайните му познания и тайните съмнения се въртят като опасен скъпоценен камък.

Съзнателно излъчи мисълта:

(махай се от главата ми Боби не си добре дошла там)

Боби се сви като ударена — а по лицето ѝ се изписа и лек срам, сякаш Гард я бе хванал да надзърта на място, където нямаше работа. Значи все още бе останало нещо човешко в нея. Това беше утешително.

— Доведи ги, разбира се — рече Гард. — Но когато се стигне до отварянето на това нещо, Боби, ще бъдем само ти и аз. Ние изкопахме копелдака и ние първи ще влезем в него. Съгласна ли си?

— Да — отвърна Боби. — Ние ще влезем първи. Само двамата. Никаква духовна музика, никакви паради.

— И никаква Даласка полиция.

Боби леко се усмихна.

— Точно така. — Тя му протегна стремето. — Искаш ли да се качиш пръв?

— Не, ти върви. Струва ми се, че те чака още поне смяна и половина работа.

— Вярно е — Боби стъпи върху стремето, натисна едно копче и тръгна нагоре. — Още веднъж ти благодаря, Гард.

— Моля — каза Гардънър, извил нагоре врат, за да следи издигането на Боби.

— И ще се чувстваш по-добре по отношение на всичко това...

(когато „станеш“ когато завършиш собственото си „ставане“)

Боби се издигаше все по-нагоре, докато изчезна от погледа му.

ЧЕТИРИ БАРАКАТА

1

Беше 14 август. С бързо пресмятане Гардънър установи, че е прекарал с Боби четирийсет и един дни — почти точно библейски период на объркване и неизвестност, както в „той броди из пустинята четирийсет дни и четирийсет ноци“. Струваше му се, че е минало повече време. Изглеждаше му като цял живот.

Двамата с Боби само ровичкаха из замразената пица, която Гардънър стопли за вечеря.

— Мисля, че бих пийнала една бира — заяви Боби и се запъти към хладилника. — А ти? Искаш ли, Гард?

— Без мен, благодаря.

Боби вдигна вежда, но си замълча. Извади бирата, отиде на верандата и Гардънър чу как изскърцва седалката на стария ѝ люлеещ се стол, докато тя се намества удобно на него. След малко той си наля чаша студена вода от чешмата, излезе и седна до Боби. Поседяха така както му се стори дълго време, без да говорят, просто загледани напред в жежката неподвижност на ранната вечер.

— От доста отдавна сме заедно, Боби, ти и аз — каза той.

— Да. От доста отдавна. И краят е странен.

— Това ли е то? — попита Гардънър и се извърна в стола си да погледне към Боби. — Краят?

Боби непринудено вдигна рамене. Очите ѝ отбягнаха тези на Гардънър.

— Ами, нали знаеш. Край на един период. Как ти звучи така? По-добре ли?

— Ако е „le mot juste“^[1], тогава не само е по-добре, нито дори най-добре — а е просто единствената „mot“, която има значение. Не те ли учих точно на това?

Боби се засмя.

— Да, така беше. В първия проклет курс. Луди псета са англичаните... и преподавателите по английски.

— Да.

— Да.

Боби отпи от бирата си и пак се загледа към Олд Дери Роуд. Няма търпение да пристигнат, предположи Гардънър. Ако двамата наистина си бяха казали всичко, каквото имаше да се казва след всичките тези години, на него почти му се прииска изобщо да не се бе поддавал на импулса да се върне тук, независимо от причините или евентуалния резултат. Такъв мизерен край на една връзка, която, докато траеше, включваше в себе си любов, секс, приятелство, загриженост и дори страх, сякаш обезсмисляше цялата история — болката, усилията.

— Винаги съм те обичала, Гард — тихо и замислено се обади Боби, без да го поглежда. Независимо как ще се обърнат нещата, помни, че още те обичам. — Сега тя действително го погледна, а лицето ѝ представляваше странна пародия под дебелия грим — сигурно това беше някакъв безнадежден ексцентрик, който по една случайност малко напомняше на Боби. — И се надявам да не забравиш, че изобщо не съм искала да се спъна в проклетото чудо. В случая свободната воля нямаше пръст, както някое или друго мъдро магаре сигурно вече е казало.

— Но ти реши да го изкопаеш — възрази Гардънър. Гласът му беше тих като нейния, ала той усети как нов страх се прокрадва в сърцето му. Този намек за свободната воля дали не беше някакво заобиколно извинение за неговото собствено предстоящо убийство?

Престани, Гард. Престани да подскачаш от сенки.

„Заровената в края на Ниста Роуд кола сянка ли е?“ върна му го веднага умът му.

Боби кротко се засмя.

— Боже мой, идеята, че решението дали да изкопаеш подобно нещо или не, може *изобщо* да бъде акт на свободна воля... не е изключено и да успееш да я пробутаеш на някое хлапе по време на дебат в гимназията, но не и на нас двамата тук, отвън на верандата, Гард. Нали не смяташ наистина, че човек *избира* дали да направи такова нещо? Мислиш ли, че хората са способни по свой избор да се откажат от *каквото и да е* знание, щом веднъж са зърнали крайчеца му?

— Аз съм стоял на пост пред атомни електроцентрали при тази предпоставка, да — бавно изрече Гардънър.

Боби махна с ръка.

— Обществата могат да решат да не „прилагат“ някои идеи — всъщност дори и в това се съмнявам, ала заради спора да кажем, че е така, — но обикновеният човек? Не, съжалявам. Когато обикновеният човек види нещо да стърчи от земята, той трябва да го изкопае. Трябва да го изкопае, защото може да е съкровище.

— А ти не си имала и най-малкото подозрение, че може да има някакви... — „Радиоактивни замърсявания“ бяха думите, които му дойдоха наум. Не мислеше, че Боби би ги харесала. — ... последици?

Тя открито се усмихна.

— Не изпитвах абсолютно никакво подозрение.

— Но Питър не го е харесал.

— Да. Той не го хареса. Ала не корабът го уби, Гард.

Това е съвсем сигурно.

— Питър умря от естествена смърт. Той беше „стар“. Онова в гората е космически кораб от друг свят, а не кутията на Пандора или свещеното ябълково дърво. Аз не чух никакъв глас от небето, който да ми нареди: „От този кораб няма да ядеш, иначе ще умреш“.

Гард леко се усмихна.

— И все пак той „е“ кораб на познанието, нали?

— Да, предполагам.

Боби отново се бе загледала към пътя и очевидно не желаше да продължава дискусията.

— Кога ги чакаш да пристигнат? — попита Гардънър.

Вместо да му отговори, тя кимна по посока на пътя. По него се задаваше кадилакът на Кайл Арчинбърг, следван от стария форд на Адли Маккийн.

— Май ще вляза вътре да подремна малко — изправи се Гардънър.

— Ако желаеш да дойдеш с нас до кораба, чувствай се добре дошъл.

— С теб бих могъл. Но с тях? — той завъртя палец към идващите коли. — Те ме смятат за луд. А освен това ме мразят и в червата, задето не могат да ми четат мислите.

— Ако аз кажа, че идваш, няма проблеми.

— Ще минете и без мен — рече Гардънър и се протегна. — Аз също не си падам по тях. Изнервят ме.

— Съжалявам.

— Недей. Просто... утре. Само ние двамата, Боби. Нали?

— Да.

— Поздрави ги от мен. И им напомни, че помагах, със или без стоманена пластинка в главата.

— Добре. Разбира се.

Но очите на Боби отново отбягнаха неговите и това хич не се хареса на Гардънър. Ама хич.

[1] Точната дума (фр.). — Б.пр. ↑

Той си помисли, че първо може да отидат до бараката, ала те не го направиха. Постояха малко отвън, потънали в разговор — Боби, Франк, Нют, Дик Алисън, Хейзъл и останалите — след което в стегната групичка потеглиха към гората. Небето вече започваше да става пурпурно и повечето от тях носеха прожектори.

Докато ги наблюдаваше, Гард разбра, че последният му истински миг с Боби е дошъл и си е отишъл. Сега не му оставаше нищо друго, освен да влезе в бараката и да види какво има там. И веднъж завинаги да вземе решение.

Видях едно око да наднича през плътен облак зад зелената врата...

Гардънър стана и прекоси къщата към кухнята, съвсем навреме за да ги види как се запътват към избуялата градина на Боби. Бързо ги преброи, уверявайки се, че всички са там, после тръгна към мазето. Боби държеше там резервна връзка ключове.

Той отвори вратата на мазето и за последен път се спря.

Наистина ли искаш да направиш това?

Не, не искаше. Но „смяташе“ да го направи. И тогава откри, че изпитва силно чувство на самота, което надделяваше над страха. Буквално нямаше никой друг, към когото да се обърне за помощ. Бе прекарал в пустинята с Боби Андерсън четирийсет дни и четирийсет ноци и сега се намираше сам в пустошта. Господ да му е на помощ.

По дяволите, помисли си Гард. Както се предполагаше, че бе казал един взводен командир от Първата световна война: „Хайде, момчета, да не искате да живеете вечно?“.

Гардънър слезе по стълбите, за да вземе връзката ключове на Боби.

Тя беше там, висеше на един пирон и всеки ключ бе прилежно надписан. Единствената изненада беше, че ключът от бараката бе изчезнал. Той се бе намирал там, в това Гардънър беше съвсем сигурен. Кога го *видя* за последен път? Направи опит да си спомни и не успя. Боби взимаше предпазни мерки? Може би.

Той застана наред Новата и Подобрена Работилница, с избила пот по челото и по топките. Нямаше ключ. Страхотно. В такъв случай какво трябваше да направи? Да грабне брадвата на Боби и да постъпи като Джак Никълсън в „Сияние“? Можеше да си го представи. Джас, прас: „Еееееето го ГАРДЪНЪР!“. Само дето щеше да му е малко трудно да скрие пораженията, преди поклонниците да са се върнали от Разглеждането на светия люк.

Гардънър стоеше наред работилницата на Боби, усещаше как времето изтича и се чувстваше Стар и Неподобрен. Колко време „щяха“ да останат там всъщност? Нямаше как да прецени, нали? Изобщо нямаше начин.

Добре, къде хората оставят ключовете си? Да предположим, че тя действително взима само предпазни мерки, а не ги крие умишлено от теб.

Изведнъж една мисъл го порази така силно, че той наистина се плесна по челото. Не „Боби“ беше взела ключа. Нито пък някой се опитваше да го скрие от него. Ключът бе изчезнал, когато се предполагаше, че Боби се намира в болницата на Дери и се възстановява от слънчев удар. Беше почти сигурен и онова, което паметта не можеше да му даде, го получаваше по пътя на логиката.

Боби не се бе намирала в болницата на Дери, а в бараката. Дали някой от тях беше взел резервния ключ, за да се грижи за нея, докато е имала нужда от грижи? Или всичките имаха копия? Защо да си правят този труд? Напоследък никой в Хейвън не се занимаваше с кражби; те се занимаваха със „ставане“. Единствената причина да заключват бараката беше да го държат него, Гардънър, отвън. Затова може просто...

Гардънър си спомни как ги бе наблюдавал като пристигаха при един от случаите след „нещото“, което се беше случило на Боби... „нещото“, което беше много по-сериозно от топлинен удар.

Той затвори очи и видя кадилака. КАЙЛ-1. Те излизат...

... и Арчинбърг се отделя от останалите за малко. Ти си се надигнал на лакът и ги гледаш през прозореца и, доколкото това изобщо ти прави впечатление, решаващ, че се е скрил от погледите им, за да се облекчи. Но не е така. Той е заобиколил, за да вземе ключа. Няма начин, точно това е направил. Заобиколил е, за да вземе ключа.

Не беше кой знае какво, но бе достатъчно да го размърда. Той се изкачи тичешком по стълбите на мазето, запъти се към външната врата, после се върна. В банята, върху аптечката, имаше един много стар чифт очила „Фостър Грант“ — те бяха стояли непоклонимо там с тази окончателност, която е характерна за обикновените предмети само в жилищата на самотни мъже и жени (като грима, принадлежал на съпругата на Нют Берингър). Гардънър свали очилата, издуха дебелия слой прах от стъклата им, грижливо ги избърса, сви ги внимателно и ги постави в горното си джобче.

После излезе и тръгна към бараката.

Застана за миг пред заключената с катинар предна врата и погледна надолу по пътеката, която водеше към изкопа. Здрачът вече бе паднал достатъчно, за да превърне дърветата отвъд градината в обща сиво-синя маса, без никакви детайли. Не забеляза оттам да просветва криволичеща линия от приближаващи фенерчета.

Но могат да се появят. Могат да се появят по всяко време и да те хванат с напъхани до лактите ръце в буркана с меда.

Мисля, че ще прекарат доста временце там, в мотаене около кораба. Бяха взели големите прожектори.

Ама не можеш да бъдеш сигурен.

Да. Не можеше.

Гардънър отново премести поглед върху дъсчената врата. Можеше да забележи между дъските онази зелена светлина и ясно чуваше глух, неприятен шум като от старовремска пералня, пълна догоре с дрехи и гъста сапунена пяна.

Не... не само „една“ пералня; по-скоро напомняше за цяла редица перални, работещи не съвсем в синхрон.

Светлината пулсираше в ритъм с ниския, мляскащ звук.

Не искам да влизам там.

Имаше и миризма. Дори тя, помисли си Гардънър, съдържа слаб дъх на сапунена пяна, сладникав и леко гранясал мирис. На стар сапун. На спечен сапун.

Но това не са перални машини. Този звук е „жив“. Там вътре няма телепатични пишещи машини, нито Нови и Подобвени бойлери, а нещо „живо“ и аз не искам да влизам.

Ала щеше да го направи. В края на краищата не се ли бе върнал от смъртта, само за да погледне в бараката на Боби и да хване томичукалата, насядали върху странните им мънички пейчици? Предполагаше, че да.

Гард заобиколи бараката. Отстрани, на един ръждив пирон под стряхата, висеше ключът. Той посегна с трепереща ръка и го взе.

Опита се да преглътне. Отначало не успя. Гърлото му сякаш бе подплатено с пресъхнал и нагорещен фланелен плат.

Едно питие. Само едно питие. Ще вляза в къщата просто, колкото да си сипя едно, съвсем мъничко. Тогава ще съм готов.

Хубаво. Звучеше страхотно. Но той нямаше да го направи и знаеше, че е така. С пиенето беше приключено. Както и с отлагането. Стиснал здраво ключа в овлажнялата си ръка, Гардънър тръгна обратно към вратата. Помисли си: „Не искам да влизам. Не знам дори дали ще мога. След като толкова ме е страх...“.

Престани. И с това трябва да приключиш. С фазата на томичукалата.

Той отново се огледа, почти с надежда да види как лъкатушната линия фенерчета излиза от гората или да чуе гласовете им.

Не би могъл, защото те си приказват наум.

Никакви фенерчета. Никакво движение. Никакви щурци. Никакви птичи песни. Единственият шум беше звукът на пералните, звук като от усилен и забавени удари на сърце: „слъшшш-слъшшш-слъшшш“...

Гардънър погледна пулсиращата зелена светлина, просмукваща се през цепнатините между дъските. Бръкна в горното си джобче, извади очилата и ги сложи.

От много отдавна не се бе молил, но сега го направи. Беше кратка молитва, ама все пак — молитва.

— Моля те, Господи — каза Джим Гардънър в мрачния летен здрач и пъкна ключа в катинара.

Очакваше взрив от музика в главата си, но не стана нищо. До този момент не бе осъзнавал, че стомахът му е свит на топка, като на човек, който очаква да бъде ударен от ток.

Облиза устни и превъртя ключа.

Тихичък звук, едва доловим сред ниското шушнене, идващо откъм бараката: ... „щрак!“...

Скобата отскочи леко от тялото на катинара. Той посегна към нея с ръка, направена сякаш от олово. Освободи я, затвори катинара и го пъкна в горния си ляв джоб, със стърчащия от него ключ. Чувстваше се като герой от сън. Сън, който не е приятен за сънуване.

Въздухът вътре трябваше да става за дишане — е, може би нямаше да е „нормален“; вероятно никъде в Хейвън въздухът вече не беше „нормален“. Но поне почти същия като въздуха отвън, помисли си Гард, защото по цялата барака имаше безброй пролуки. Ако съществуваше такова нещо като чиста биосфера на томичукалата, тя нямаше да е тук. Поне така *смяташе*.

Все пак щеше да поеме колкото бе възможно по-малко рискове. Вдиша дълбоко въздух, задържа го и реши да си брой крачките: „Три. Влизаш вътре на не повече от три крачки. Просто за всеки случай. Оглеждаш се хубаво и излизаш. Много бързо“.

Надяваш се.

Да, надявам се.

Хвърли един последен поглед към пътеката, не видя нищо, обърна се пак към бараката и отвори вратата.

Зеленият блясък, ярък дори през слънчевите очила, го обля като фалшива слънчева светлина.

В първия миг не можеше да види абсолютно нищо. Светлината беше прекалено ярка. Знаеше, че е била и по-ярка при други случаи, но никога преди не се бе намирал толкова близо. Близо ли? Та той беше „вътре“ в нея. Някой, застанал на самия праг на отворената врата, едва ли би успял да го види въобще.

Гард присви очи срещу ослепителното зелено и опипом направи крачка напред... после втора... и трета. Ръцете му бяха протегнати като на проучващ пътя си слепец. Какъвто и беше, дявол да го вземе, имаше дори и тъмни очила, които го доказваха.

Шумът стана по-силен. „Слъшшш-слъшшш-слъшшш...“ от лявата му страна. Гардънър се обърна натам, но не пристъпи. Страхуваше се да продължи, страхуваше се от онова, което можеше да докосне.

Очите му вече започваха да се нагаждат. Забеляза тъмни сенки сред зеления блясък. Пейка... и по нея нямаше никакви томичукала. Тя просто бе избутана към стената, да не пречи на пътя. И...

Боже Господи, това „е“ пералня! Наистина!

Действително беше пералня, от едновременните модели, с ролки за изстискване отгоре, но не тя издаваше странния звук. И пералнята бе избутана към стената. Определено се намираше в процес на подобряване — някой работеше по нея в най-добрите традиции на томичукалата, ала в момента не бе включена.

До нея имаше прахосмукачка „Електролукс“... от старите, които се движеха на колелца прилепени към земята като механични дакели. Електрически трион, сложен на колела. Купища детектори за дим от магазина за електроника „Радио Шак“, повечето още неизвадени от кутиите. Няколко варела от керосин, също на колела, с прикрепени към тях маркучи и някакви неща, подобни на ръце...

Ръце, разбира се, че са ръце, това са работи, проклети работи в процес на създаване и никой от тях не прилича особено на гълъба на мира, нали, Гард? Пък и...

Слъшшш-слъшшш-слъшшш.

По-нататък, вляво. Източникът на блясъка беше там.

Гард се чу как издаде странен, болезнен звук. Дъхът, който бе задържал досега, му се изплъзна неудържимо като въздух от спукан балон. И почти по същия начин го напусна силата на краката му. Той се пресегна слепешком, ръката му намери пейката и тялото му просто се изсипа върху нея. Не беше способен да откъсне поглед от задния ляв край на бараката, където Ев Хилман, Ан Андерсън и доброто старо гонче на Боби бяха окачени по някакъв начин на подпори в две стари галванизирани стоманени душеви кабинички с махнати врати. Те висяха там като парчета телешко на куките за месо. Но бяха живи, видя Гард... някак си, по някакъв начин, бяха все още живи.

Дебел черен шнур, който приличаше на жица за ток с високо напрежение или на много голям коаксиален кабел, излизаше от средата на челото на Ан Андерсън. Подобен кабел бе свързан и с дясното око на стареца. А цялата горна част от черепа на кучето беше махната и десетина по-малки шнура стърчаха от изложения на показ и пулсиращ мозък на Питър.

Очите на Питър, без никакви пердета, се обърнаха към Гард. И гончето изскимтя.

Господи... о Господи... о Боже Господи.

Опита се да стане от пейката. Не успя.

Части от черепите на Ан и стареца също бяха махнати, забеляза той. Вратите бяха откъртени от душевите клетки, ала те въпреки това бяха пълни с някаква бистра течност — съхранявана вероятно по същия начин, както мъничкото слънце в бойлера на Боби, предположи Гардънър. Ако се опиташе да влезе в някоя от тези клетки, щеше да усети пружиниращо отхвърляне.

Искаш да влезеш ли? Аз искам само да изляза!

И съзнанието му се върна към предишния си библейски цитат:

Господи... мили Боже... о Боже Господи погледни ги само...

Не искам да ги гледам.

Да. Но не можеше да откъсне поглед от тях.

Течността беше бистра, с изумрудено зелен цвят. Тя се движеше... и издаваше онзи нисък, плътен пенест шум. Въпреки бистрия си вид, помисли Гардънър, тази течност всъщност трябва да е много гъста, може би с плътността на препарат за миене на чинии.

Как могат да дишат там вътре? Как е възможно да са живи? А може би не са, вероятно просто движението на течността го кара да мисли, че са. Сигурно е само илюзия, моля те, Господи, нека да е само илюзия.

Питър... ти го чу да скимти...

Не съм. Част от илюзията. Това е всичко. Той виси на кука в клетка от душ, пълна с извънземен еквивалент на препарат за миене на чинии „Радост“, не би могъл да скимти при това положение, щяха да се вдигнат мехури, а ти просто си съчиняваш. Точно такъв е случаят, само едно малко посещение на крал Свободно съчинение.

Ала не си съчиняваше и го знаеше. Както знаеше и че не е чул изскимтяването на Питър с ушите си.

Този болезнен, безпомощен звук на изскимтяване бе дошъл от същото място, откъдето идваше и музиката: от собствения му мозък.

Ан Андерсън отвори очи.

„Измъкни ме оттук!“ изпищя тя. „Измъкни ме оттук, ще я оставя на мира, но не чувствам нищо, освен когато те ми причиняват болка причиняват ми болка причиняват ми боооолка...“

Гардънър отново се опита да стане. Съвсем слабо съзнаваше, че издава някакъв звук. Просто един дребен звук. Звукът, който издаваше, вероятно приличаше много на звука, издаван от прегазена на шосето катерица, помисли си той.

Зелената, движеща се течност придаваше на лицето на Сестричката призрачен и мъртвешки вид. Синьото на очите ѝ бе обезцветено. Езикът ѝ плуваше като някакво месесто подводно растение. Пръстите ѝ, набръчкани и морави, се полюляваха.

„Не чувствам нищо, освен когато те ми причиняват боооолка!“ виеше Ан и той не можеше да заглуши гласа ѝ, не можеше да си запуши ушите, защото този глас идваше от вътрешността на главата му.

Слъшшш-слъшшш-слъшшш.

Медни тръбички се включваха в горните части на душовите клетки и ги караха да приличат на смахната комбинация от камерите за изкуствена летаргия на Бък Роджърс и казаните за варене на контрабанден алкохол на Л'ил Абнер.

Козината на Питър бе опадала на петна. Задницата му сякаш се бе свила сама към корема. Краката му помръдваха в течността с дълги

мързеливи помахвания, като че ли се опитваше да избяга насън.

Когато ми причиняват боооолка!

Старецът отвори единственото си око.

Момчето.

Тази мисъл беше абсолютно ясна, не можеше да бъде поставена под съмнение. Гардънър се улови, че реагира.

Какво момче?

Отговорът дойде мигновено, сепващ за миг и неоспорим.

Дейвид. Дейвид Браун.

Единственото око го гледаше втренчено, ненакърнен сапфир, оцветен в изумрудено.

Спаси момчето.

Момчето. Дейвид. Дейвид Браун. И то ли беше част от всичко това по някакъв начин? Момчето, което бяха търсили толкова много изтощителни горещи дни. Разбира се. Може би не пряко, но беше част.

„Къде е то?“ изпрати Гардънър мислен въпрос към стареца, който се носеше сред бледозеления си разтвор.

Слъшшиш-слъшшиш-слъшшиш.

Алтаир-4, отвърна накрая старецът. Дейвид е на Алтаир-4. Спаси го... и после ни убий. Тук е... зле. Истински зле. Не може да се умре. Опитвах. Всички опитвахме. Дори

(кучкакучка)

тя. Това е ад. Използвай трансформатора, за да спасиш Дейвид. После издърпай щепселите. Срежи кабелите. Запали бараката. Чуваш ли?

За трети път Гардънър направи опит да стане и безпомощно падна обратно върху пейката. Забеляза, че по целия под има пръснати дебели електрически кабели и това някак смътно му припомни за състава, който го бе качил на път за насам, когато се връщаше от Ню Хампшир. Първо се озадачи, ала после схвана връзката. Подът приличаше на концертен подиум точно преди излизането на някоя рок група. Или пък на голямо телевизионно студио. Кабелите пропълзяваха в голям сандък, пълен с разпределителни кутии и няколко видеоманетофона. Всичко беше навързано. Той потърси с поглед токоизправител, не видя, а после си помисли: „Разбира се, че няма да има, идиот. Батериите «са» с постоянен ток.“

Магнетофоните бяха включени в смесица от домашни компютри — Атарис, Епъл II и III, TRS-80, Комодор. На единствения осветен екран мигаше думата

ПРОГРАМА?

Зад видоизменените компютри имаше още разпределителни табла — направо стотици. Всичко това издаваше ниско, сънливо жужене — звук, който той свързваше с

(използвай трансформатора)

голямо електрическо съоръжение.

От сандъка и от хаотично разположените около него компютри струеше светлина на зелени вълни — не, тя не бе постоянна. Беше циклична. Пулсирането на светлината и връзката с пенестия шум, идващ от душовите кабинни, беше съвсем явна.

„Това е центърът“, помисли си Гард с безсилно слабо вълнение. „Връзката с кораба. Те идват в бараката, за да го използват. То е трансформатор и те черпят силата си оттук.“

Използвай трансформатора, за да спасиш Дейвид.

Със същия успех можеш да ме накараш да подкарам военен самолет. Помоли ме за нещо по-лесно, татенце. Ако можех да го върна оттам, където е, с декламиране на Марк Твен — или дори, По — бих направил опит. Ала с това чудо? То изглежда като склад за електронни материали след експлозия.

Но... момчето?

На колко години беше? Четири? Пет?

И къде, за бога, го бяха сложили? Небето беше буквално границата.

Спаси момчето... използвай трансформатора.

Естествено, дори нямаше време да погледне по-внимателно тази проклета бъркотия. Другите щяха скоро да се върнат. И все пак Гардънър се вторачи в единствения осветен монитор с настойчивостта на хипнотизатор.

ПРОГРАМА?

„Какво ще стане, ако напиша на клавиатурата «Алтаир-4»?“
зачуди се той и видя, че „нямаше“ клавиатура; в същия миг буквите на
екрана се промениха.

АЛТАИР-4

пишеше там сега.

„Не!“ изкрещя мозъкът му, изпълнен с вина на натрапник. „Не, за
Бога, не!“ Буквите се смениха.

НЕ ЗА БОГА НЕ

Изпотен, Гардънър помисли: „Отказ! Отказ!“.

ОТКАЗ ОТКАЗ

Тези букви замигаха настойчиво... а Гардънър ги гледаше,
ужасен. После:

ПРОГРАМА?

Той положи усилия да скрие мислите си и пак опита да се
изправи на крака. Този път успя. От трансформатора излизаха още
кабели. Те бяха по-тънки. Бяха... той ги преброи. Да. Осем. И
завършваха със слушалки.

Слушалки. Фриман Мос. Дресьорът, повел механичните си
слонове. Тук имаше повече слушалки. По някакъв налудничав начин,
те му напомниха за гимназиален езиков кабинет.

Дали не учат чужд език тук?

Да. Не. Те се учат да „стават“. Машината им преподава. Но къде са батериите? Не виждам никакви? Би трябвало да има поне десет, двайсет големи стари делкоса, свързани с това нещо. Би трябвало...

Замръзнал, той отново вдигна поглед към душовите кабинни.

Изгледа коаксиалните кабели, излизащи от челото на жената, от околото на мъжа. Видя краката на Питър да се движат на големи, сънени крачки и се запита как точно се бяха озовали онези кучешки косми по роклята на Боби — дали е правела на Питър нещо равносилно на извънземна смяна на маслото? Или може би просто е била завладяна от обикновени човешки чувства? Любов? Разкаяние? Вина? Дали не е прегърнала кучето си, преди отново да напълни кабината с течност?

Те бяха батериите. Органични делкос, при това Винаги готови, можеше да се каже. И ги изсмукваха до край. Изсмукваха ги като вампири.

През страха, объркването и отвращението започна да пълзи ново чувство. То беше ярост и Гардънър го посрещна с отворени обятия.

Те ми причиняват боооолка... причиняват боооолка... причиняват боооо...

Гласът ѝ рязко пресекна. Глухото жужене на трансформатора промени тона си — стана още по-тихо. Светлината от сандъка поизбледня малко. Той реши, че Ан е изпаднала в безсъзнание, с което е намалила мощността на машината с х броя... какво? Волта? Дина? Ома? Кой, по дяволите, можеше да каже?

Прекрати това, синко. Спаси внучето ми и го прекрати.

За миг гласът на стареца изпълни главата му, съвсем ясен и съвсем разбираем. После изчезна. Околото на възрастния човек се затвори.

Зелената светлина от машината избледня още повече.

„Те се събудиха, когато влязох“, помисли трескаво Гардънър. Гневът още тътнеше и се въртеше из мозъка му. Той изплю един зъб, почти без да съзнава какво прави. „Дори Питър се посъбуди малко. Сега се върнаха към състоянието, в което са се намирали... преди. Сън?“ Не. Не беше сън. Нещо друго. Органично замразяване.

„Сънуват ли батериите електрически овце?“ помисли си Гардънър и нервно се изсмя.

Той отстъпи назад — от трансформатора,

(какво точно трансформира как защо)

от душовите клетки, от кабелите. Очите му се обърнаха към купищата приспособления, струпани край отсрещната стена. Върху ролковата изстисквачка имаше монтирано нещо, нещо, наподобяващо извитите телевизионни антени, които понякога човек вижда по задните капаци на големите лимузини. Зад пералнята и вляво от нея се намираше старомодна крачна шевна машина, с прикрепена към страничното ѝ колело стъклена фуния. Варели от керосин с маркучи и стоманени ръце... към една от тях бе прикрепен касапски нож, видя той.

Господи, какво е всичко това? И за какво?

Един глас прошепна: „Може би за защита, Гард. В случай че Даласката полиция цъфне по-рано от предвиденото. Това е Армията от разпродажби на томичукалата — стари перални с клетъчни антени, прахосмукачки «Електролюкс», електрически триони на колела. Викай им както искаш, драги“.

Гардънър усети, че здравият му разум започва да се руши. Питър неизменно привличаше погледа му, Питър, с махната по-голяма част от черепа, Питър, със забодени в каквото бе останало от главата му жици. Мозъкът му изглеждаше като полусуrowо телешко печено, със затъкнати в него няколко сонди за измерване на температурата.

Питър, с тичащи насън крака през тази течност, сякаш се опитваше да избяга.

„Боби“, с ярост и отчаяние си помисли той, „как можа да постъпиш така с Питър? Господи!“ Хората бяха нещо лошо, ужасно — но някак си Питър му действаше още по-зле. Питър, размахал безпомощно крака, като че ли се опитва да избяга в съня си.

Батерии. Живи батерии.

Той се блъсна заднешком в нещо. Прозвуча глух метален тътен. Гардънър се обърна и видя още една клетка от душ, с разцъфнали по краищата петънца ръжда и без предна врата. На гърба бяха пробити дупки. През тях се показваха жици, които сега вяло висяха надолу и завършваха с голяма запушалка.

„За теб, Гард!“, изкрещя съзнанието му. „Тази запушалка е за теб, както обещава бирената реклама! Ще ти отворят задната част на черепа, може да ти прекъснат двигателните центрове, за да не мърдаш и после ще ровят — ще ровят за мястото, откъдето получават своята

енергия. Тази запушалка е за теб, завинаги твоя... всички са готови и чакат! Еха! Чиста работа!“

Той сграбчи мислите си, които се събираха в почти истерична спирала и ги вкара под контрол. „Не е“ за него; поне, първоначално не е била за него. Тази клетка вече беше използвана. От нея се носеше онази миризма, сладникава и сапунена. Ивици изсъхнала тиня по вътрешните стени — последните следи от онази гъста течност. „Прилича на спермата на Магьосника от Оз“, помисли си Гард.

Да не искаш да кажеш, че Боби е напъхала сестра си да плува в голям резервоар за сперма?

Отново нервно се изсмя. Притисна длан към устата си и натисна здраво, за да заглуши звука.

Погледна надолу и видя чифт светлокафяви обувки, пъхнати зад душовата клетка. Гардънър вдигна едната и видя по нея петна от засъхнала кръв.

На Боби са. Единственият ѝ чифт прилични обувки. Обувките ѝ „за излизане“. Беше с тях, когато тръгна за погребението в оня ден.

По другата обувка също имаше кръв.

Гард погледна зад душовата кабина и видя останалите дрехи, с които Боби бе облечена тогава.

Кръвта, цялата тази кръв.

Не му се искаше да докосва блузата, но издутината под нея беше прекалено красноречива. Той хвана с два пръста колкото можеше по-малка част от нея, дръпна я и откри приличната, с цвят на въглен пола на Боби.

Под полата имаше револвер. Това беше най-големият и най-странно изглеждащ револвер, който Гардънър някога бе виждал, като се изключат снимките в една книга. След миг колебание той го вдигна и завъртя барабана. Вътре все още имаше четири куршума. Два липсваха. Гардънър беше готов да се обзаложи, че единият от тях е отишъл в Боби.

Затвори барабана в нормалното му положение и затъкна револвера в колана си. Веднага един глас в главата му се обади: „Простреля жена си... хубава си я свършил, а?“

Нямаше значение. Револверът можеше да потрябва.

Когато видят, че е изчезнал, ще дойдат да го търсят при теб, Гард. Мисля, че вече си стигнал до този извод.

Не, поне за това смяташе, че не е нужно да се тревожи. Те биха забелязали променените думи на компютърния екран, ала тези дрехи не бяха докосвани, откакто Боби ги бе свалила (или откакто ги бяха свалили от нея, което беше по-вероятното).

„Сигурно ще бъдат твърде екзалтирани като се върнат тук, за да се занимават с домакинстване“, помисли си той. „Дяволски удобно е, че няма мухи.“

Гардънър отново пипна револвера. Този път гласът в главата му си замълча. Може би беше решил, че тук няма жени, за които да се безпокои.

Ако ти се наложи да застреляш Боби, дали ще имаш сили да го направиш?

Това бе въпрос, на който не можеше да си отговори.

Слъшши-слъшши-слъшши.

От колко време вече ги нямаше Боби и придружителите ѝ? Не знаеше, нямаше никаква представа. Тук времето беше без значение; старецът бе прав. Това беше ад. Дали Питър още се радваше на странните ласки на господарката си, когато тя идваше тук?

Стомахът му бе на път да се разбунтува.

Трябваше да излезе... да излезе веднага. Чувстваше се като същество в приказка, жената на Синята брада в тайната стаичка, Джек, ровещ в планината от злато на великана. Чувстваше се узрял за разкрития. Но държеше вкоравените, окървавени дрехи пред себе, си като че ли бе замръзнал. Не като че ли; той „беше“ замръзнал.

Къде е Боби?

Получи слънчев удар.

Дяволски странен слънчев удар, напоил блузата ѝ с кръв. Гардънър бе запазил нездравия си, патологичен интерес към оръжията и пораженията, които те можеха да нанесат на човешкото тяло. Ако тя е била простреляна с големия стар револвер, затъкнат сега в колана му, той предполагаше, че нямаше право да е жива — дори бързо да е била закарана в болница със специализирано отделение за спешно лекуване на огнестрелни рани, по всяка вероятност щеше да е умряла.

Те ме докараха тук, когато бях надупчена и томичукалата много учено ме оправиха.

Не е за него. Старата клетка от душ не е за него. Гардънър имаше някакво усещане, че той ще бъде махнат от пътя по-окончателно.

Душовата кабина е била за Боби.

Те са я довели тук и... какво?

Ами, свързали са я към батериите си, разбира се. Не към Ан, тя още не се е намирала тук тогава. Но към Питър... и Хилман.

Той пусна блузата... после си наложи пак да я вдигне и да я постави обратно върху полата. Не знаеше каква част от реалния свят забелязват, когато влязат тук (неголяма, предполагаше), но не искаше да поема никакви излишни рискове.

Погледна дупките в гърба на кабината и висящите кабели, със стоманената запушалка накрая.

Зелената светлина отново бе започнала да пулсира по-ярко и по-бързо. Гардънър се обърна. Очите на Ан пак бяха отворени. Късата ѝ коса плуваше около главата ѝ. Все още можеше да види онази несекваща омраза в очите ѝ, сега смесена с ужас и нарастващо удивление.

Този път имаше мехурчета.

Те излитаха от устата ѝ в къси, плътни поточета.

Мисъл/звук експлодира в главата му.

Тя пищеше.

Гардънър побягна.

Истинският ужас е най-изтощителната във физическо отношение емоция. Той изсмуква соковете на жлезите с вътрешна секреция, напompва кръвния поток с органични вещества, които стягат мускулите, кара сърцето да препуска, уморява мозъка. Джим Гардънър с олюляване се отдалечи от бараката на Боби, с омекнали крака, ококорени очи, глупаво отворена уста (езикът висеше в единия ѝ край като нещо мъртво), пълни и пламнали черва и свит на топка стомах.

Беше му трудно да мисли за нещо друго, освен за ярките, силни образи, които светваха и изгасваха в съзнанието му, подобно на неоновото осветление в бар: онези тела, окачени на куки, набодени като буболечки на карфици от жестоки, скучаещи деца; непрестанно мърдащите крака на Питър; окървавената блуза, с дупката от куршум в нея; запушалките; старовремската пералня с клетъчната антена отгоре. И най-натрапчив от всички бе споменът за онези къси, плътни поточета от мехурчета, които изскачаха от устата на Ан Андерсън, докато тя пицеше вътре в главата му.

Гард влезе в къщата, втурна се в банята и коленичи пред тоалетната чиния, само за да открие, че не може да повърне. Не „искаше“ да повърне. Представи си червясал хотдог, мухлясала пица, розова лимонада с плуващи в нея сплъстени косми; накрая пъкна два пръста в гърлото си. Най-после усети, че постига някакъв задавен спазъм, ала нищо повече. Не можеше да повърне. Просто не можеше.

Ако не успея, ще полудея.

Хубаво, полудявай тогава. Но първо си изпълни задълженията. Дръж се поне дотолкова. И, само между другото, Гард, все още ли имаш някакви въпроси за това, какво трябва да направиш?

Не, вече нямаше въпроси. Непрестанно движещите се крака на Питър го бяха убедили напълно. И поточетата мехурчета го бяха убедили. Сега се чудеше как е могъл да се колебае толкова дълго, изправен пред една толкова очевидно безмилостна сила, толкова очевидно зла.

„Защото си бил луд“, отговори си сам Гардънър и кимна. Точно така. Не му бяха нужни никакви други обяснения. Бил е луд — и то не само през последния месец. Вече беше късно да се пробужда, о, да, много късно, но по-добре късно, отколкото никога.

Шумът. *Слъшшш-слъшшш-слъшшш.*

Миризмата. Сладникава и все пак с дъх на месо. Миризма, която умът му настойчиво продължаваше да свързва с недопечено телешко, бавно разлагащо се в мляко.

Стомахът му се обърна. В гърлото му се надигна изгарящо, киселинно оригване. Гардънър простена.

Идеята — онзи проблясък — се върна и той се вкопчи в него. Може пък да е възможно или да прекъсне всичко това... или поне да го спре за много дълго време. Просто може.

Трябва да оставиш света да върви по дяволите, както той си знае, Гард, независимо дали остават две минути до полунощ или не.

Отново се сети за Тед Енергетика, помисли и за откачените военни организации, които си продаваха едни на други все по-сложни оръжия и онази гневна, онемяла от яд, обладана от ярост частица от съзнанието му за последен път се опита да заглуши гласа на здравия разум.

„Млъкни“, заповяда й Гардънър.

Той отиде в спалнята за гости и измъкна ризата от панталона си. Погледна през прозореца и сега наистина видя проблясващи светлинки, които излизаха от гората. Беше станало тъмно. Те се връщаха. Щяха да отидат в бараката и вероятно да проведат малък сеанс. Съвещание на умове около душовите кабинни. Приятелско събиране сред уютния зелен блясък на насилениите мозъци.

„Приятно прекарване“, пожела им Гардънър. Той пъкна 45-калибровия револвер под матрака и си разкопча колана. „Може да ви е за последен път, така че...“

Погледна надолу към ризата си. От горното й джобче се подаваше някаква метална дъга. Катинарът, разбира се. Катинарът от вратата на бараката.

За миг, който му се видя много по-дълъг, отколкото вероятно беше в действителност, Гардънър не бе способен изобщо да помръдне. Нереалното чувство, че изпитва ужаса на герой от приказка, отново се прокрадна в умореното му сърце. Той се превърна в ужасен наблюдател, зяпнал неотклонното приближаване на светлинките по пътеката. Скоро щяха да стигнат до избуялата градина. Щяха да я прекосят. Да минат през предния двор. Да се приближат до бараката. Щяха да видят, че катинарът липсва. Тогава щяха да влязат в къщата и или щяха да убият Джим Гардънър, или щяха да изпратят разчленените му атоми на Алтаир-4, каквото и да бе това.

Първата му ясна мисъл беше чиста паника, разкрещяла се с всички сили: „Бягай! Махай се оттук!“.

Втората му мисъл бе разтреперано връщане на разума. „Контролирай мислите си. Дори никога преди да не си го правил, направи го сега.“

Той стоеше с измъкната риза, разкопчан колан и смъкнат цип, дънките висяха на хълбоците му, а очите му не можеха да се откъснат от катинара в горното му джобче.

*Веднага отивай там и слагай катинара на мястото му.
ВЕДНАГА!*

Не... няма време... Господи, няма никакво време. Те влизат в градината.

Може и да има. Може да се окаже достатъчно, ако престанеш да играеш джобен бiliarд и се размърдаш!

С последно усилие на волята Гардънър преодоля обхваналата го парализа, измъкна катинара с още стърчащия от долната му част ключ и хукна, като вдигаше в движение ципа на панталона си. Излезе от задната врата, спря само за миг, докато последните две светлини от фенерчетата потънаха в градината и изчезнаха, след което се втурна към бараката.

Слабо, смътно, можеше да долови гласовете им в главата си — пълни с благоговение, удивление, ликуване.

Той ги изпъди оттам.

От откритата врата на бараката се процеждаше зелена светлина.

„Боже мой, Гард, как може да си толкова глупав?“ възмути се изтерзаният му мозък, но той знаеше как. Не беше трудно да забравиш за такива земни неща, като заключването на врати, когато си видял двама души окачени на куки, с излизащи от главите им коаксиални кабели.

Вече можеше да чуе приближаването им през градината — можеше да чуе шумоленето на безполезните гигантски стъбла царевица.

Щом посегна към халките с катинара в ръка, си спомни, че го бе затворил, преди да го пусне в джоба си. При тази мисъл ръката му трепна и Гард изпусна проклетия предмет. Той тупна на земята. Огледа се за него и отначало изобщо не успя да го види.

Не... ето го къде е, точно върху тясната ивица пулсираща зелена светлина. Катинарът беше там, да, но ключът вече не бе пъхнат в него. Беше изпаднал при удара в земята.

„Господи, о, Господи, Господи“, хленчеше съзнанието му. Сега цялото му тяло бе покрито с избила пот. Косата му влизаше в очите. Помисли си, че сигурно мирише като разлагаща се маймуна.

Шумът от раздвижени царевични стъбла и търкаци се листа ставаше по-силен. Някой тихо се засмя — звукът прозвуча шокиращо близо. След секунди щяха да излязат от градината — можеше да усети как тези секунди минават край него, като надути бизнесмени с големи кореми и дипломатически куфарчета. Гардънър падна на колене, сграбчи катинара и започна да шари с ръка из пръстта в търсене на ключа.

„Ах ти, копеле такова, къде си? Къде си, копеле мръсно? Ах, «копеле»! Къде «си»?“

Съзнаваше, че дори сега, макар и изпаднал в паника, държеше спуснатата преградата около мислите си. Дали вършеше работа? Не знаеше. Пък и ако не намереше ключа, това нямаше да има значение, нали?

„Ах ти, копеле, къде си?“

Видя слабо сребърно проблясване извън района, в който прокарваше ръката си — ключът бе отскочил много по-далече,

отколкото той предполагаше. Това, че го видя, си беше чиста случайност... като препъването на Боби в онова малко парченце стърчащ от земята метал преди два месеца.

Гардънър го грабна и скочи на крака. Краят на къщата щеше да го скрива от погледите им само още миг, и това беше цялото време, с което разполагаше. Една нова грешка — колкото и да е малка — щеше да го довърши, а не бе изключено да не успее дори и в случай че безукорно изпълни елементарната операция заключване на врата с катинар.

„Съдбата на света сега може да зависи от това, дали един човек ще може да заключи вратата на бараката от първия път“, смаяно му мина през ума. „Съвременният живот е «толкова» предизвикателен.“

За момент му се стори, че няма да успее дори да вкара ключа в ключалката. Ръчкаше около отвора без да може да го улучи, катинарът бе затворник в треперещата му ръка. После, когато реши, че наистина всичко е свършено, ключът попадна, където трябва. Гард го завъртя. Катинарът се отвори. Гардънър бутна вратата, прекара скобата през халките и щракна катинара. Измъкна ключа и го стисна в изпотената си ръка. Плъзна се край ъгъла на бараката като смазочно масло. Точно в мига, в който го направи, мъжете и жените ходили до кораба, се появиха в предния двор, движейки се в плътна редица.

Гардънър се протегна нагоре да закачи ключа на гвоздея, където го бе намерил. За един кошмарен миг си помисли, че отново ще го изпусне и ще трябва да го търси пипнешком из високите бурени около стената на бараката. Когато ключът се плъзна върху гвоздея, Гард разтреперано въздъхна от облекчение.

Част от него искаше да не помръдва, просто да замръзне там. После реши, че е по-добре да не поема този риск. В края на краищата не можеше да бъде „сигурен“, че Боби носи своя ключ.

Той продължи да се промъква край стената на бараката. Кокалчето на левия му крак се удари в останките от стара брана, зарязана да ръждясва сред бурените и трябваше да стисне зъби, за да не извика от болка. Прескочи браната и се промъкна покрай следващия ъгъл. Сега беше зад бараката.

Онзи пенест звук се чуваше подлудяващо силно тук отзад.

„Аз съм точно зад онези проклети душеве“, помисли си той. „Те плуват на сантиметри от мен... буквално на сантиметри.“

Шумолене сред бурените. Кратък метален звук. Гардънър изпита спонтанно желание да се смее и цвили. Те „не носеха“ ключа на Боби. Току-що някой бе заобиколил ъгъла на бараката, за да вземе ключа, който Гард окачи секунди преди това... вероятно самата Боби.

Още е топъл от ръката ми, Боби, забеляза ли?

Той стоеше зад бараката, притиснат към грубото дърво, с леко разперени ръце и прилепени към дъските длани.

„Забеляза ли? И дали ме чуваш? Дали някой от вас ме чува? Дали някой — Алисън, Арчинбърг или Берингър — няма изведнъж да покаже глава иззад ъгъла и да извика: «Спукано гърне, Гард, „видяхме“ те? Дали защитата му още действа?»“

Гардънър стоеше там и чакаше да го заловят.

Те не го направиха. В обикновена лятна вечер вероятно не би могъл да чуе металическото издрънчаване при отключването на вратата — то щеше да е замаскирано от шумното свирене на щурците. Но сега нямаше щурци. Той чу отключването, чу изскърцването на пантите при отварянето на вратата, чу повторното им изскърцване, когато вратата се затвори. Те бяха вътре.

Почти веднага пулсиращата светлина, просмукваща се през цепнатините, започна да ускорява ритъма си и стана по-ярка, а в мозъка му се заби агонизиращ писък:

Боли! Бооооо...

Гардънър се отдалечи от бараката и се върна в къщата.

Дълго лежа буден в очакване да излязат отново и да разбере дали е бил разкрит.

„Добре, мога да направя опит да спра «ставането»“, мислеше си той. „Но от него няма да има полза, ако не успея действително да вляза в кораба. Мога ли да го направя?“

Не знаеше. Боби изглежда не се безпокоеше изобщо, ала Боби и другите сега бяха различни. О, той самият също „ставаше“; изпопадалите зъби го доказваха, способността да чува мисли — също. Бе успял да промени думите върху екрана на компютъра само с мисълта си. Но нямаше смисъл да се залъгва: беше много далеч от съперничество с тях. Ако Боби оцелееше след влизането в кораба, а старият ѝ приятел Гард паднеше мъртъв, дали някой от тях, дори самата Боби, щеше да пролее поне една сълза? Смяташе, че не.

Може би всички те точно това искат. Включително и Боби. Да влезеш в кораба и просто да се стовариш с експлодирал в едно мощно хармонично радиоизлъчване мозък. Това би спестило на Боби моралното неудобство сама да се погрижи за теб, например. Убийство без сълзи.

Той вече не се съмняваше, че възнамеряват да се отърват от него. Ала си мислеше, че може би онази Боби — старата Боби — ще го остави жив достатъчно дълго, за да види вътрешността на странното нещо, по изкопаването на което бяха работили толкова дълго. Така поне му се „струваше“ редно. Пък и в края на краищата, нямаше значение. Ако това, което замисляше Боби, бе убийство, вече не съществуваше за него истинска защита, нали? Той „трябваше“ да влезе в кораба. Иначе идеята му, макар и несъмнено налудничава, нямаше абсолютно никакъв шанс да проработи.

Трябва да опиташ, Гард.

Бе възнамерявал да опита веднага, щом влезеха вътре, а това вероятно щеше да стане утре сутрин. Сега си мислеше, че може би ще се наложи да попритисне още малко късмета си. Ако действаше буквално според — както предполагаше, че трябва да го нарече — своя

„първоначален план“, нямаше да има никаква възможност да направи нещо за онова момченце. Детето трябваше да бъде на първо място.

Гард, то по всяка вероятност и без това е мъртво.

Може би. Но старецът не смяташе така; старецът мислеше, че все още има момченце за спасяване.

Едно дете няма значение... в сравнение с всичко това. И ти го знаеш — Хейвън е като огромен ядрен реактор, който е готов да гръмне. Противоаварийната му обвивка се топи. Да използваме готовия израз.

Логично беше, но това бе логика на крупие. В същността си, логика на убиец. Логиката на Тед Енергетика. Ако искаше да играе по тези правила, защо изобщо да се вълнува?

Или детето има значение, или всичко е без значение.

А по този начин можеше да успее дори да спаси Боби. Не смяташе, че е възможно; Боби бе отишла твърде далеч, за да бъде спасена. Но би могъл да опита.

Битката е неравна, Гард, старче.

Естествено. Часовникът показва една минута до полунощ... сега остава да броим секундите.

С тази мисъл Гардънър потъна в мрака на съня. Последваха кошмари, в които той плуваше сред бистра зелена вода, прикачен към дебели коаксиални кабели. Мъчеше се да извика, ала не можеше, защото кабелите излизаха от устата му.

ПЕТ СЕНЗАЦІЯТА

Погребан в предекорираните ковчези на таверната „Баунти“, надигащ халба бира „Хайнекен“ и подложен на присмех от Дейвид Брайт, който бе потънал във вулгарните дебери на хумора — стигнал дотам да сравни Джон Лиандро с приятелчето на Супермен Джими Олсън — Лиандро бе започнал да се колебае. Нямаше смисъл да се залъгва. „Действително“ се колебаеше. Но прозорливите хора винаги е трябвало да понасят стрелите на присмеха, а не малко от тях са били изгаряни, разпъвани или изкуствено удължавани с десетина-петнайсет сантиметра върху дибите за изтезания на Инквизицията, заради прозренията си. Това, че Дейвид Брайт го бе попитал над бирите им в „Баунти“, дали специалният му ръчен часовник е в пълна изправност, едва ли бе най-лошото, което можеше да му се случи.

Ама, ох, дявол да го вземе, как болеше!

Джон Лиандро реши, че Дейвид Брайт и всички останали, с които Брайт бе споделил Лудите идеи на Джони, че Нещо Голямо Става в Хейвън, ще останат накрая със замръзнали усмивки. Защото нещо голямо ставаше там *наистина*. Той го чувстваше с всяка фибра на тялото си. Имаше дни — когато вятърът духаше откъм югоизток, — в които му се струваше, че почти може да го „подуши“.

Отпуската му беше започнала предишния петък. Той се бе надявал да отиде в Хейвън още същия ден. Но Лиандро живееше заедно с овдовялата си майка и тя *толкова* била разчитала на него да я закара до Нова Скотия да се види със сестра си, ама ако Джон имал ангажменти, е, тя разбирала. В края на краищата била стара и сигурно вече не ставала за нищо, освен да му приготвя яденето и да му пере бельото, всичко било наред, ти върви, Джони, върви, отивай да не изпуснеш твоята *сензация*, а аз просто ще се обадя на Меган по телефона, може би след седмица или две братовчед ти Алфи ще успее да я докара *нея* тук да *ме* види, Алфи е *толкова* добър с майка си, *и така нататък, и така нататък, и прочие, и прочие, до безкрайност*.

В петък Лиандро откара майка си до Нова Скотия. Естествено, останаха да преспят и, когато най-последно се върнаха в Бангор, съботата

беше свършила. Неделя бе лош ден за започване на каквото и да било, особено с часа му в неделното училище с първокурсници и второкурсници в девет, пълната молитвена служба в десет и събирането на Младежи за християнство при методисткия пастор в пет следобед. На тази среща специално поканения лектор им разказа много образно за Армагедон. Докато той им обясняваше как неразкаялите се грешници ще бъдат наказани с циреи и гноящи рани и болести на червата и вътрешностите, Джорджина Лиандро и другите участнички в дружеството „Женска подкрепа“ раздадоха „За-Рекс“ в картонени чашки и овесени сладки. А вечерта, както винаги, имаше песнопения в хвала на Христос в сутерена на църквата.

Неделята винаги го караше да се чувства екзалтиран. И изтощен.

И така, стана понеделник, 15 август, преди Лиандро най-после да хвърли големите си жълти бележници, магнетофона „Сони“, „Никон“-а и работната чанта, пълна с филми и различни обективи, върху предната седалка на стария си додж и да се приготви да потегли към Хейвън... и, както се надяваше, към журналистическата си слава. Той нямаше да остане ужасен, дори ако знаеше, че се упътва право към взривния център на онова, което скоро щеше да стане най-популярната история след разпъването на Исус Христос.

Денят беше тих, син и приятен — много топъл, но не така яростно горещ и влажен, както последните няколко дни. Това беше ден, който всички по земята щяха да запазят завинаги в паметта си. Джони Лиандро бе искал сензационен материал, ала той никога не беше чувал старата поговорка, която гласи: „Бог казва: вземи, каквото искаш... и плати за него“.

Джони знаеше само, че се бе спънал в края на нещо и когато беше направил опит да го измъкне, то не се бе помръднало... което означаваше, че е може би по-голямо, отколкото човек можеше да си помисли отначало. По никакъв начин не би се отказал от подобно нещо; той беше решен да копае. Всички Дейвид Брайтовци на света, с техните остроумни намеци за часовниците на Джими Олсън, не можеха да го спрат.

Той включи доджа на скорост и започна да се отделя от бордюра. — Не си забравяй обедата, Джони! — извика майка му. Тя излезе запъхтяна на тротоара, с кафяв хартиен пакет в ръка. Върху кафявата хартия вече се оформяха големи мазни петна; още от прогимназията любимите сандвичи на Лиандро бяха с болоня, резенчета бермудски лук и масло „Уесън“.

— Благодаря, мамо — пресегна се той, за да поеме пакета и да го сложи върху пода. — Не трябваше да го приготвяш, обаче. Можех да си купя хамбургер...

— Хиляди пъти съм ти казвала — рече тя, — че нямаш работа да влизаш в ония крайпътни закусвални, Джони. Там никога не можеш да

знаеш, дали кухнята им е чиста или мръсна.

— *Микроби* — наблегна зловещо, привела се напред.

— Мамо, трябва да тръг...

— *Микробите* изобщо не можеш да ги видиш — продължи госпожа Лиандро. Тя не допускаше да я отклонят от темата ѝ, докато не си кажеше всичко.

— Да, мамо — въздъхна Лиандро, примирен.

— Някои от тези заведения са просто рай за „микробите“. Готвачите може да са мръсни. Може да не си мият ръцете, след като излязат от тоалетната. Може да имат мръсотия или дори екскременти под ноктите. Това не е нещо, което бих искала да разисквам, нали разбираш, но понякога майките трябва да инструктират синовете си. Храната по такива места може да накара човек да му стане много, много лошо.

— Мамо...

Тя пусна многострадалния си смях и попи за миг с кърпичка ъгълчето на едното си око.

— О, знам, знам, майка ти е глупава, само една глупава стара жена с много чудати старомодни представи и тя вероятно просто ще трябва да се научи да мълчи.

На Лиандро му беше съвсем ясно, че това е номер за манипулиране и въпреки това се почувства гузен, виновен и на около осем години.

— Не, мамо — възрази той, — съвсем не мисля така.

— Искам да кажа, че ти си големият журналист, а аз само си седя вкъщи, оправям ти леглото, пера ти дрехите и ти проветрявам стаята, ако ти се е допърдяло от пиене на прекалено много бира.

Лиандро наведе глава, без да казва нищо и зачака да бъде освободен.

— Но направи това заради мен. Стой далеч от крайпътните закусвални, Джони, защото може да се разболееш. От *микробите*.

— Обещавам, мамо.

Доволна, че е измъкнала от него обещание, тя вече беше склонна да го пусне.

— Ще се прибереш ли за вечеря?

— Да — отговори той, без да знае, че лъже.

— В шест? — настоя тя.

— Да! Да!

— Знам, знам, аз съм само една глупава, стара...

— Довиждане, мамо! — припряно я прекъсна той и потегли.

Погледна в огледалцето за обратно виждане и я видя как стои на тротоара и маха. Махна ѝ в отговор, после свали ръка, с надеждата тя да се прибере в къщата... макар да знаеше, че няма да го направи. Когато две преки по-надолу зави надясно и майка му най-последно изчезна, Лиандро усети слабо, но несъмнено облекчение в сърцето си. Правилно или не, ама винаги се чувстваше по този начин, когато майка му най-последно се скриваше от поглед.

В Хейвън Боби Андерсън показваше на Джим Гардънър някакъв видоизменен дихателен апарат. Ев Хилман би го познал; респираторът страшно приличаше на онзи, който той бе взел за полицаия, Буч Дуган. Но неговото предназначение беше да предпазва Дуган от хейвънския въздух; респираторът, който Боби демонстрираше, се хранеше точно с него — те бяха свикнали с хейвънския въздух и щяха да го дишат при влизането си в кораба на томичукалата. Беше девет и половина.

По същото време, в Дери, Джон Лиандро бе спрял върху банкета на пътя, недалеч от мястото, където бяха намерени изкормения елен и водещия се на полицаите Роудс и Габънс джип. Той отвори жабката, за да провери 38-калибровия „Смит и Уесън“, който бе купил предишната седмица в Бангор. Извади го за малко, без изобщо да доближава показалеца си до спусъка, макар да знаеше, че не е зареден. Харесваше му стабилността, с която пистолетът запълваше ръката му, неговата тежест, излъчваното усещане за сила. Ала той го караше да се чувства и леко уплашен, сякаш бе отхапал залък от нещо, прекалено голямо за подобните нему да го сдъвчат.

Залък от какво?

Не беше съвсем сигурен. От някакво странно месо.

„Микроби“, заговори майчиният глас в главата му. „Храната по такива места може да накара човек да му стане много, много лошо“.

Той се увери, че кутията с куршуми все още се намира в жабката, после прибра пистолета. Предполагаше, че носенето на пистолет в жабката на моторно превозно средство сигурно е незаконно (отново се сети за майка си, този път дори без да го съзнава), Можеше да си представи как го спира някое ченге за съвсем рутинна проверка, поисква му документите и случайно зърва пистолета, когато Лиандро отваря жабката. Точно по този начин редовно залавяха убийците в „Алфред Хичкок представя“, което те двамата с майка му гледаха всяка събота вечер по кабелната телевизия. Това „също“ щеше да бъде сензация, само че от друг вид: РЕПОРТЕРЪТ НА БАНГОРСКИЯ

„ДЕЙЛИ НЮЗ“ АРЕСТУВАН ПО ОБВИНЕНИЕ ЗА НЕЗАКОННО ПРИТЕЖАВАНЕ НА ОРЪЖИЕ.

Ами, добре тогава, извади си документите от жабката и ги сложи в портфейла си, щом толкова се притесняваш.

Но нямаше да го направи. Идеята беше съвсем разумна, ама сякаш сама си просеше неприятности... а пък гласът на разума по принцип звучеше прекалено много като гласа на майка му, която го предупреждава за „микробите“ или му описва (както бе правила, когато беше момче) ужасите, които могат да го сполетят, ако забрави да сложи тоалетна хартия по целия кръг на клозетната седалка в обществената тоалетна, преди да седне на нея.

Вместо това Лиандро продължи да кара напред, като съзнаваше, че сърцето му бие малко прекалено бързо и е мъничко по-изпотен, отколкото би могло да се обясни с горещината на деня.

Нещо голямо... някои дни почти мога да го подуша.

Да. Там имаше нещо, хубаво. Смъртта на онази жена, Маккосланд (експлозия на отоплителна инсталация през юли? о, „наистина“ ли?); изчезването на тръгналите да разследват случая ченгета; самоубийството на полицаия, за когото се предполагаше, че е бил влюбен в нея. И преди което и да е от тези неща, стоеше изчезването на момченцето. Дейвид Брайт бе казал, че дядото на Дейвид Браун наприказвал сума ти откачени глупости за телепатия и фокуси, които ставали действителност.

„Ех, защо не попаднахте на мен, вместо на Брайт, господин Хилман“, помисли си може би за петдесети път Лиандро.

Само че сега „Хилман“ беше изчезнал. Не се бе връщал в къщата, където наемаше стая, повече от две седмици. Не беше ходил в болницата на Дери да посети внука си, макар на сестрите да им се налагало да го гонят предишните вечери. Според официалната версия на щатската полиция Ев Хилман „не беше“ изчезнал, но това бе параграф 22, защото един легален възрастен не може да изчезне, докато „друг“ легален възрастен не съобщи за това лично, попълвайки съответните формуляри за случая. Така че в очите на закона всичко си беше наред. Но нещата „далеч“ не бяха наред в очите на Джон Лиандро. Хазяйката на Хилман в Дери му бе казала, че старецът ѝ дължи шейсет долара — а доколкото Лиандро бе успял да научи, това

беше първата неплатена сметка, оставена от възрастния човек в живота му.

Нещо голямо... странно месо.

Нито пък с това се изчерпваха всички странности, които водеха началото си от Хейвън напоследък. Един пожар, също през юли, бе убил двама души на Ниста Роуд. Този месец някакъв лекар, пилотиращ малък самолет, бе катастрофирал и изгорял. Това се бе случило в Нюпорт, наистина, ама от контролната кула бяха потвърдили, че злополучният доктор беше прелетял над Хейвън на непозволено малка височина. Телефонните връзки с Хейвън бяха започнали да стават странно трудни. Понякога хората успяваха да се свържат, а друг път — не. Той бе поискал от данъчното бюро в Огъста списък на гласоподавателите от Хейвън (заплащайки изискваната такса от шест долара, за да получи деветте листа компютърна разпечатка) и в свободното си време успя да открие роднини на почти шейсетима от тези хейвънци — роднини, живеещи в Бангор, Дери и околните райони.

Не намери нито един — *нито един* — който да е виждал хейвънските си роднини след 10 юли или някъде там... вече повече от месец. *Нито един.*

Естествено повечето от интервюираните изобщо не намираха това за странно. Някои от тях не бяха в добри отношения с роднините си от Хейвън и им бе все едно дали няма да ги видят и през следващите шест месеца... или шест години. Други първо изглеждаха изненадани, после се замисляха, когато Лиандро им изтъкнеше големината на периода, за който говореха. Разбира се, лятото бе активен сезон за повечето хора. Времето минаваше с нехайна лекота, каквато зимата изобщо не познаваше. И, естествено, те бяха говорили с леля Мери или брата Бил един, два пъти по телефона — понякога нямало връзка, но друг път се чували.

Имаше и други подозрителни прилики в показанията на хората, които Лиандро интервюира, прилики, накарали ноздрите му да се разширят от миризмата на нещо определено необичайно.

Рики Берингър беше бояджия на къщи от Бангор. Неговият по-възрастен брат, Нют, беше дърводелец предприемач, който освен това бе и член на градската управа в Хейвън.

— Някъде към края на юли поканихме Нют на вечеря — каза Рики, — но той заяви, че бил болен от грип.

Дон Блу беше агент по недвижими имоти в Дери. Леля му Силвия, която живееше в Хейвън, имала навика да посещава Дон и жена му почти всяка неделя. Последните три седмици все си намирала някакво извинение — веднъж се оправдала с грип („грипът май здравата върлува из Хейвън“, помисли си Лиандро, „никъде другаде, нали разбирате — само в Хейвън“), а в останалите случаи с жегата — било толкова горещо, че просто не ѝ се пътувало. След няколкото зададени въпроса Блу си дал сметка, че са минали по-скоро „пет“ седмици, откакто леля му не се била появявала — а може да са били и шест.

Бил Спрус отглеждаше стадо млечни крави в Клийвс Милс. Брат му Франк имаше стадо в Хейвън. Те обикновено се събирали на една, две седмици, смесвайки изключително големите си семейства за по няколко часа — кланът Спрус изяждал тонове скара, изпивал десетки литри бира и пепси-кола, а Франк и Бил сядали или край масата на открито в задния двор на Франк или на предната веранда в къщата на Бил и разменяли мисли за това, което те наричали просто Бизнеса. Бил призна, че е минал месец или повече, откакто за последен път е виждал Франк — първо имало някакви проблеми с доставчика му на храна, както твърдял Франк, после с инспекторите по млякото. Бил, междувременно, трябвало да се справя с възникнали при него неприятности. Шест от породистите му крави умрели по време на последните горещини. И, добави той след малко, жена му получила сърдечен удар. Това лято просто не им останало много време да се виждат с брат му... ала все пак той изрази непресторено учудване, когато Лиандро извади от портфейла си календарче и двамата заедно изчислиха колко време бе минало: братята не се бяха събирали от 30 юни. Спрус подсвирна и килна шапката си към тила.

— Леле, *наистина* много време — възкликна той. — Май ще трябва да се дигна към Хейвън и да видя Франк, сега, когато моята Ивлин се позакрепи.

Лиандро си замълча, но няколко от другите свидетелства, които бе събрал през последните две седмици, го караха да мисли, че Бил Спрус може да намери подобно пътуване опасно за своето здраве.

— Чувствах се като преял — каза Алвин Рътлидж на Лиандро. Рътлидж беше дългогодишен шофьор на камион, от известно време безработен, който живееше в Бангор. Неговият дядо Дейв Рътлидж бе прекарал целия си живот в Хейвън.

— Какво точно имаш предвид? — попита Лиандро.

Алвин Рътлидж погледна хитро към младия репортер.

— Май още една бира ще ми дойде добре сега — заяви той. Двамата седяха в таверната „Нан“ в Бангор. — Говоренето е удивително суха работа, мой човек.

— Така си е — съгласи се Лиандро и поръча на сервитьорката да донесе две.

Когато бирата дойде, Рътлидж отпи голяма глътка, избърса пяната от горната си устна с опакото на ръката си и продължи:

— Сърцето ми биеше много бързо. Болеше ме глава. Имах чувството, че ще си издрайфам червата. Всъщност, *наистина* повърнах. Точно преди да обърна. Свалих прозореца и просто се избълвах във въздушната струя, така си беше.

— Брей — откликна Лиандро, тъй като му се стори, че това изисква някакъв коментар. Представата как Рътлидж „бълва във въздушната струя“ леко докосна съзнанието му. Той я прогони. Или поне се опита.

— Погледни тук.

Рътлидж вдигна горната си устна и показа останките от зъбите си.

— Иждаш ли упката опред? — попита той. Лиандро забеляза отпред твърде много дупки, но реши, че може би не е учтиво да го каже. Затова просто се съгласи. Рътлидж кимна и остави горната му устна да си падне на мястото. Това предизвика нещо като облекчение.

— Зъбите ми никога не са били много стока — равнодушно рече Рътлидж. — Като се хвана пак на работа и мога да си позволя хубави протези, ще ги извадя всичките. Майната им. Въпросът е, че там горе имах два предни зъба, когато преди две седмици се запътих към Хейвън да нагледам дядо. По дяволите, те дори не се „клатеха“.

— Паднаха като взе да се приближаваш до Хейвън ли?

— Не *паднаха* — Рътлидж си довърши бирата. — Направо ги *издрайфах*.

— Оо — несигурно отвърна Лиандро.

— Знаеш ли, добре ще ми дойде още една бира. От говоренето...

— ... се ожаднява, знам — каза Лиандро и даде знак на сервитьорката. Беше надхвърлил нормата си, ала реши, че и на него ще му се отрази добре.

Алвин Рътлидж не бе единственият, опитал да посети приятел или роднина в Хейвън през юли, нито беше единственият, който се бе почувствал зле и се бе върнал обратно. Използвайки списъка на гласоподавателите и телефонните указатели на областта като изходни точки, Лиандро откри трима души с истории, подобни на разказаната от Рътлидж. Попадна и на четвърти инцидент по чиста случайност — или почти чиста. Майка му знаеше, че се занимава с *проследяване* на някои аспекти от своя „голям материал“ и спомена, че приятелката ѝ Айлийн Пълсифър има приятелка, която живее в Хейвън.

Айлийн беше с петнайсет години по-стара от майката на Лиандро, значи бе някъде към седемдесетте. На чай и ужасно подсладени джинджифилови курабийки, тя разказа на Лиандро история, подобна на онези, които вече бе чул.

Приятелката на госпожа Пълсифър се казвала Мери Джаклин (чийто внук бе Томи Джаклин). Те си ходели на гости от четирийсет години и често играели на местни турнири по бридж. Това лято не била виждала Мери изобщо. Нито *веднъж*. Говорила с нея по телефона и тя звучала добре. Извиненията ѝ всеки път изглеждали приемливи... но въпреки всичко, нещо в тях — силно главоболие, прекалено много домакинска работа, внезапно решение на семейството да прескочи до Кенъбанк и да посети Тролейния музей — не било съвсем „наред“.

— Разглеждани едно по едно звучаха достоверно, ала взети като цяло ми се видяха странни, ако разбираш какво искам да кажа. — Тя му предложи от сладките. — Още малко курабийки?

— Не, благодаря — отказа Лиандро.

— О, вземи си! Знам ви вас момчетата. Майка ти те е научила да се държиш възпитано, но никое момче на света не може да устои на джинджифилова курабийка! Сега просто се отпусни и си вземи колкото ти душа иска!

Послушно усмихнат, Лиандро си взе още една курабийка.

Като се отпусна назад и скръсти ръце върху стегнатото си кръгло коремче, госпожа Пълсифър продължи:

— Започнах да мисля, че нещо сигурно не е наред... „още“ съм на това мнение, да си кажа правичката. Първото, което ми мина през ума беше, че Мери вече не желае да ми бъде приятелка... че може да съм казала или направила нещо, с което да съм я обидила. Но не, рекох си аз, ако бях направила нещо, предполагам тя щеше да ми каже. След четирийсет години приятелство, реших, че би ми казала. Пък и всъщност тя не се държеше „хладно“... нали разбираш.

— Ала все пак „звучеше“ различно.

Айлийн Пълсифър кимна решително.

— Да. И това ме накара да мисля, че може да е болна, че е възможно, да не дава господ, докторът да ѝ е открил рак или нещо подобно и тя да не иска никой от старите ѝ приятели да го знае. Затова се обадих на Вира и казах: „Ще трябва да отидем до Хейвън, Вира, и да видим Мери. Няма да ѝ казваме, че идваме и така тя няма да може да ни отпрати. Пригответи се, Вира — ѝ казах, — защото ще мина през вас към десет часа и, ако не си готова, ще тръгна без теб“.

— Вира е...

— Вира Андерсън от Дери. Най-добрата ми приятелка в целия свят, като се изключат майка ти и Мери. А през онази седмица майка ти беше на посещение при сестра си в Монмаут.

Лиандро добре си спомняше това: цяла седмица такъв мир и спокойствие беше нещо действително незабравимо.

— Значи двете с нея се запътихте натам.

— Да.

— И на вас ви стана лошо.

— *Лошо* ли? Мислех, че ще умра. Ах, *сърцето* ми! — Тя драматично притисна ръка към едната си гърда. — То биеше толкова „бързо“! Заболя ме глава и ми потече кръв от носа, а Вира се изплаши. Тя каза: „Връщай обратно, Айлийн, още сега, трябва да отидеш в болница веднага!“. Е, успях някак да обърна — почти не си спомням как, целият свят се въртеше около мен — и в този момент ми потече кръв и от устата, а два от зъбите ми паднаха. Направо изскочиха навън! Чувал ли си някога подобно нещо?

— Не — излъга той, като си мислеше за Алвин Рътлидж. — Къде се случи това?

— Ами, нали ти казах — бяхме се запътили да видим Мери Джаклин...

— Да, но бяхте ли влезли на практика в Хейвън, когато ви стана лошо? И по кой път карахте?

— А, *разбирам!* Не, не бяхме влезли още. Намирахме се на Олд Дери Роуд. В Троя.

— Значи *близо* до Хейвън.

— На около два километра от разделителната линия. Аз се бях почувствала зле още от преди това — леко замаяна, нали разбираш, — но не исках да казвам на Вира. Надявах се да ми мине.

На Вира Андерсън не ѝ прилошало и това обезпокои Лиандро. То някак не пасваше. На Вира не ѝ потекла кръв от носа и не ѝ паднал нито един зъб.

— Не, тя изобщо не се чувства зле — заяви госпожа Пълсифър. — Испитваше само ужас. Предполагам, че се е поболяла от страх. За мен... а сигурно и за себе си.

— Какво искате да кажете?

— Ами онзи път е ужасяващо пуст. Помислила, че ще припадна. Кое то едва не стана. Възможно бе да изтекат петнайсет, двацет минути, преди да мине някой оттам.

— Тя не можеше ли да ви откара?

— Бог да те благослови, Джон, Вира има мускулна дистрофия от години. Тя носи на краката си огромни метални шини — видът им е много жесток, човек неволно ги свързва с уредите за мъчения из подземията на инквизицията. Понякога само като я видя и ми идва да се разплача.

В десет без петнайсет сутринта на 15 август Лиандро прекоси граничната линия на градчето Троя. Стомахът му се бе свил от очакване и — нека си го признаем, хора — прокрадващ се страх. Усецаше хлад по кожата си.

Може да ти стане лошо. Може да ти стане лошо и ако се случи, ще оставиш само трийсетина метра следи от гуми, излизащи от пътя. Разбра ли?

„Разбрах, шефе“, отговори си сам. „Разбрах, разбрах.“

„Може да ти паднат и няколко зъба“, предупреди се той, но загубата на няколко зъба изглеждаше ниска цена за един материал, който можеше да му спечели наградата „Пулицър“ ... и — довод, който не беше по-маловажен, — който със сигурност щеше да накара Дейвид Брайт да позеленее от завист.

Той мина през Троя, където всичко изглеждаше наред... макар и малко позабавено в сравнение с преди. Първото отклонение от нормалния ход на нещата се появи на около километър по на юг и то от посока, от която не го бе очаквал. След като излезе от Бангор настрои радиото на WZON. Сега обикновено силният късовълнов сигнал взе да заглъхва и да прекъсва. Лиандро започна да долавя намесата на една... не, две... не, три... други станции. Той се намръщи. Това се случваше понякога нощем, когато излъчваната прохлада изтъняваше атмосферата и позволяваше на радиосигналите да стигат до по-далеч, но никога не бе чувал подобно нещо на къси вълни сутрин, дори по време на онези периоди на оптимални условия за предаване, които радиолюбителите наричаха „прескок“.

Завъртя копчето за настройка на радиото на доджа и се изненада, когато от говорителите бликна поток от объркани предавания — рокендрол, кънтри и уестърн, плюс класическа музика, всичко преплитащо се едно в друго. Някъде на заден план се дочу и Пол Харви да възхвалява американския начин на живот. Врътна още малко копчето и след миг хвана чисто предаване, което толкова го изненада, че прекрати опитите си и замръзна, зяпнал с разширени очи в радиото.

То говореше на японски.

Остана така в очакване на неизбежното пояснение — „Този урок по японски за начинаещи ви бе поднесен от вашия местен търговец на бои Кианиз“ или нещо от сорта. Говорещият млъкна. Последваха го „Бийч Бойс“ с „Бъди верен на своето училище“. На японски.

Лиандро продължи да върти копчето с ръка, която трепереше. По цялата скала положението беше почти същото. Както ставаше и нощем, преплитането на гласове и музика се влошаваше с приближаването към по-високите честоти. Най-накрая хаосът стана толкова пълен, че взе да го плаши — звучеше като слухов еквивалент на гърчещо се кълбо змии. Той изключи радиото и остана да седи зад кормилото с разширени очи и леко потръпващо тяло, като човек току-що преживял шок.

„Какво“ е „това?“

Глупаво беше да гадае, когато отговорът лежеше на не повече от десет километра напред... при положение, разбира се, че успееше да го открие.

О, мисля, че ще го откриеш. Може и да не ти хареса, когато това стане, но, да, мисля, че ще намериш отговора без абсолютно никакви проблеми.

Лиандро се огледа. Тревата по ливадата от дясната му страна беше висока и гъста. „Прекалено“ висока и гъста за август. И не бе имало никакво първо косене в началото на юли. А кой знае защо го изпълваше увереност, че няма да има косене и през август. Погледна наляво и видя порутен хамбар, заобиколен от ръждиви автомобилни части. Във вътрешностите на хамбара се разлагаше трупът на един студейкър, модел от 57-а година. Прозорците сякаш зяпаха Лиандро. Нямаше никакви „хора“, които да го зяпат, или поне той не можеше да ги види.

Вътре в него заговори едно много тихо и много учтиво гласче, гласчето на добре възпитано дете, попаднало на следобедно парти, което определено започваше да го плаши:

Бих искал вече да си ида вкъщи, моля.

Да. Вкъщи при мама. Навреме, за да гледа следобедния сериал с нея. Тя щеше да се радва като го види да се прибира със своята сензация, а може би щеше да се радва дори повече, ако го видеше без нея. Щяха да седят, да ядат курабийки и да пият кафе. Щяха да си

говорят. По-скоро „тя“ щеше да говори, а той — да слуша. Така бе ставало винаги и всъщност това не беше чак толкова лошо. Понякога майка му се държеше досадно, ала тя беше...

Безопасна.

Безопасна, да. Точно така. Безопасна. А каквото и да ставаше на юг от Троя през този сънлив летен следобед, то съвсем не беше безопасно.

Бих искал вече да си ида вкъщи, моля.

Правилно. Вероятно в някои моменти Удуард и Бърнстайн^[1] са се чувствали по този начин, когато момчетата на Никсън са прилагали истински натиск. И Бърнард Фол сигурно се е чувствал по този начин, когато е слязъл от самолета в Сайгон за последен път. Като гледа човек кореспондентите от телевизията по смутни места като Ливан и Техеран си мисли, че те само „изглеждат“ хладнокръвни, спокойни и съсредоточени. Зрителите никога не получават възможност да надникнат в гащите им.

„Материалът ме чака там и аз ще отида да го взема, а когато си получавам наградата «Пулицър» мога да кажа, че я дължа изцяло на Дейвид Брайт... и на специалния си суперменски ръчен часовник.“

Той включи отново на скорост и подкара към Хейвън.

[1] Двамата журналисти, разкрили аферата „Уотъргейт“. — Б.пр.

↑

Не бе изминал и километър, когато усети как започва да му става зле. Помисли, че това може да е физическа проява на страха му и не обърна внимание. После, като взе да му става по-зле, си зададе въпроса (както всеки е склонен да направи, когато осъзнае, че гаденето, свило се в стомаха му като малък черен облак, няма намерение да се разсее) какво беше ял. В това отношение нямаше върху какво да хвърли обвиненията. При ставането си тази сутрин, не бе изпитвал страх, но „беше“ завладян от силно нетърпение и трепетно очакване; като резултат се отказа от обичайните бъркани яйца и бекон и мина само с чай и препечена филийка. Това беше всичко.

Бих искал вече да си уда вкъщи! Гласът сега бе станал по-писклив.

Лиандро продължи напред, мрачно стиснал зъби. Сензацията беше в Хейвън. Ако не успееше да стигне в Хейвън, „нямаше“ да има никаква сензация. Не можеш да вкараш гол, без да пипнеш топката. Това е положението.

На около километър от разделителната линия — денят беше зловещ, цареше пълна тишина — откъм задната седалка се разнесоха някакви бибипкащи, звънкащи и жужащи звуци, които го изплашиха така силно, че Лиандро извика и отново отби встрани от пътя.

Погледна назад и първоначално не успя да възприеме това, което видя. Трябва да е някаква халюцинация, предизвикана от усиливащото се прилошаване, реши той.

Когато миналата седмица с майка му бяха ходили в Халифакс, той бе завел братовчед си Тони на панаир. Тони (когото Лиандро тайничко смяташе за невъзпитан сополанко) седеше на задната седалка и си играеше с пластмасова играчка, която приличаше малко на кукленски телефон. Тази играчка се наричаше Мерлин и съдържаше компютърен чип. С нея можеха да се играят четири-пет леснички игри, които изискваха елементарни прояви на памет или способност да се идентифицират прости математически прогресии. Лиандро си спомняше, че освен това свиреше и бим-бам-бум.

Все едно, Тони сигурно си я беше забравил и сега тя полудяваше на задната седалка, червените ѝ лампички светваха и изгасваха в произволен ритъм (но „дали“ беше така? или просто го правеха твърде бързо, за да долови идеята?), като издаваха простицката си серия от звуци без прекъсване. Играчката работеше сама.

Не... не. Аз съм друснал колата, заради някоя дупка или нещо подобно. Това е всичко. Копчето се е ударило в нещо. И се е включило.

Но той можеше да види малкото черно копченце отстрани. То беше на позиция „изключено“. А Мерлин продължаваше да бимка, бамка и бумка. Тези звуци му напомниха за игрален автомат от Вегас, който изплаща голям джакпот.

Пластмасовата кутийка на играчката започна да пуши. Самата пластмаса хлътваше... нагъваше се... потече като лой. Лампичките замигаха по-бързо... по-бързо. Изведнъж всичките едновременно станаха яркочервени и устройството издаде задавен жужащ звук. Кутийката се отвори. Разлетяха се пластмасови чаркове. Седалката на колата започна да пуши под тях.

Като пренебрегна стомаха си, Лиандро застана на колене и събори всичко на пода. Върху седалката, където се бе намирал Мерлин, имаше овъглено петно.

Какво е това?

Отговорът, неуместен, почти писък:

БИХ ИСКАЛ ВЕЧЕ ДА СИ ИДА ВКЪЩИ, МОЛЯ!

„Способност да се идентифицират прости математически прогресии.“ Аз ли си помислих това? Джон Лиандро, който математиката я нямаше за нищо в гимназията? Това ли искаше да кажеш?

Няма значение, просто си обирай крушите!

Не.

Той включи на скорост и отново подкара доджа. Бе изминал по-малко от двайсет метра, когато изведнъж си помисли с налудничава веселост:

Способността да се идентифицират прости математически прогресии показва наличието на някакъв общ случай, нали? Това може да се изрази по следния начин, като се замисли човек:

$$ax[2]+bxy=cy[2]+dx+ey+f=0$$

Аха. И то ще е вярно, докато a , b , c , d и f са константи. Струва ми се. Да. Обзалагам се. Но не бива a , b или c да са 0 — това със сигурност ще претакова всичко. А f нека сама се грижи за себе си! Ха!

Лиандро чувстваше, че му се повръща и въпреки това се заля в писклив, триумфиращ смях. Изведнъж го обзе усещането, че мозъкът му плавно се издига нагоре и излиза направо през черепната му кутия. Макар и да не го знаеше (тъй като бе проспал голяма част от Тъпата математика), той беше преоткрил общото квадратно уравнение за две променливи, което действително можеше да се използва за идентифициране на компоненти в прости математически прогресии. Това му замая главата.

Само миг по-късно кръвта бликна от носа му със смайваща сила.

Така настъпи краят на първия опит на Джон Лиандро да отиде в Хейвън. Той превключи на задна скорост и на зигзаг тръгна да се връща по пътя, с провесена над предната седалка дясна ръка и стичаща се по рамото на фланелката му кръв, докато той гледаше със сълзящи очи през задното стъкло.

Кара назад повече от километър, после обърна при едно отклонение. Погледна се. Фланелката му беше напоена с кръв. Но се чувстваше по-добре. *Малко по-добре*, коригира се той. И все пак не се мота повече; върна се в Троя и паркира пред универсалния магазин.

Влезе вътре с очакването обичайното сборище от старци да зяпне в окървавената му фланелка с мълчаливата изненада на янки. Ала вътре беше само продавачът, който изобщо не изглеждаше изненадан — нито от кръвта, нито от въпроса на Лиандро дали му се намират някакви фланелки.

— Май ти е потекла кръв от носа — равнодушно отбеляза продавачът и предложи на Лиандро да си избере фланелка. Оказа се, че разполага с твърде голямо разнообразие за такъв малък магазин, както си помисли Лиандро — той лека-полека идваше на себе си, макар че главата още го болеше, а стомахът му продължаваше да се бунтува. Рукналата от носа му кръв здравата го бе изплашила.

— Би могло да се каже — отвърна той. Помоли стареца да разгърне фланелките вместо него, защото по ръцете му още засъхваха струйки кръв. Имаше размери S, M, L и XL. **КЪДЕ, ПО ДЯВОЛИТЕ, СЕ НАМИРА ТРОЯ, ЩАТ МЕЙН?** На други беше изобразен голям кос,

подобен на извънземно чудовище. ПТИЦАТА НА ЩАТ МЕЙН, оповестяваха те.

— Определено разполагате с доста фланелки — рече Лиандро и посочи една КЪДЕ, ПО ДЯВОЛИТЕ, размер М.

— Аха — съгласи се продавачът. — *Налага се. Много продавам.*

— Туристи? — умът на Лиандро вече препускаше напред, опитвайки се да отгатне какво ще последва. Бе смятал, че е попаднал на нещо голямо; сега вярваше, че то е дяволски по-голямо, отколкото дори „той“ беше мислил.

— Минават — каза продавачът, — ама това лято нещо не са много. Продавам ги най-вече на хора като теб.

— Като мен ли?

— Да. Хора, на които им тече кръв от носа.

Лиандро се опули срещу продавача.

— Потича им кръв от носа и им съсипва фланелките — продължи продавачът. — Също като твоята. Налага им се да си купят нови и, ако просто са местни — какъвто предполагам, че си и ти — не носят багаж и други дрехи. Затова спират при първия изпречил им се магазин и влизат да си купят нови. Не ги виня. Да се кара насам-натам с фланелка, цялата покрита с кръв като твоята, ме кара да повръщам. Ами това лято тук идваха и жени — „добре“ изглеждащи жени, облечени като по картинка, — които миришеха на помия от кочина.

Продавачът се изкикоти и оголи венци без нито един зъб.

Лиандро бавно произнесе:

— Нека повторим, за да съм сигурен. И „други“ хора са идвали откъм Хейвън с кървящи носове? Не съм само аз?

— Само ти ли? Не, по дяволите! Майка му стара! В деня, в който погребяха Рут Маккосланд, продадох петнайсет фланелки! Само в този ден! Мислех да се оттегля с постъпленията и да се преместя във Флорида.

Продавачът отново се изкикоти.

— Всички до един бяха от други места. — Той каза това, сякаш то обясняваше цялата мистерия — и може би за него беше така. — Един, двама още кървяха, като влязоха тук. Носове като фонтани! Понякога им течеше и от ушите. Майка му стара!

— И никой „не знае“ за тези неща?

Старецът погледна Лиандро с мъдри очи.

— *Ти* знаеш, синко.

**ШЕСТ
ВЪТРЕ В КОРАБА**

— Готов ли си, Гард?

Гардънър седеше на предната веранда и наблюдаваше шосе 9. Гласът дойде откъм гърба му и беше много лесно — *прекалено* лесно за него — да си спомни за стотиците калпави затворнически филми, в които надзирателят пристига, за да преведе осъдения по Последната миля. Такива сцени винаги започват, естествено, с изръмжаването на надзирателя, „Готов ли си, Роки?“.

Да съм готов за това? Сигурно се шегуваш?

Той стана, обърна се, видя екипировката в ръцете на Боби, а после и тънката ѝ усмивчица. Имаше някакво знание в тази усмивка, което никак не му хареса.

— Нещо смешно ли виждаш?

— *Чувам. Чух теб, Гард.* Мислеше си за стари затворнически филми. А после си каза: „Да съм готов за това? Сигурно се шегуваш“. Хванах цялата фраза, а това се случва много рядко... освен ако предаваш умишлено. Ето защо се усмихвах.

— Подслушваш, значи.

— Да. И ми става все по-лесно — откликна Боби, все още усмихната.

Изад маскировъчния си умствен щит, Гардънър си помисли: „Аз вече имам пистолет, Боби. Той е под дюшека ми. Взех го от Първата реформистка църква на томичукалата“. Това беше опасно... но още по-опасно щеше да бъде, ако не знаеше точно докъде се простира сега способността на Боби да го *подслушва*.

Усмивката ѝ леко се разколеба.

— Какво беше това? — попита тя.

— Ти ми кажи — отвърна той и, когато усмивката ѝ започна да се превръща в израз на подозрителност, нехайно добави: — Хайде, Боби, исках само малко да те подразня. Просто се чудех какво си помъкнала.

Боби му показа екипировката. Тя се състоеше от две гумени маски, свързани с бутилки за въздух и саморъчно направени

регулатори.

— Ще си сложим тези маски — поясни тя. — Като влизаме вътре.

Вътре.

Самата дума запали изгаряща искра в стомаха му и предизвика най-различни противоречиви чувства — страх, ужас, очакване, любопитство, напрежение. Част от него се чувстваше като суеверен дивак, който се приготвя да навлезе в табу територии, а останалата му част се чувстваше като дете в коледната утрин.

— Значи въздухът вътре *наистина* е различен.

— Не чак толкова. — Тази сутрин Боби си бе поставила грима доста небрежно, може би решавайки, че вече не е необходимо да крие ускоряващите се физически промени от Гардънър. Той осъзна, че вижда как се движи езикът в устата ѝ, докато говореше... само дете сега не приличаше особено на език. И зениците ѝ изглеждаха по-големи, но някак неравномерни и променящи се, като че ли се взираха в него изпод вода. Вода, с лек зеленикав оттенък. Усети, че стомахът му се обръща.

— Не чак толкова различен — повтори тя. — Просто... развален.

— Развален ли?

— Корабът е стоял запечатан повече от двайсет и пет хиляди века — търпеливо заобяснява Боби. — *Напълно* запечатан. Ще бъдем убити от първия полъх лош въздух, веднага щом отворим люка. Затова трябва да си сложим маски.

— Какво има в бутилките?

— Нищо друго, освен добрия стар хейвънски въздух. Те са малки — за четирийсет, може би петдесет минути. Трябва да закачиш своята на колана така, виждаш ли?

— Да.

Боби му подаде едното съоръжение. Гард прикрепил бутилката към колана си. Трябваше да си вдигне фланелката нагоре, за да го направи и много се зарадва, че бе решил да остави 45-калибровия револвер засега под дюшека.

— Започни да използваш консервирания въздух точно преди да отворя люка — инструктира го Боби. — За малко да забравя. Ето. Просто в случай че *ти* забравиш.

Тя подаде на Гардънър две запушалки за нос. Гард ги натъпка в джоба на дънките си.

— Добре! — бодро каза Боби. — Сега „готов“ ли си?

— Наистина ли ще влезем там?

— Наистина — отговори му почти нежно Боби.

Гардънър несигурно се засмя. Дланите и стъпалата му бяха ледени.

— Дяволски силно се вълнувам.

Боби се усмихна.

— И аз.

— А освен това, ме е страх.

Със същия нежен глас, Боби го успокои:

— Няма от какво, Гард. Всичко ще бъде наред.

Нещо в тона ѝ накара Гардънър да се почувства по-изплашен от всякога.

Качиха се на тракторчето и безшумно се понесоха през мъртвата гора. Чуваше се само слабото жужене на батериите. И двамата мълчаха.

Боби паркира тракторчето до навеса и те спряха за миг, загледи в издигащата се сред ямата сребърна чиния. Сутрешното слънце я огряваше с чист, разширяващ се клин от светлина.

„Вътре“, помисли си пак Гардънър.

— Готов ли си? — отново попита Боби. Хайде, Роки — само едно силно друсване, нищо няма да усетиш.

— Да, добре — каза Гардънър. Гласът му прозвуча малко дрезгаво.

Боби го гледаше неразгадаемо с променливите си очи — с тези плаващи, разширяващи се зеници. Гардънър сякаш усети как нейните мислени пръсти пърхат над неговите мисли и се опитват да ги отворят.

— Влизането там *може* да те убие, знаеш го — проговори най-после Боби. — Не въздухът — ние сме се погрижили за него. — Тя се усмихна. — Не е ли странно? Пет минути с такава маска ще накара всеки от външния свят да изпадне в безсъзнание, а половин час с нея вероятно ще го убие. А на нас ще ни послужат, за да останем живи. Това не те ли ласкае, Гард?

— Да — рече Гардънър, като гледаше кораба и си задаваше въпросите, които винаги си бе задавал: „Откъде си дошъл? И колко време си обикалял сред мрака, преди да стигнеш тук?“. — Ласкае ме.

— *Смятам*, че няма да пострадаш, но ти знаеш... — Боби вдигна рамене. — Главата ти... онази стоманена пластинка влиза в някакво взаимодействие с...

— Знаем риска.

— Това е добре.

Боби се обърна и тръгна към изкопа. Гардънър остана за момент на мястото си, загледан след нея.

Знам риска от пластинката. Онова, с което по не съм наясно, е, какъв е рискът от теб, Боби. Дали ще поема хейвънски въздух, като

ми се наложи да използвам маската или нещо от рода на „Райд“.

Ала това нямаше значение, нали? Той бе хвърлил зара. И *нищо* нямаше да промени намерението му да види вътрешността на този кораб, стига да можеше — нито Дейвид Браун, нито целият свят.

Боби стигна до ямата. Тя се обърна и погледна назад, а лицето ѝ приличаше на няма маска в утринното слънце, греещо косо през старите борове и ели, които ограждаха мястото.

— Идваш ли?

— Да — рече Гардънър и тръгна към кораба.

При слизането надолу възникна неочакван проблем. Колкото и да бе странно, изкачването се оказа лесната част. Копчето на дъното беше удобно, намираще се на разстояние не по-голямо от дължината, на която може да се разтегне жицата на една телефонна слушалка. А горе задвижването на стремето ставаше с обикновен електрически ключ, поставен на едната от подпорите на навеса. И се намираще на петнайсет метра от ръба на изкопа. За първи път Гардънър осъзна, че до този момент никой от тях не се бе вълнувал от факта, че ръцете им са по-къси от петнайсет метра.

От толкова отдавна използваша вече стремето, че приемаха наличието му като даденост. Застанали сега на края на изкопа се сетиха, че никога не са слизали долу заедно. Освен това и двамата разбираха, но никой не желаше да го каже, че биха могли да слязат един по един; ако имаше кой да оперира с копчетата от дъното, всичко щеше да бъде наред. Никой не го спомена, защото беше ясно между тях, че този път, и то само този път, двамата трябва да слязат долу заедно, съвсем заедно, двамата с по един крак в единственото стреме, обгърнали с по една ръка кръста на другия, като любовници в полюляващо се спускане. Беше глупаво; просто прекалено глупаво, за да бъде единственият начин.

Те се спогледаха без да продумат... ала две мисли литнаха и се разминаха във въздуха.

(ето ни тук като двойка колежани)

(Боби къде съм си оставил френския ключ)

Странната нова уста на Боби се изкриви. Тя се извърна настрани и прихна. Гардънър усети как за миг старото топло чувство докосва сърцето му. Това беше последният път, когато действително виждаше предишната и неподобна Боби Андерсън.

— Е, можеш ли да направиш дистанционно управление за задвижване на стремето?

— Мога, но не си струва да губим време. Имам друга идея. — Очите ѝ се спряха за миг върху лицето на Гардънър, замислени и

пресмятащи. Това беше поглед, който Гард не успя напълно да си преведе. После Боби се запъти към навеса.

Гардънър я последва донякъде и видя как отваря голямата зелена метална кутия, закачена на единия стълб. Тя порови из инструментите и всевъзможния боклук вътре, после се върна с транзистор в ръце. Той беше по-малък от онези, с които помагачите му се бяха превърнали в Нови и Подобрени товарни чували, докато Боби се възстановяваше. Гард не бе виждал конкретно това радио досега. То беше съвсем мъничко.

„Някой от тях го е донесъл тук снощи“, помисли си той.

Боби издърпа прибраната му антена, включи един жак в пластмасовата кутия и пъкна слушалчицата в ухото си. Гард веднага се сети за Фриман Мос, местещ помпените съоръжения като дресьор на слонове, който кара огромните животни да се въртят в кръг по арената.

— Бързо ще стане. — Боби насочи антената назад, към фермата. На Гардънър му се стори, че чува някакъв силен, мощен тътен — не по въздуха, а някак като че ли „в“ самия въздух. Само за миг в мозъка му бликна музика и в средата на челото му се появи болка, сякаш бе пил прекалено бързо много студена вода.

— И сега какво?

— Ще чакаме — каза Боби и повтори: — Бързо ще стане.

Преценяващият ѝ поглед отново мина по лицето на Гард и този път на него му се стори, че разбира значението му. *Това е нещо, която тя иска да видя. И сега ѝ се отвори възможност да ми го покаже.*

Той седна близо до изкопа и откри в горното си джобче един много стар пакет цигари. Бяха останали две. Едната беше счупена, а другата прегъната, но цяла. Запали я замислено, като всъщност не съжаляваше за наложеното отлагане. То му даваше възможност отново да прегледа плановете си. Разбира се, ако паднеше мъртъв веднага, щом минеше през онзи кръгъл люк, тези планове щяха малко да се поразстроят.

— А, ето, готово! — възкликна Боби и стана.

Гард също стана. Огледа се, ала отначало не видя нищо.

— Ей там, Гард. На пътеката.

Боби говореше с гордостта на дете, което се хвали с първия си велосипед. Гардънър най-после видя за какво става дума и започна да се смее. Не искаше да се смее, но не можеше да се спре. Всеки път,

когато решише, че е взел да свиква с прекрасния нов свят на колективната хейвънска супернаука, изникваше някоя странна нова комбинация, която го катурваше обратно в заешката дупка. Като сега.

Боби се усмихваше, но леко и занесено, сякаш смехът на Гардънър така или иначе нищо не значеше.

— *Наистина* изглежда малко странно, ама ще свърши работа. Имаш ми думата.

Това беше електролуксът, който бе видял в бараката. Той не се движеше по земята, а малко над нея. Белите му колелца се въртяха. Сянката кротко се носеше от едната му страна и напомняше дакел на каишка. От задната страна, където в един нормален свят би трябвало да се намират приспособленията за всмукване, стърчаха две тънки жички, образуващи буквата V. „Аntenата му“, помисли си Гард.

Сега уредът се приземи, ако може да се нарече приземяване слизане от десет сантиметра височина и се задруса по неравната земя към насипаната пръст край навеса, оставяйки тясна следа зад себе си. Там спря под ключа, който задвижваше стремето.

— Гледай — обади се Боби със същия доволен хвалец-се-с-първия-велосипед глас.

Прозвуча изщракване. Жужене. От стената на прахосмукачката започна да се издига тънък черен шнур, като въже, излизащо от кошницата на индийски фокусник. Само дето това не беше шнур, видя Гардънър. Това беше коаксиален кабел.

Той се издигаше във въздуха... нагоре... нагоре... нагоре. Стигна до превключвателя и се плъзна по него. Гардънър усети погнуса. Сякаш наблюдаваше нещо като прилеп — нещо сляпо, което притежава някакъв вид радар. Нещо сляпо, което може да... може да „търси“.

Краят на кабела откри копчетата — черното, което пускаше въжето със стремето да се движи нагоре или надолу и червеното — за спирането му. Върхът на кабела докосна черното копче... и изведнъж се втвърди. Копчето гладко потъна навътре. Двигателят зад навеса забръмча и въжето започна да се спуска в изкопа.

Кабелът престана да стои така напрегнат. Той се смъкна надолу до червеното копче, втвърди се и го натисна. Когато шумът от мотора замря — с леко навеждане Гардънър можеше да види стремето, увиснало край стената на изкопа на около четири метра по-надолу —

кабелът се издигна и отново натисна червеното копче. Двигателят пак заработи. Стремето тръгна обратно нагоре. Щом стигна ръба на ямата, моторът спря автоматично.

Боби се обърна към Гардънър. Тя се усмихваше, но очите ѝ бяха бдителни.

— Ето — рече. — Добре работи.

— Невероятно — каза Гардънър. Погледът му се бе местил напред-назад между Боби и електролукса, докато кабелът натискаше копчетата. Боби не движеше транзистора, както правеше Фриман Мос с неговото уоки-токи, ала Гардънър бе забелязал лекото съсредоточено смръщване и начина, по който бяха мръднали надолу очите ѝ, само миг преди коаксиалният кабел да се смъкне от черното към червеното копче.

Прилича на механичен дакел, на нещо излязло от някоя остроумна научнофантастична илюстрация на Кели Фрийс. На това прилича, но всъщност съвсем не е робот. То няма мозък. Боби е неговият мозък... и тя иска аз да знам това.

В бараката имаше „много“ такива видоизменени устройства, подредени край стената. Онова, върху което съзнанието му продължаваше да се връща, бе пералнята с клетъчната антена, монтирана на върха ѝ.

Бараката. Тази дума повдигна един дяволски интересен въпрос. Гард отвори уста да го зададе... и пак я затвори, като се опита в същото време да удебели щита около мислите си, колкото можеше повече. Чувстваше се като човек, който едва не се е преметнал през ръба на пропаст, стотици метри дълбока, докато се е любувал на красивия залез.

Вкъщи няма никой — или поне аз не знам да има, — а бараката е заключена с катинар отвън. Как при това положение Рекси Прахосмукачката се е измъкнал?

На практика той се бе сепнал само миг преди да зададе въпроса и бе осъзнал, че Боби не спомена „откъде“ е дошъл електролукса. Гард изведнъж долови миризмата на собствената си пот, кисела и зла.

Погледна към Боби и я видя да го наблюдава с онази лека, раздразнена усмивчица, която означаваше, че тя знае — Гард мисли нещо... ама не знае какво.

— Откъде изникна това чудо, между другото? — попита Гардънър.

— Оо... навърташе се наоколо. — Боби нехайно махна с ръка. — Важното е, че работи. Толкова за неочакваното отлагане. Искаш ли да тръгваме?

— Добре. Само се надявам батериите му да не свършат, докато се намираме долу.

— Аз съм неговите батерии — заяви тя. — Докато аз съм в ред, ще можеш да се качиш пак горе, Гард. Става ли?

Твоята застраховка. Да, мисля, че ми е ясно.

— Става — съгласи се той.

Те се приближиха към изкопа. Боби първа се спусна със стремето, докато кабелът от електролукса оперираше с копчетата. Стремето отново се изкачи и Гардънър стъпи в него, стиснал въжето, което тръгна надолу.

Той хвърли последен поглед към стария електролукс и пак си помисли: „Как по дяволите това чудо се е измъкнало?“.

После се заспуска в полумрака на изкопа, сред влажния минерален мирис на мокра скала, а от лявата му страна гладката повърхност на кораба се издигаше край него, като стена на небостъргач без прозорци.

Гард слезе от стремето. Той и Боби стояха рамо до рамо пред кръглия прорез на люка, който имаше формата на голям илюминатор. Гардънър установи, че му е почти невъзможно да откъсне поглед от символа, обозначен върху него. Откри, че си спомня за нещо станало в най-ранното му детство. В портландското предградие, където беше отраснал, бе избухнала епидемия от дифтерит. Две деца бяха умрели и властите по здравеопазването наложиха карантина. Гард си спомни как вървеше към библиотеката, хванал сигурната ръка на майка си и минаваше край къщи със забодени на входните врати знаци, върху които имаше една и съща дума, отпечатана с големи черни букви. Той бе попитал майка си коя е думата и тя му каза. Попита я какво означава и майка му отвърна, означава, че има болен човек в къщата. Това е добра дума, добави тя, защото предупреждава хората да не влизат. Ако го направят, може да хванат болестта и да я разнесат.

— *Готов* ли си? — попита Боби и прекъсна мислите му.

— Какво означава това? — посочи той към символа върху люка.

— Марка пяна за бръснене — отвърна Боби без усмивка. —

Готов ли си?

— Не... но предполагам, че по-готов никога няма да стана.

Гардънър погледна отново към бутилката, прикрепена на колана му и се запита дали няма да поеме някаква отрова, която да взриви дробовете му още с първото вдишване. Не вярваше да стане така. Предполагаше се, че това е неговата награда. Едно посещение в Свещения храм, преди да бъде изтрит, веднъж и завинаги, от уравнението.

— Добре — каза Боби. — Смятам да го отворя...

— Смяташ да го отвориш с „мисъл“ — намеси се Гардънър, като погледна слушалката в ухото на Боби.

— Да — отговори небрежно тя, сякаш казваше: „Ами как иначе?“. — Той ще се плъзне в двете страни. Ще последва експлозивно изхвърляне на лош въздух... и като казвам лош, имам предвид *наистина* лош. Как са ти ръцете?

— Какво искаш да кажеш?

— Някакви наранявания?

— Нищо, което да не е хванало коричка. — Той протегна ръце напред като момченце, явяващо се пред майка си на инспекция, преди да седне на вечеря.

— Добре — Боби извади от задния си джоб чифт памучни работни ръкавици и ги нахлузи. На въпросителния поглед на Гард, отвърна: — Имам счупени нокти на два пръста. Може да не е опасно... ала може и да е. Като видиш, че люкът започва да се отваря, стисни очи. Дишай през маската. Ако поемеш дори малко от онова, което ще излезе от кораба, то ще те убие светкавично като коктейл с цианкалий.

— Убеди ме — рече Гардънър.

Сложи мундщука на маската в устата си и пъхна тапите в носа си. Боби направи същото. Гардънър можеше да чуе/усети пулса си в слепоочията, биещ много бързо, като човек, който нервно потупва с пръст по кожата на барабан.

Това е то... най-после това е то.

— Готов? — за последен път попита Боби. Приглушен от маската, въпросът прозвуча като от устата на Елмър Фуд: „Офоф?“.

Гардънър кимна.

— Запомни ли? *Афофни ли?*

Гардънър пак кимна.

За бога, Боби, давай!

Сега Боби кимна.

Добре. Бъди готов.

Преди да успее да я запита за какво, символът се раздели на две дъги и Гардънър осъзна с дълбоко, причиняващо почти прилошаване вълнение, че люкът се отваря. Разнесе се висок, тънък писклив звук, сякаш нещо отдавна ръждясало отново се раздвижва... с голяма неохота.

Видя Боби да отваря клапата на бутилката, прикрепена към колана й. И той направи същото, след което затвори очи. Миг по-късно мек вятър лъхна край лицето му и подухна разрошената коса на челото му. Гардънър си помисли: „Смъртта. Това е смъртта. Смъртта минава край мен и изпълва ямата като хлорен облак. В този момент всички микроби по кожата ми умират“.

Сърцето му биеше прекалено бързо и той всъщност започваше да се пита дали излизащият газ (подобен на въздуха от ковчег) все пак не го убива по някакъв начин, когато осъзна, че съдържа дъха си.

Вдиша през маската. Искаше да види дали *това* няма да го убие. Нищо. Въздухът имаше сух, неприятен вкус, ала беше съвсем годен за дишане.

Въздух за четирийсет, може би петдесет минути.

По-бавно, Гард. Дишай бавно. Пести го. Не се задъхвай.

Той забави дишането си.

Или поне се опита.

После високият, писклив звук престана. Полъхването край лицето му отслабна и постепенно изчезна напълно. Тогава Гардънър прекара цяла вечност в мрака, срещу отворения люк, със затворени очи. Единственият шум идваше от приглушеното туптене на сърцето му и от свистенето на въздуха през регулатора на бутилката. В устата си вече усещаше вкус на гума, а зъбите му бяха стиснати прекалено силно около гумените накрайници на мундщука. Той се опита насила да се успокои и отпусне.

Най-накрая вечността свърши. Ясната мисъл на Боби изпълни ума му:

Добре... би трябвало всичко да е наред... можеш да отвориш бебешко сините си очи, Гард.

Като дете на забава с изненади, Джим Гардънър направи точно това.

Погледът му потъна право в един коридор.

Беше свършено кръгъл, като се изключеше плоската пътека на половината височина от едната страна. Цялото разположение изглеждаше погрешно. За един луд миг Гард си представи томичукалата като някакви ужасни интелигентни мухи, пълзящи по тази пътека на лепкавите се крака. После логиката си дойде на мястото. Пътеката беше наклонена, „всичко“ беше наклонено, защото корабът лежеше под ъгъл.

От заоблените гладки стени струеше мека светлина.

„Тук батериите не свършват“, помисли си Гардънър. „На това му се вика «истинска» дълготрайност.“

Той се загледа в коридора зад люка с дълбоко и неподправено удивление.

„Той «е» жив. Дори след всичките тези години. Още е жив.“

„Аз влизам, Гард. Идваш ли?“

„Смятам да се опитам, Боби.“

Тя пристъпи вътре, навела глава, за да не се удари в горния ръб на люка. Гардънър се поколеба за момент, ухапа пак гумените накрайници на мундщука и я последва.

Настъпи миг на върховна агония — той по-скоро почувства, отколкото чу радиопредавания да изпълват главата му. Не само едно. Като че ли всички радиопредаватели на света в един и същи момент запищяха в мозъка му.

После това премина — просто спря. Той си помисли за начина, по който радиоизлъчванията заглъхват при навлизане в тунел. С влизането му в кораба всички външни предавания бяха заглушени. И не само външните, както откри след миг. Боби го гледаше и очевидно изпращаше някаква мисъл — „Добре ли си?“ предположи Гардънър, но най-много, което можеше да направи, бе предположение. Вече изобщо не чуваше Боби в главата си.

Със събудено любопитство, Гард изпрати отговор: „Добре съм, продължавай!“.

Въпросителното изражение на Боби не се промени — тя беше много по-добра в тази работа от Гардънър, а също не долавяше нищо. Гард ѝ показа с жест да върви напред. След кратко колебание, тя кимна и го послуша.

Извървяха двайсетина крачки нагоре по коридора. Боби се движеше уверено и не се поколеба изобщо, когато стигнаха до кръгъл вътрешен люк, разположен върху плоскостта на пътеката от лявата им страна. Този люк, с диаметър около един метър, беше отворен. Без да се обръща назад към Гардънър, Боби пропълзя в него.

Гард спря и погледна слабо осветения коридор зад гърба си. Люкът за навън си стоеше там отзад, кръгъл илюминатор към полумрака на изкопа. После той я последва.

Към стената на новия коридор, който беше с достатъчно малък диаметър, за да прилича на тунел, имаше прикрепена стълба. Гардънър и Боби нямаха нужда от стълбата; завъртането на кораба я бе поставило в почти хоризонтално положение. Те запълзяха на ръце и колене, а стъпалата от време на време закачаха гърбовете им.

Тази стълба притесни Гардънър. Стъпалата ѝ бяха на метър разстояние, това беше едното. Човек — дори с много дълги крака — би се затруднил да я използва. Другото бе свързано със стъпалата и беше още по-обезпокоително: в центъра на всяко имаше по една ясно видима, полукръгла вдлъбнатина, почти дупка.

„Значи томичукалата всъщност са били дюстабанлии“, помисли си той, заслушан в съскането на собственото си дишане. „Страхотно откритие, Гард.“

Но представата, която изникна в съзнанието му, не беше на плоски или дюстабан стъпала; картината, която се промъкна в ума му, мълчешком и все пак с проста и необорима сила, рисуваше някакво невиджано същество, изкачващо се по тази стълба, същество с по един-единствен дебел нокът на всеки крак, нокът, който попада точно във всяка от тези вдлъбнатини, докато то се катери...

Изведнъж заоблените, слабо осветени стени сякаш започнаха да го притискат и той трябваше да замре, завладян от ужасен пристъп на клаустрофобия. Томичукалата бяха тук, да, и то още живи. Всеки момент можеше да усети как големи, нечовешки ръце се вкопчват в глезена му...

В окоото му потече пот и го подлюти.

Гардънър извъртя глава и надзърна през рамо.

„Нищо. Няма никой, Гард. Вземи се в ръце!“

Ала те бяха тук. Може би мъртви — и все пак живи по някакъв начин. В Боби, например. Но...

„Но ти трябва да видиш с очите си, Гард. Сега ВЪРВИ!“

Той отново започна да пълзи. Видя, че оставя леки потни отпечатащи с ръце върху метала. Човешки отпечатащи в това чудо, дошло бог знае откъде.

Боби стигна до края на коридорчето, просна се по корем и изчезна от погледа му. Гард я последва, като поспря на края да надзърне напред. Намираше се пред голямо, просторно помещение с шестоъгълна форма, подобно на огромна килийка от медена пита. То също беше наклонено под произволен ъгъл в резултат на катастрофата. Стените грееха с мека, безцветна светлина. От едно уплътнение върху пода излизаше дебел кабел и се разделяше на десетина по-тънки жици, всяка от които завършваше с някакви приспособления, наподобяващи слушалки с изпъкнали центрове.

Боби не гледаше тях. Тя се бе втренчила в ъгъла. Гардънър проследи погледа ѝ и почувства как стомахът му натежава. Главата му се замая, сърцето му засече.

Те са били скупчени около своя телепатичен щурвал или каквото, по дяволите, беше там, когато корабът се е блъснал. Вероятно до последния момент са се опитвали да спрат падането му, ала не са успели. И ето ги тук, най-малко двама или трима, запратени в отсрещния ъгъл. Беше трудно да се каже как изглеждат — телата им бяха прекалено преплетени. Корабът се е блъснал и те са отлетели в онзи край на помещението. И досега си лежаха там.

„Междувъздна катастрофа“, помисли си неволно Гардънър. „Това ли е всичко, Алфи?“

Боби не тръгваше към тези кафяви обвивки, скупчени в най-ниския ъгъл на това странно, голо помещение. Тя само гледаше, като стискаше и разпускаше ръце. Гардънър се опита да разбере какво мисли и чувства, но не успя. Обърна се и внимателно се спусна през отвора. Присъедини се към нея, като стъпваше предпазливо по наклонения под. Боби го погледна с новите си странни очи — „Как ли ѝ изглеждат през тези нови очи?“ запита се Гард — после пак се

обърна към преплетените останки в ъгъла. Ръцете ѝ продължаваха да се вкопчват една в друга и да се отпускат.

Гардънър тръгна към тях. Боби го сграбчи за лакътя. Гард се отърси от хватката ѝ, без дори да се замисли. Той трябваше да ги погледне. Чувстваше се като дете, привлечено от разкопан гроб — изпълнено със страх, ала въпреки всичко решено да се приближи. Той трябваше да „види“.

Гардънър, израснал в южен Мейн, прекоси онова, което вярваше, че е — при цялата си оголеност — кабината за управление на междузвезден космически кораб. Подът под краката му изглеждаше гладък като стъкло, но маратонките му се задържаха лесно. Не чуваше никакви други звуци, освен собственото си накъсано дишане, долавяше единствено мириса на прашния хейвънски въздух. Той измина по полегатия под разстоянието до телата и ги погледна.

„Това са томичукалата“, помисли Гард. „Боби и останалите няма да изглеждат точно като тях, когато приключат със «ставането» си — може би заради околната среда, а може и защото оригиналната физиологична структура на... как да ги наречем? изходна група?... води до малко по-различен резултат всеки път, когато това става. Но определено има прилика като между братовчеди, да. Те може и да не са оригиналите... ама има достатъчна прилика. Грозни гадини.“

Изпитваше страх... ужас... и отвращение до мозъка на костите си.

„Късно тази нощ и нощта преди“, запя едно треперещо гласче в главата му, „томичукалата чука на вратата.“

Отначало помисли, че са петима, ала бяха само четирима — единият беше разполовен на две части. Никой... никоя... нямаше вид да е умрял лесно или поне мирно. Лицата им бяха грозни, с дълги муцуни. Очите им бяха покрити с бял филм като перде. Устните им бяха дръпнати назад в еднаква ръмжаща гримаса.

Кожата им бе на люспи, но прозрачна — можеше да види замръзналите мускули, преплетени около челюстите, слепоочията и вратовете.

И нямаха никакви зъби.

Боби се приближи. Гард видя по лицето ѝ страх... ала не и отвращение.

„Сега те са нейните богове, а човек рядко, ако изобщо, се отвращава от собствените си богове“, мислеше си Гардънър. „Сега те са нейните богове и защо не? Те са я превърнали в това, което е тя днес.“

Той посочи към всеки един поотделно, преднамерено, като инструктор. Бяха голи и раните им се виждаха ясно. Междузвездна катастрофа, да. Но не му се вярваше причината да е била някаква техническа неизправност. Тези странни, люспести тела бяха насечени, обезобразени от разкъсани рани. Една от шестпръстите ръце още стискаше нещо наподобяващо нож с кръгло острие.

„Погледни ги, Боби“, помисли той, макар да знаеше, че Боби не може да чете мислите му сега, дори да отвореше съзнанието си докрай. Гард сочеше ту тук, към озъбена паст, впита в гърлото на друго същество, ту там, към огромна рана, зейнала в удебелен, нечовешки гръден кош, или към ножа, все още стиснат в мъртвата ръка.

„Погледни ги, Боби. Не е нужно да си Шерлок Холмс, за да разбереш, че са се били. Здравата са били разгорещени тук, в старата кабина за управление. Никакви глупости от рода на «Дайте да седнем и да се разберем» не са минавали на «твоите» богове. Хубавичко са се изпонарязали един друг. Може би всичко е започнало с някой спор за това дали да кацнат тук или просто да кривнат наляво към Алфа Центавър. Все едно, ето го резултатът. Помниш ли как винаги сме си представяли расата от технологично изпреварили ни същества, която евентуално щеше да влезе в контакт с нас? Мислехме, че те ще бъдат умни като Господин Вълшебникът и мъдри като Робърт Йънг в «Татко знае най-добре». Е, ето ти я истината, Боби. Корабът е катастрофирал, защото те са се биели. А къде са им бластерите? Фазерите? Кабината за телепортиране? Виждам само един нож. Останалото трябва да са го направили с огледала... или с голи ръце... или с тези огромни нокти.“

Боби извърна поглед, упорито смръщила чело — ученик, който не иска да си научи урока, ученик, който всъщност е „решил“ да не го учи. Тя тръгна да се отдалечава. Гардънър я хвана за ръката и я придърпа обратно. Посочи ѝ краката.

„Ако Брус Ли имаше такива крака, щеше да е способен да убива по хиляда души на седмица, Боби.“

Краката на томичукалата бяха гротескно дълги — те караха Гардънър да си мисли за онези юначаги, които се качваха на кокили, обличаха костюми „Чичо Сам“ и маршируваха на парадите по случай Четвърти юли. Мускулите под полупрозрачните кожи бяха дълги, преплетени и сиви. Стъпалата бяха тесни и не завършваха точно с пръсти. На това място всеки крак се издължаваше в един-единствен хитинов нокът, като на хищна птица. Напомняха за гигантски лешояди.

Гардънър си помисли за вдлъбнатините по стъпалата. И потръпна.

„Погледни, Боби. Виж колко са «тъмни» ноктите. Това е кръв или каквото там имат в себе си. То е по ноктите, защото те са нанесли главните поражения. Това място определено не е приличало на мостика на звездолета «Ентърпрайз» преди да катастрофира. Точно преди да се блъсне в Земята, вероятно е напомняло повече за провеждан в задния двор на някой дървеняк бой с петли, в който всичко е позволено. Това ли е прогресът, Боби? В сравнение с тези юнаци Тед Енергетика изглежда като Ганди.“

Намръщена, Боби се дръпна. „Остави ме на мира“, казаха очите ѝ.

„Боби, не виждаш ли...“

Боби се извърна. Тя не желаше „да вижда“.

Гардънър стоеше край изсъхналите трупове и я наблюдаваше как се изкачва по палубата като жена, която се катери по гладък стръмен хълм. Не се плъзгаше изобщо. Обърна се към една от отсрещните стени, където имаше друг кръгъл отвор и се напъха в него. Още миг Гардънър виждаше краката ѝ, после само мръсните подметки на обувките ѝ за тенис и накрая изчезна цялата.

Той се изкатери по склона и за момент спря в центъра на помещението, за да погледне единичния дебел кабел, който излизаше от пода и прикрепените към разклоненията му слушалки. Приликата с устройствата в бараката на Боби беше съвсем явна. Иначе...

Гардънър се огледа наоколо. Шестоъгълно помещение. Пrazно. Никакви столове. Никакви снимки на Ниагарския водопад... нито от Лебед-2, всъщност. Никакви астронавигаторски карти, никакви технически съоръжения. Всички велики продуценти на научна фантастика и майстори на специалните ефекти биха се отвратили от тази празнота, помисли си Гардънър. Нищо друго освен няколко слушалки, захвърлени преплетени на пода и трупове, съвършено запазени, но вероятно вече леки като есенни листа. Слушалки и останки като празни черупки, скупчени в онзи ъгъл, където ги бе запратила гравитацията. В това нямаше нищо особено интересно. Нищо особено умно. Можеше да се очаква. Защото жителите на Хейвън правеха много неща, но никое от тях не бе особено умно, ако се погледнеха в дълбочина.

Той изпитваше не толкова разочарование, колкото глупаво усещане за правота. Не правилност — Бог му бе свидетел, че в цялата история нямаше нищо правилно, — а правота, като че ли част от него винаги бе знаела, че ще бъде точно така, когато и ако влязат вътре. Никакви хитроумни приспособления в стил Дисниленд; само скучни разновидности празнота. Сети се за едно стихотворение на У. Х. Одън за бягствата: рано или късно човек винаги стига до празна стая, под гола крушка, където нарежда пасианси в три сутринта. Утрешният свят изглежда бе стигнал до празно помещение, където съществува, достатъчно умни за да завладеят звездите, са полудели и са се разкъсали едно друго на парчета с ноктите на краката си.

„Толкова за Робърт Хайнлайн“, помисли си Гард и последва Боби.

Той потегли по стръмното с ясното съзнание, че напълно е загубил представа какво е положението му спрямо света отвън. Полесно беше да не мисли за това. На места си помагаше в изкачването, като се хващаше за стълбата. Стигна до един правоъгълен отвор и видя през него нещо, което може да е било машинното отделение — големи метални блокове, квадратни в единия край, заоблени в другия, строени в двойна редица. Тръби, дебели и мътно сребърни на цвят, тръгваха от квадратните страни на тези блокове и се отдалечаваха в страни, изкривени ъгли.

„Като лъскавите лайстни по детско автомобилче“, мина през ума на Гард. Той усети някаква мокра топлина по кожата над горната си устна. Струйката се раздели на две и се плъзна по брадичката му. Отново му течеше кръв от носа... бавно, но с явното намерение известно време да не спира.

„Тук светлината сега не е ли по-силна?“

Спря и се огледа.

Да. А дали не чуваше някакво слабо бучене или само си въобразяваше?

Наклони глава. Не; не си въобразяваше. Машини. Нещо се беше включило.

„То не се е включило само и ти го знаеш. «Ние» сме го включили. Ние сме сритали нещо.“

Гардънър здраво склочи зъби около мундщука. Искаше да се махне отгук. Искаше да изкара „Боби“ навън. Корабът беше жив; Гард предполагаше, че по някакъв свръхестествен начин той е Същността на томичукалата. Това, което чуваше, бе вой. И беше най-ужасното от всичко. Чувствително същество... Събудили сме го, разбира се. Гард искаше то отново да заспи. Изведнъж се почувства прекалено много като Джек, който обикаля из замъка, докато великанът спи. Трябваше да излязат. Той започна да пълзи по-бързо. После го поразиха нови мисли и го накара да се закове на място.

„Ами ако не ни «пусне» да излезем?“

Гардънър отхвърли тази мисъл и продължи напред.

Коридорът се разделяше на две, като лявото разклонение продължаваше да се изкачва нагоре, а дясното стръмно тръгваше надолу. Той се послуша и чу Боби да пълзи в левия. Придвижи се по него и стигна до нов люк. Тя стоеше под него. Вдигна за миг поглед към Гардънър, а очите ѝ бяха разширени и изплашени. После отново се обърна напред.

Той прехвърли един крак над ръба на люка и спря. По никакъв начин нямаше да влезе там.

Помещението имаше форма на ромб. То беше пълно с хамаци, окачени на метални рамки — бяха буквално стотици. Всичките пиянски се бяха килнали нагоре и наляво; стаята приличаше на снимка от общата каюта на ветроходен кораб, направена точно когато корабът се е спускал в браздата между две вълни при силно мъртво вълнение. Всички хамаци бяха пълни, а обитателите им привързани в тях. Прозрачна кожа, подобни на кучешки муцуни; млечни, мъртви очи.

От всяка триъгълна, покрита с люспи глава излизаше по един кабел.

„Не просто завързани“, помисли си Гардънър. ОКОВАНИ. „Те са движили кораба, нали, Боби? Ако такава е бъдещето, време е да налапам пистолета. Това са мъртви роби на галера.“

По лицата им имаше гримаси, но Гардънър забеляза, че някои са полуизтрити, защото главите им изглежда бяха експлодирани — сякаш, когато корабът е катастрофирал, се е получило някакво страховтно мощно връщане на енергия, която буквално им е пръснала мозъците.

Всичките мъртви. Привързани завинаги в хамаците си, с увиснали глави и замръзнали във вечни гримаси муцуни. Всичките мъртви в тази наклонена стая.

Някъде съвсем наблизо се включи друга машина — отначало с ръждиво даване, после заработи гладко. Миг по-късно с бръмчене оживяха вентилатори — той предположи, че са задвижени от току-що включилата се машина. В лицето го блъсна въздух — дали беше чист или не бе нещо, което не възнамеряваше лично да проверява.

„Може би отварянето на външния люк е включило това чудо, но някак не ми се вярва. По-скоро сме били ние. Какво друго е на ред, Боби?“

Да предположим, че „те“ са следващото, което ще се включи — самите томичукала? Да предположим, че сивкавите им, прозрачни шестпръсти ръце започнат да се свиват и разпускат, както ръцете на Боби, когато бе гледала труповете в голата кабина за управление? Ами ако тези крака с огромни нокти започнат да мърдат? Или да предположим, че главите им вземат да се извързат и тези млечни очи ги погледнат?

„Искам да изляза. Призраците тук са много живи и аз искам да изляза.“

Гардънър докосна Боби по рамото. Тя подскочи. Той погледна към китката си, но там нямаше часовник — само избледняващо бяло петно върху иначе загорялата му ръка. Преди носеше „Таймекс“, здрава стара машинка, която бе преминала с него през много промеждия и все бе излизала жива. Ала два дни работа по изкопа я бяха убили.

Боби схвана идеята. Тя посочи към бутилката с въздух прикрепена към колана ѝ и вдигна вежди към Гардънър. „Колко време е минало?“

Гардънър не знаеше и не го интересуваше. Той искаше да се махне преди целият проклет кораб да се е събудил и да е направил бог-знае-какво.

Гард показа обратния път по коридора. „Достатъчно. Хайде да се измъкваме.“

В стената до него ечна плътен, мазен, подхилващ се звук. Той отскочи. Капчици кръв от бавно кървящия му нос опръскаха стената. Сърцето му биеше лудо.

„Престани, това е просто някаква помпа...“

Мазният звук започна да става по-гладък... после нещо се повреди. Разнесе се скърцане и стържене на метал, последвано от бърза, ечаща серия от експлозии. Гардънър усети как стената завибрира и за миг светлината потрепна и намалая.

„Дали бихме могли да намерим пътя си за навън в мрака, ако осветлението угасне? Ти май се шегуваш, сеньор.“

Помпата се опита да заработи отново. Прозвуча дълъг металически писък, който накара зъбите на Гардънър да се впият в гумените накрайници на мундщука. Звукът най-после секна. Понесе се продължително шумно тракане, като от огромна сламка в стъклена чаша. Накрая шумът престана.

„Не всичко се е съхранило в пълна изправност за цялото това време“, помисли Гардънър и откри, че всъщност тази идея му носи облекчение.

Боби сочеше: „Тръгвай, Гард“.

Преди да го направи той видя как Боби спря и погледна назад към редиците трупове в хамаците. Онзи изплашен израз се бе върнал на лицето ѝ.

После Гард запълзя по пътя, откъдето бяха дошли, опитвайки се да поддържа равномерно бързо темпо, докато клаустрофобията обвиваше пипалата си около него.

В кабината за управление една от стените се бе превърнала в гигантски панорамен прозорец, осемнайсет метра дълъг и шест метра висок.

Гардънър застина, с увиснала челюст и прикова поглед в синьото небе на Мейн и пръстена от борове, ели и смърчове около изкопа. В долния десен ъгъл можеше да се види част от покрива на навеса им със съоръженията. Той съзерцава гледката няколко секунди — достатъчно за да забележи белите летни облаци, носещи се по синьото небе — преди да осъзнае, че това не може да е прозорец. Те се намираха някъде в средната част на кораба, при това дълбоко в земята. Прозорец на това място би показвал само друга част на кораба. Дори да се намираха близо до корпуса, което не беше така, пак биха виждали само покрита с мрежа скалиста стена, с може би късче небе в самия най-горен край.

„Това е някакъв вид телевизионно изображение. «Нещо» като телевизионно изображение, във всеки случай.“

Но нямаше никакви линии. Илюзията беше съвършена.

Забравяйки пред това ново мощно очарование клаустрофобичната си нужда да се измъкне навън, Гардънър се запъти бавно към стената. Наклонът му създаваше измамно усещане за летене — ефектът беше като от сядане зад уредите за управление на авиационен тренажор и дръпване на лоста за стръмно изкачване. Небето беше толкова ярко, че трябваше да примижи. Той продължаваше напред в търсене на стената, с очакването да я види подобно на киноекран през картината, когато човек се доближи до него, но стената изглежда просто не беше там. Боровете бяха истински, яркозелени и само фактът, че не можеше да усети полъха на вятъра или да долови мириса на гората нарушаваше пълната илюзия, че гледа през отворен прозорец.

Той се приближи още, като продължаваше да търси стената.

„Това е някаква камера, би трябвало да е — монтирана върху външния ръб на кораба, може би дори точно върху онази част, в която

се е спънала Боби. Ъгълът го потвърждава. Но, Боже Господи! Всичко е толкова дяволски «реално»! Ако хората на «Кодак» или «Полароид» видеха това, щяха да си излязат от ко...“.

Ръката му беше сграбчена — сграбчена здраво — и цялото му същество се изпълни с ужас. Той се обърна, сигурен, че ще види един от „тях“, ухилено същество с кучешка глава, стиснало кабел със запушалка накрая: „Само се наведете, господин Гардънър, изобщо няма да боли“.

Беше Боби. Тя посочи към стената. Протегна ръце и ги размаха бързо във въздуха като в някаква игра на отгатване. После пак посочи към стената-прозорец. След миг, Гардънър я разбра. В известен смисъл беше направо смешно. С мимики Боби му обясняваше как ще го удари ток, казваше му, че ако докосне тази стена вероятно ще се случи до голяма степен същото, което би станало ако пипнеш третата релса на метрото.

Гардънър кимна, след което посочи към по-широкия коридор, през който бяха влезли. Боби кимна в отговор и тръгна натам.

Когато Гардънър се провря след нея, стори му се, че чува изшумоляване като от изсъхнали листа и се обърна, обзет от ужас. Беше сигурен, че това са те, онези трупове в ъгъла; че бавно се надигат на ноктестите си крака, подобни на зомбита.

Ала телата си лежаха неподвижни в оплетено кълбо от странни ръце и крака. Просторният, ясен изглед към небето и дърветата върху стената (или „през“ нея) започваше да избледнява и да губи реалността и яркостта си.

Гардънър му обърна гръб и запълзя след Боби, колкото можеше по-бързо.

СЕДЕМ
СЕНЗАЦИЯТА, ПРОДЪЛЖЕНИЕ

„Ти си луд, да го знаеш“, каза си Джон Лиандро, докато спираше на съвсем същия паркинг, който бе използвал преди по-малко от три седмици Еверет Хилман. Лиандро, разбира се, не знаеше това. Кое то вероятно беше хубаво.

„Ти си луд“, повтори си той. „От носа ти тече кръв като от заклано прасе, имаш два зъба по-малко в устата си и се каниш пак да се връщаш там. Направо си луд!“

„Правилно“, помисли Лиандро и излезе от старата кола. „Аз съм на двасет и четири, неженен, започвам да се заобляам около кръста и, ако съм луд, то е защото съм открил това, аз съм го открил, «аз», аз се натъкнах на него. Това е нещо голямо и то е мое. Моят материал. Не, използвай друга дума. Тя е старомодна, но на кого му пука — важното е, че е точна. Моята «сензация». Нямам намерение да ѝ позволя да ме убие, но смятам да я яздя, докато ме изхвърли от седлото.“

Лиандро стоеше на паркинга в един и петнайсет през деня, който бързо се превръщаше в най-дългия ден от неговия живот (а освен това щеше да бъде и последния, въпреки всичките му заявки за противното) и си мислеше: „Браво на теб. Ще я яздиш, докато те изхвърли от седлото. Сигурно Робърт Капа и Ърни Пайл са си въобразявали същото от време на време.“

Благоразумно. Саркастично погледнато, но благоразумно. Онази дълбока част на съзнанието му обаче изглежда беше над подобно благоразумие. „Моят материал“, упорито си даваше тя. „Моята сензация“.

Джон Лиандро, сега облечен с фланелка, на която пишеше **КЪДЕ, ПО ДЯВОЛИТЕ, Е ТРОЯ, ЩАТ МЕЙН?** (Дейвид Брайт сигурно би се смял до напикаване над „това“), прекоси малкия паркинг на магазинчето за медицинска техника („Специализирани доставки на дихателни апарати и самоспасители от респираторен тип“) и влезе вътре.

— Не смятате ли, че трийсет долара е безбожен депозит за един дихателен апарат? — попита Лиандро продавача, докато ровеше в портфейла си. Предполагаше, че има трийсет долара, но щеше да остане с около долар и половина. — Не мислех, че вървят чак толкова добре на черния пазар.

— Преди изобщо не искахме депозит — отвърна продавачът — и все още не го правим, когато познаваме човека или организацията, нали разбирате. Ама преди две-три седмици загубих един. Тук дойде някакъв възрастен човек и ми каза, че иска нещо за дишане. Предположих, че има предвид за гмуркане, нали разбирате — той беше стар, но изглеждаше достатъчно жилав за тази работа — затова започнах да му разправам за магазина за водолазни принадлежности в Бангор. Ала той каза, не, него го интересувало нещо портативно за над земята. Затова му дадох един апарат под наем. И повече не го видях. Чисто нов „Бел“. Двеста долара с цялото оборудване.

Лиандро погледна продавача, развълнуван почти до прилошаване. Чувстваше се като човек, който следва стрелките все по-дълбоко и по-дълбоко в плашеща, но легендарна и съвсем неизследвана пещера.

— Вие ли му дадохте под наем маската? Лично?

— Е, всъщност беше дихателен апарат, но да. Тука работим с баща ми. Той бе отишъл да закара няколко кислородни бутилки в Огъста. Като се върна, ме направи на нищо. Не знам дори дали ще одобри даването на още един „Бел“ под наем, ала предполагам, че ако е с депозит, всичко ще бъде наред.

— Можете ли да ми опишете онзи човек?

— Господине, добре ли се чувствате? Виждате ми се малко побледнял край ус...

— Нищо ми няма. Можете ли да ми опишете мъжа, който взе под наем маската?

— Възрастен. Имаше тен. Беше почти плешив. Кльощав... но не слабоват, по мое мнение. Както ви казах вече, изглеждаше жилав. —

Продавачът се замисли. — Караше валиант.

— Бихте ли проверили на коя дата е наел маската?

— Вие полицай ли сте?

— Репортер. От бангорския „Дейли Нюз“.

Лиандро показа на продавача журналистическата си карта. Сега и той започна да се вълнува.

— Още нещо ли е направил? Освен дето ни задигна дихателния апарат, искам да кажа?

— Бихте ли потърсили името и датата заради мен?

— Разбира се.

Продавачът запрелиства книгата за даване под наем. Откри исканата информация и обърна книгата така, че Лиандро сам да може да я прочете. Датата беше 26 юли. Името бе надраскано, но все пак се четеше. Еверет Хилман.

— Изобщо не сте съобщили за загубата на съоръжението в полицията — каза Лиандро. Това не беше въпрос. Ако бе повдигнато обвинение в кражба срещу дядката, съпоставено с разбираемото недоволство на хазайката му, задето не си бе получила наема с две седмици закъснение, ченгетата можеше и да се позаинтересуват как или защо Хилман беше изчезнал... или „къде“ се бе дянал.

— Не. Татко каза да не си правя труд. Застраховката ни не покрива кражба на оборудване, нали разбирате и... затова всъщност.

Продавачът вдигна рамене и се усмихна, но жестът му беше леко смутен, усмивката малко неловка и всичко заедно говореше много на Лиандро. Дейвид Брайт може и да го смяташе за кретен, ала той не беше толкова глупав. Ако оттук бяха съобщили за кражбата или изчезването на маската, застрахователната компания нямаше да покрие загубата. А бащата на този човек знаеше и друг начин, по който „биха могли“ да изкарат застраховка. Но засега всичко това бе до голяма степен от второстепенно значение.

— Добре, много ви благодаря за съдействието — рече Лиандро и завъртя обратно книгата. — Сега, ако може да приключим с това...

— Да, разбира се — с очевидно облекчение изостави въпроса за застраховката продавачът. — И няма да споменавате никое от тези неща във вестника, докато не говорите и с баща ми, нали?

— Можете да бъдете спокоен — заяви Лиандро с такава топла искреност, че и самият П. Т. Барнъм би го поздравил. — Ако обичате,

дайте да се подпиша...

— С удоволствие. Но първо трябва да видя някакъв документ за самоличност. Пропуснах да помоля старчето за това и баща ми „определено“ не одобри постъпката ми, можете да бъдете сигурен.

— Току-що ви показах журналистическата си карта.

— Знам, но ми се струва, че все пак трябва да видя някакъв „истински“ документ.

С въздишка, Лиандро подаде през щанда шофьорската си книжка.

— По-полека, Джони — каза Дейвид Брайт. Лиандро се обаждаше от външен телефон, близо до паркинга на един ресторант. Той долови зараждащото се вълнение в гласа на Брайт. „Вярва ми. Кучият му син, май най-накрая ми повярва!“

Откакто си тръгна от магазинчето за медицинска техника и подкара обратно към Хейвън, вълнението и напрегнатостта на Лиандро бяха нараствали, докато бе решил, че ще вземе да избухне, ако не поговори с някого. А и се „налагаше“; той съзнаваше, че носи такава отговорност, въпреки желанието му да се добере до сензацията си сам. Налагаше се, защото се връщаше там и като нищо можеше да му се случи нещо, а ако това станеше, искаше да е сигурен, че някой знае с какво се е занимавал. Брайт, колкото и да бе нетърпим, поне беше напълно честен; той не би му изменил.

По-полека, да, прав е.

Лиандро премести слушалката на другото си ухо. Следобедното слънце печеше здравата на врата му, но това съвсем не му беше неприятно. Започна да описва пътуването си към Хейвън: невероятната мешавица от станции по радиото; силното гадене; потеклата от носа му кръв; падналите зъби. Разказа и за разговора си със стареца в универсалния магазин, колко пусто беше там и как на цялата област можеше да се сложи голяма табела НА РИБА СЪМ. Не спомена за математическите си прозрения, защото едва си ги спомняше. „Нещо“ бе станало, но то вече му се струваше много смътно и неясно.

Затова пък разправи на Брайт как му бе дошла идеята, че по някакъв начин въздухът в Хейвън е бил отровен — изпускане на химикали или нещо подобно, а защо не и изригване на естествен, ала смъртоносен газ от земните недра.

— Газ, който подобрява радиоизлъчванията ли, Джони?

Да, знаеше, че е малко вероятно, знаеше всички слаби места, които засега не пасваха, но той се бе „намирал“ там и беше сигурен, че въздухът го бе накарал да се почувства зле. Затова решил да вземе някакъв портативен дихателен апарат и да се върне.

Разказа и за случайното си откритие, че Еверет Хилман, когото самият Брайт бе отпратил като изкукуруигал старец, е бил в магазина преди него, със съвсем същата поръчка.

— Е, какво ще кажеш? — попита накрая Лиандро.

Последва кратка пауза, след което Брайт произнесе според Лиандро най-прекрасните думи, които бе чувал през живота си.

— Смятам, че си абсолютно прав, Джони. Нещо много странно става там и от все сърце те съветвам да стоиш настрана.

Лиандро затвори за миг очи и облегна глава върху телефонния апарат. На лицето му имаше усмивка. Широка и щастлива усмивка. „Прав. Абсолютно прав.“ О, това бяха хубави думи, прекрасни думи, думи на утеха и блаженство. „Абсолютно прав.“

— Джон? Джони? Там ли си още?

Без да отваря очи, като продължаваше да се усмихва, Лиандро отвърна:

— Тук съм.

„Просто се наслаждавам, Дейвид, старче, защото май през целия си живот съм чакал някой да ми каже, че съм абсолютно прав. За нещо. Каквото и да е.“

— Стой настрана. Повикай ченгетата.

— Ти би ли го направил?

— По дяволите, не!

Лиандро се засмя.

— Значи ти е ясно. Нищо няма да ми стане. Имам кислород...

— Според човека от магазина за медицинска техника, Хилман също е имал. Но него просто го няма.

— Отивам — повтори Лиандро. — Каквото и да става в Хейвън, аз искам да съм първият, който ще го види... и ще го снима.

— Тази работа не ми харесва.

— Колко е часът? — Собственият часовник на Лиандро бе спрял. Което беше странно; той бе почти сигурен, че го нави като стана тази сутрин.

— Почти два.

— Добре. Ще ти се обадя пак в четири. После в шест. И така нататък, докато се прибера вкъщи здрав и читав. Ако ти или някой друг там не ме чувате на всеки два часа, повикай ченгетата.

— Джони, говориш като хлапе, което си играе с кибрит и казва на баща си, че ако подпали къщата, на татко му е разрешено да го измъкне навън.

— Ти не си ми баща — рязко каза Лиандро.

Брайт въздъхна.

— Слушай, Джони, ако това ще промени нещата, извинявай, че те нарекох проклет Джими Олсън. Ти беше прав, не е ли достатъчно? Стой настрана от Хейвън.

— Два часа. Искам два часа, Дейвид. „Заслужавам“ два часа, дявол да го вземе! — Лиандро затвори телефона.

Той се запъти към колата си... после се обърна, върна се предизвикателно до прозорчето за поръчки и поиска два хамбургера с всичко по тях. За първи път през живота си поръчваше храна в едно от тия места, които майка му наричаше „крайпътни закувални“ — само че, когато тя произнасяше думите, те караха подобни места да звучат като най-мрачните свърталища на ужаса, все едно „То дойде от крайпътната закувалня“ или „Нападението на Земята от микробните чудовища“.

Когато пристигнаха, хамбургерите бяха горещи и увити в станала на мазни петна восъчна хартия, покрита от край до край с чудесните думи ХАМБУРГЕРИ ДЕРИ. Лиандро бе изгълтал първия още преди да стигне до доджа си.

— Великолепно — изфъфли той с пълна уста. — Великолепно, великолепно.

„Микробите ще ти причинят най-голямото възможно зло!“ помисли си той с почти пиянско пренебрежение и излезе на шосе 9. Естествено, не знаеше, че нещата в Хейвън вече се променяха много бързо, особено от обяд насам; положението в Хейвън беше, казано на ядрен език, критично. На практика Хейвън се бе превърнал в отделна държава и границите ѝ вече се охраняваха.

Без да знае това, Лиандро продължи да кара напред, отхапвайки от втория си хамбургер, като съжеляваше само, че не си бе поръчал и ванилов шейк.

Когато стигна до универсалния магазин в Троя, еуфорията му се бе разсеяла, а предишната му подсъзнателна нервност се бе върнала — небето над него беше море от ясно синьо, в което плуваха няколко снежнобели облачета, но нервите му имаха чувството, че се задава гръмотевична буря. Той погледна към маската на седалката до себе си. Златният ѝ купол беше покрит с лента от целофан, на която пишеше: **ДЕЗИНФЕКЦИРАН ЗА ВАША ЗАЩИТА.** „С други думи“, помисли си Лиандро, „микробите остават навън.“

Никакви коли по пътя. Никакви трактори по полята. Никакви момчета, тръгнали боси по банкета, с метнати на рамо въдици. Троя дремеше безмълвно (и, както предполагаше Лиандро, беззъбо) под августовското слънце.

Лиандро остави радиото настроено на WZON и, като отмина баптистката църква, сигналът започна да се губи сред надигация се хор от други гласове. Немного по-късно хамбургерите му взеха първо неспокойно да се разхождат из стомаха му, а после направо да подскачат нагоре-надолу. Можеше да си ги представи как пръскат мазнина, докато го правят. Намираще се много близо до мястото, където бе спрял при първия си опит да стигне до Хейвън. Този път отби без никакво колебание — не искаше симптомите да станат по-силни. Хамбургерите се бяха оказали прекалено дяволски вкусни, за да си позволи да ги загуби.

Щом сложи кислородната маска, гаденето веднага премина. Но не и чувството на подсъзнателна, разяждаща нервност. По едно време се зърна в огледалото за обратно виждане, със златна купа покрила носа и устата му и за миг изпита уплаха — това той ли е? Очите на този мъж гледаха твърде сериозно, твърде напрегнато... напомняха очи на пилот на изстребител. Лиандро не искаше хора като Брайт да го смятат за кретен, ала не беше сигурен, че желае да изглежда и „чак“ толкова сериозен.

Вече е късно. Ти си вътре.

Радиото ломотеше със стотици гласове, може би дори хиляди. Лиандро го спря. А там, напред по-стръмното, се намираше граничната линия на Хейвън. Лиандро, който не знаеше нищо за невидимите найлонови чорапи, стигна до граничния знак... и мина край него, като навлезе в Хейвън без абсолютно никакви трудности.

Макар напрегнатата обстановка в Хейвън да се доближаваше до критичната точка, те „можеха“ да поставят силови полета насред повечето пътища, водещи в града. Но в изплашената суматоха около развиващите се тази сутрин събития, Дик Алисън и Нют бяха взели решение, което пряко щеше да засегне Джон Лиандро. Те искаха Хейвън да е затворен, ала не желаеха някой да се сблъска с необяснима бариера насред, както ще му се вижда, празното пространство, да обърне и да отнесе историята не на когото трябва...

... което в този момент включваше всички хора по света.

Не вярвам някой да успее да дойде чак толкова близо, каза Нют. Той и Дик се намираха в камиона на Дик, част от процесията от коли и камиони, запътили се към фермата на Боби Андерсън.

И аз така си мислех, отвърна Дик. Но това беше преди историята с Хилман... и сестрата на Боби. Не, някой „би могъл“ да влезе... ама направи ли го, никога повече няма да излезе.

Добре, хубаво. А сега не можеш ли да подкараш тази браква малко по-бързо?

Основните чувства в мислите на двамата мъже — и на всички около тях — бяха ужас и ярост. В този момент възможното нахлуване на външни хора в Хейвън им се виждаше като най-малката от техните грижи.

— „Знаех“ си, че трябваше да се отървем от този проклет пияница! — високо извика на глас Дик и стовари юмрук върху таблото. Днес не си беше сложил никакъв грим. Кожата му, освен дето бе станала почти прозрачна, беше започнала и да загрубява. Средата на лицето му — а и на лицето на Нют, и на всички онези, които прекарваха някакво време в бараката на Боби — бе започнала да изпъква. И определено да заприличва на муцуна.

Джон Лиандро, разбира се, не знаеше нищо за всичко това — той знаеше само, че въздухът около него е отровен — по-отровен, отколкото дори той си бе представял. Беше смъкнал златната купа само за миг, колкото да поеме един-единствен кратък дъх и светът веднага бе започнал да избледнява и да става неясен. Той бързо постави обратно маската, с блъскащо сърце и студени длани.

Някъде на около двеста метра след граничния знак, доджът му просто изгасна. Повечето хейвънски коли и камиони бяха така приспособени, че да не им влияе постоянно покачващото се електромагнитно поле, хвърляно от кораба върху земята през последните близо два месеца (голяма част от тази работа беше свършена в бензиностанцията на Елт Баркър), но колата на Лиандро не бе преминала през такава манипулация.

Той постоя за миг зад волана, зяпнал глупаво в святкащите червени лампички. Изключи от скорост и завъртя ключа. Двигателят не изхърка. По дяволите, соленоидът дори не цъкна.

Сигурно кабелът се е измъкнал от акумулатора.

Ала не беше кабелът. Ако бе той, съответната лампичка на таблото щеше да свети. Явно бе нещо дребно. Той знаеше, че не е кабелът най-вече, защото му познаваше номерата.

Тук и от двете страни на пътя растяха дървета. Промъкналите се през разлюлените им листа слънчеви лъчи образуваха светли петна върху асфалта и бялата настилка на банкета. Лиандро изведнъж усети, че иззад дърветата го наблюдават очи. Глупаво беше, разбира се, но въпреки всичко идеята го завладя много силно.

Добре, сега трябва да излезеш и да видиш дали ще успееш да се измъкнеш от пояса с отровен въздух, преди да ти е свършил кислородът. Шансовете ти намаляват с всяка секунда, прекарана тук в треперене.

Опита още веднъж да запали. Пак нищо.

Той си взе фотоапарата, метна ремъка му през рамо и излезе от колата. Постоя неспокойно загледан в гората от дясната страна на пътя.

Стори му се, че чува нещо зад себе си — някакъв тътрещ се звук — и бързо се обърна, дръпнал назад устни в ужасена гримаса.

Нищо... нищо, което би могъл да види.

Гората е прекрасна, тъмна и дълбока...

Тръгвай. Като стоиш тук, само си изразходваш въздуха.

Лиандро отвори отново вратата, пхна се в колата и извади от жабката пистолета. Зареди го, после се опита да го напъха в десния си преден джоб. Беше прекалено голям. Страхуваше се да не вземе да падне и да гръмне, ако го остави там. Измъкна новата си фланелка от панталона, затъкна пистолета в колана и смъкна блузата надолу, така че да го покрие.

Погледна пак към гората, после с горчивина към колата. Би могъл да направи някакви снимки, разбира се, но какво щяха да покажат те? Само един пуст провинциален път. Такива човек можеше да види из целия щат, дори в разгара на летния туристически сезон. Снимките нямаше да показват липсата на всякакви горски звуци, нито на тях щеше да личи, че въздухът е отровен.

Това е тя твоята сензация, Джонни. О, ти ще напишеш много статии за нея и имам чувството, че ще разправяш на много телевизионни новинарски екипи коя е добрата ти страна, но за снимката върху корицата на „Нюзуик“ и наградата „Пулицър“ най-добре да забравиш.

Част от него — по-зрялата част — настояваше, че това е глупаво, че малко е по-добре от нищо, че повечето репортери в света биха убивали, само за да се доберат до частичка от „това“ малко, каквото и да се окажеше то.

Но Джон Лиандро беше по-млад по дух от своите двацет и четири години. Когато Дейвид Брайт го бе преценил до голяма степен като кретен, не беше сбъркал. Имаше си причини, разбира се, ама причините не променяха факта. Чувстваше се като новак при първото си посрещане с бухалката, който е хванал трудно хвърляне и е стигнал до трета база. Никак не е лошо... но гласът в сърцето му крещи: „Ей, Господи, като си решил да ми даваш късмет, защо не ми го пуснеш всичкия“?

Хейвън се намираще на около километър. Можеше да стигне дотам пеша за петнайсет минути... ама тогава никога нямаше да се

измъкне от отровния пояс, преди въздухът в маската му да е свършил и той го знаеше.

Ако просто бях наел две от тези проклети устройства...

Дори да се беше сетил, нямаше достатъчно пари, за да платиш безбожния депозит за две. Въпросът е, Джони, искаш ли да умреш за своята сензация, или не?

Не искаше. Ако снимката му ще излиза върху корицата на „Нюзуик“, не му се щеше да има черна лента около нея.

Лиандро пое обратно към разделителната линия на Троя. Направи петдесетина стъпки преди да осъзнае, че едва доловимо чува шум на двигатели... много двигатели.

Нещо става в другия край на града.

Може да става и върху обратната страна на луната. Не обръщай внимание.

След още един неспокоен поглед към гората, той тръгна отново. Направи още десетина крачки и разбра, че чува и друг шум: ниско, приближаващо се бучене зад гърба си.

Лиандро се обърна. Челюстта му увисна. В Хейвън по-голямата част от юли бе минала във Всеобщо правене на разни устройства. С напредването на „ставането“ жителите на Хейвън бяха загубили интерес към тези неща... но устройствата си бяха там, странни измишльотини като онези, които Гардънър бе видял в бараката на Боби. Много от тях бяха пуснати да служат за граничари. Хейзъл Маккрийди седеше в кабинета си в кметството, пред екран със слушалки и ги проверяваше поред за кратко. Тя беше бясна, задето я бяха оставили да върши това, когато бъдещето на „всичко“ висеше на косъм някъде там във фермата на Боби. Ала сега... някой най-последно бе „влязъл“ в града.

Щастлива от предстоящото забавление, Хейзъл се намести по-добре, за да се заеме с натрапника.

Това беше автоматът за кока-кола, който бе стоял пред магазина на Кудър. Лиандро замръзна от удивление, докато го наблюдаваше как се приближава: приятен на вид бяло-червен правоъгълник с височина два метра, метър и двайсет широк. Той се плъзгаше бързо през въздуха към него, а дъното му се носеше на около петдесет сантиметра над пътя.

„Попаднал съм в реклама“, помисли си Лиандро. „Някаква много шантава реклама. След една, две секунди вратата на това чудо ще се отвори и оттам ще излети О. Дж. Симпсън.“

Хрумването му беше смешно. Лиандро започна да се смее. И още докато се смееше, се сети, че ето това е снимката... о, Господи, това е неговата снимка, един автомат за кока-кола, понесъл се сред земеделския район над двулентовия асфалтов път!

Той посегна към „Никон“-а. Автоматът за кока-кола, с тихо бръмчене, заобиколи спрялата кола на Лиандро и продължи напред. Приличаше на халюцинация на луд, но надписът върху предната страна на автомата твърдеше, че — колкото и на човек да му се искаше да повярва в обратното — това е ИСТИНАТА.

Все още подхилвайки се, Лиандро осъзна, че автоматът не спира — всъщност, той набираше скорост. А какво представляваше на практика един такъв автомат? Хладилник, с реклами по него. Хладилниците бяха „тежки“. Автоматът за кока-кола, бяло-червен управляем снаряд, се плъзна през въздуха към Лиандро. Вятърът слабо засвири в отвора за връщане на монети.

Лиандро забрави за снимката. Той отскочи наляво. Автоматът закачи десния му пищял и го счупи. За миг целият му крак се превърна в нетърпима, изгаряща болка. Лиандро изкрещя в златната купа и се просна по корем отстрани на пътя, раздирайки фланелката си. „Никон“-ът изпъна до край каишката си, удари се в покрития с чакъл банкет на пътя и изхрущя.

Ах ти, гадино мръсна, този апарат струва четиристотин долара!

Той се изправи на колене и се обърна, с раздрана фланелка, кървящи гърди и счупен крак.

Автоматът за кока-кола се дръпна назад. Увисна във въздуха за миг, а предницата му се въртеше напред-назад в къси дъгички, което напомни на Лиандро за поклащането на радарна антена. Слънцето се отразяваше в стъклената му вратичка. Лиандро можеше да види вътре бутилките кока-кола и фанга.

Изведнъж автоматът се насочи към него... и започна да набира скорост.

Откри ме, Господи...

Той скочи и се опита на един крак да се добере до колата си. Автоматът се спусна към него, а вятърът печално свиреше в отвора му за връщане на монети.

С писък, Лиандро се хвърли напред и се търкулна. Автоматът не го уцели за около десет сантиметра. Лиандро се приземи върху пътя. В счупения му крак изригна болка. Той изкрещя.

Автоматът се обърна, спря, откри го и пак се засили.

Лиандро бръкна за пистолета в колана си и го извади. Стреля четири пъти, застанал на колене. Всички куршуми стигнаха целта. Третият счупи стъклената врата на машината.

Последното, което Лиандро видя, преди автомата — който тежеше малко повече от триста килограма, — да го удари, бяха различните газирани напитки, бълбукащи и капещи от счупените гърла на разбитите от куршумите му бутилки.

Счупени гърла на бутилки, които се втурват към него с петдесет километра в час.

„Мамо!“ изпищя наум Лиандро и закри с ръце лицето си.

В края на краищата се оказа, че не е било нужно да се безпокои за счупените гърла на бутилките, нито за микробите в хамбургерите, като стана дума. Една от големите истини на живота е следната: когато на човек му е писано да бъде размазан от втурнал се напред тристакилограмов автомат за кока-кола, не е необходимо да се тревожи за нищо друго.

Разнесе се глух, хрущящ звук. Предната част на леандровия череп се пръсна като древна китайска ваза, запратена в пода. Само секунда по-късно се счупи и гръбначният му стълб. Известно време автоматът влачи трупа със себе си, залепен за него като много голяма

лепенка, сложена върху предното стъкло на бързо движеща се кола. Отпуснатите му крака се влачеха по пътя, а бялата линия минаваше между тях. Токовете на маратонките му се превърнаха в пушеци гумени огнища. Едната обувка изпадна.

После Лиандро се плъзна по предницата на автомата за кока-кола и се плъсна върху пътя.

Машината се запъти обратно към Хейвън. Когато бе ударила Лиандро, гнездото с монетите се бе счупило и, докато тя бързо се движеше през въздуха с глухо бучене, от отвора за връщане на монети се сипеше поточе от петачета, десетачета и четвъртинки и с търкаляне се разпиляваше по пътя.

**ОСЕМ
ГАРД И БОБИ**

Гардънър знаеше, че Боби скоро ще изиграе своя ход — старата Боби бе изпълнила това, което Новата и Подобрена Боби смяташе за последно задължение към добрия, стар Джим Гардънър, дошъл да спаси приятелката си и останал да работи здравата по един дяволски особен изкоп.

Дори си мислеше, всъщност, че за оръдие ще послужи стремето — Боби ще поиска да се изкачи първа и стигнала веднъж горе, просто няма да му го изпрати обратно долу. Той щеше да си остане там край люка и там щеше да си умре, до онзи странен символ. На Боби нямаше да ѝ се наложи дори да се цапа с мръсната реалност на убийството; нито щеше да е необходимо да си мисли, че добрия стар Гард умира бавно и мъчително от глад. Добрият стар Гард щеше да умре съвсем бързо от многобройни кръвоизливи.

Но Боби настоя Гард да се качи първи и язвителното присвиване на очите ѝ показваше, че знае точно какво бе очаквал... без да ѝ е било нужно да му чете мислите.

Стремето се издигна във въздуха и Гардънър се вкопчи здраво в кабела, потиснал желанието си да повърне — това желание, реши той, скоро ще стане непреодолимо, ала Боби му бе изпратила силна и ясна мисъл, веднага щом се бяха измъкнали през люка: „Не сваляй маската преди да си стигнал горе.“ Дали мислите на Боби бяха станали по-ясни или само си въобразяваше? Не. Не си въобразяваше. И двамата бяха получили по един тласък вътре в кораба. Неговият нос още кървеше и фланелката му вече бе подгизнала от кръв; маската започваше да се пълни. Това бе най-лошият му кръвоизлив, откакто Боби го бе довела тук за първи път.

„Защо?“ изстреля обратно той, като се стараяше да бъде много внимателен и да изпрати само тази връхна мисъл... и нищо намиращо се под нея.

Повечето от съоръженията, които чухме, служат за смяна на въздуха. Вдишването на това, което е сега в ямата, ще те свърши точно толкова бързо, колкото и поемането на въздуха от кораба,

когато го отворихме в началото. Уеднаквяването ще отнеме целия ден, а може и повече.

Не звучеше като разсъжденията, които човек би очаквал обикновено от жена, заподозряна в намерение да го убие... но онзи израз още се таеше в очите на Боби и „усещането“ за него оцветяваше всичките ѝ мисли.

Вкопчил се в кабела на живот и смърт, захапал гумените накрайници, Гардънър се бореше да потисне напъните на стомаха си.

Стремето достигна горния ръб. Той се покатери отгоре с крака, направени сякаш от гумени ленти и хартиени подплънки, едва забелязвайки електролукса и парчето кабел, манипулиращо копчетата. „Брой до десет“, помисли си той. „Брой до десет, добери се колкото можеш по-далеч от изкопа, тогава свали маската и поеми каквото дойде, и без това май предпочитам да умра, отколкото да се чувствам по този начин.“

Гардънър успя да стигне до пет и видя, че не може да се сдържа повече. Пред очите му танцуваха хаотични образи: лисването на чашата върху роклята на Патриша Маккардъл, залитащата по верандата Боби, когато той най-послед пристигна, едрият мъж със златна купа върху носа и устата, който се обръща да го погледне от седалката до шофьора на един джип, докато Гардънър лежи пиан върху верандата.

„Ако бях разкопал на няколко различни места в онази чакълена кариера, като нищо можеше да попадна и на него!“ помисли си той и в този момент стомахът му най-накрая въстана.

Гардънър захвърли маската и повърна, подпрял се на един бор в края на разчистеното пространство.

После повтори и осъзна, че никога през живота си не е повръщал по този начин. Беше чел обаче за това. Изхвърляше храната — по-голямата част окървавена — на топчета, които изхвърчаха като куршуми. И си бяха почти куршуми. Имаше пристъп на изригващо повръщане, което не се смяташе за признак на добро здраве в медицинските кръгове.

Пред погледа му плуваха сиви воали. Коленете му се подгъваха.

„О, по дяволите, умирам“, помисли си той, но без никакъв емоционален заряд. Това беше просто една новина, нито повече, нито по-малко. Усети, че ръката му се плъзва по грубата кора на дървото.

Напипа лепкава смола. Слабо долавяше, че из въздуха се носи противна воня на вкиснало и сяра. Не го интересуваше. Независимо дали имаше Елисейски полета или само едно голямо черно нищо, поне нямаше да я има тази воня. Така че може би все пак той щеше да излезе победителя. Най-добре просто да зареже всичко. Просто да...

„Не! Не можеш просто така да зарежеш всичко! Ти се върна, за да спасиш Боби, а Боби вече беше може би неспасяема, но онова хлапе все още има нужда от теб. Моля те, Гард, опитай поне!“

— Не допускай всичко да е било напразно — с дрезгав, потреперващ глас каза той. — Господи Боже, моля те, не допускай всичко да е било напразно.

Вълните сива мъгла леко се проясниха. Позивите за повръщане намаляха. Гардънър вдигна длан към лицето си и изтри кръвта от него.

Докато го правеше, една ръка го докосна по врата и цялата му кожа настръхна. Една ръка... ръката на Боби... ала тя не беше човешка ръка, вече не.

Гард, добре ли си?

— Добре — отговори на глас той и успя да се изправи на крака.

Светът се разлюля, после отново се върна във фокус. Първото, което видя в него, беше Боби. Лицето ѝ изразяваше студена, безжизнена пресметливост. Не видя в него никаква любов, нито дори имитация на загриженост. Боби бе „станала“ над тези неща.

— Да вървим — дрезгаво изломоти Гардънър. — Ти карай. Аз се чувствам... — той се спъна и трябваше да се хване за изпъкналото, странно рамо на Боби, за да не падне — ... малко зле.

По обратния път до фермата, Гардънър се почувства по-добре. Течащата от носа му кръв намаля до ленива струйка. Той бе погълнал доста кръв, докато носеше маската и голяма част от кръвта, която бе видял в повърнатото, трябва да се дължеше на това. Поне така се надяваше.

Бе загубил общо девет зъба.

— Искам да си сменя фланелката — каза той на Боби.

Тя кимна без особен интерес.

— Ела после в кухнята. Трябва да поговорим.

— Да. Предполагам, че трябва.

В стаята за гости Гард свали блузата, с която беше облечен и си сложи чиста. Пусна я да виси над колана му. Отиде до леглото, повдигна дюшека и извади револвера. Пъхна го в панталона си. Фланелката беше твърде голяма; бе отслабнал много. Очертанията на дръжката почти не се забелязваха, ако си глътнеш корема. Той поспря още за миг, питайки се дали е готов за това. Предполагаше, че няма как да прецени предварително. Тъпа болка глождеше слепоочията му и светът сякаш се размазваше и после пак идваше на фокус в бавен, замаян ритъм. Устата го болеше, а носът му бе запушен от засъхваща кръв.

Гардънър влезе в кухнята.

Боби седеше до кухненската маса и го наблюдаваше. Странна, полувидима зелена течност циркулираше под повърхността на прозрачното ѝ лице. Очите ѝ — по-големи, с безформени зеници — гледаха мрачно към Гардънър.

На масата се намираше преустроен радиокасетофон. Дик Алисън го бе донесъл на Боби преди три дни, по нейно искане. Той беше същият, който Ханк Бък бе използвал, за да изпрати Питс Барфийлд на онази голяма снабдителна база в небето. На Боби ѝ бе отнело не повече от двамадесет минути да свърже неговата верига с детския фотонов пистолет, който беше насочила към Гардънър.

Върху масата имаше две бири и шишенце с хапчета. Гардънър позна шишенцето. Боби трябва да го бе взела от банята, докато той си сменяше фланелката. Вътре беше неговият валиум.

— Седни, Гард — каза тя.

Гардънър бе вдигнал мисления си щит, веднага щом излязоха от кораба. Въпросът сега беше каква част от него още държеше.

Прекуси бавно помещението и седна до масата. Усети как револверът се забива в стомаха и слабините му; усети също как се забива и в съзнанието му и силно се притиска към каквото бе останало от този щит.

— За мен ли са? — попита той и посочи към хапчетата.

— Мислех да изпием по една-две бири заедно — равно отвърна Боби, — както правят приятелите. И ти можеш да взимаш по няколко от време на време, докато си говорим. Мислех си, че това ще е най-милосърдния начин.

— Милосърдие — замислено произнесе Гардънър. Усещаше как в него се надигат първите вълни на гнева. Няма да позволя отново да ме измамат, казваше песента, но изглежда беше много трудно да се преодолее навикът. Той самият беше мамен многократно. *Ама ти пък може да си изключение от правилото, Гард, старче.*

— Аз получавам хапчетата, а Питър получи онзи специален аквариум в бараката. Боби, твоите разбирания за милосърдие са претърпели „дяволска“ промяна от дните, когато плачеше, ако Питър донесеше вкъщи умряла птица. Помниш ли тези дни? Ние живеехме тук заедно, устояхме на атаките на сестра ти, когато тя дойде и не ни беше нужно да я натикваме в клетка от душ, за да го направим. Тогава просто я изритахме. — Той мрачно погледна към нея. — Помниш ли, Боби? Това беше, когато бяхме и любовници, не само приятели. Мислех, че може да си забравила. Бях готов да умра за теб, хлапе. И щях да умра без теб. Помниш ли? Помниш ли какви бяхме *ние*?

Боби погледна надолу към ръцете си. Дали наистина вижда сълзи в тези странни очи? Вероятно всичко, което вижда, е просто усилено мислене.

— Кога си бил в бараката?

— Снощи.

— Какво си докосвал?

— Някога докосвах *теб* — рече Гардънър. — А ти мен. И двамата нямахме нищо против. Помниш ли?

— *Какво си докосвал?* — изкрещя пискливо тя и когато вдигна поглед, той видя насреща си не Боби, а само едно бясно чудовище.

— Нищо — отговори Гардънър. — Не съм докосвал нищо.

Презрението, изписано на лицето му, сигурно бе изглеждало победително от всякакъв протест, защото Боби се успокои. Тя отпи мъничко от своята бира.

— Няма значение. И без това не би могъл да направиш нищо там.

— Как можа да постъпиш така с Питър? Все за това си мисля. Старецът не го познавам, а Ан си го изпроси. Но добре познавах *Питър*. Той също беше готов да умре за теб. Как можа? Боже Господи!

— Той ме поддържаше жива, докато теб те нямаше — каза Боби. В гласа ѝ се долавяше съвсем слаба гузна, защитаваща се нотка. — Когато работех по цяло денонощие. Единствено благодарение на него бе останало какво да спасяваш при идването ти тук.

— Ти си един проклет *вампир*!

Тя го погледна и пак отмести очи.

— Боже *Господи*, ти направи подобно нещо и аз останах при теб. Знаеш ли как боли? *Продължих да стоя тук!* Видях какво става с теб... а в по-слаба степен видях какво става и с другите, ала въпреки това *продължих да стоя*. Защото бях луд. Но ти, разбира се, си знаела това, нали? Използвала си ме по същия начин, по който си използвала Питър, само че аз нямам мозък дори колкото едно старо гонче, предполагам, защото не ти се наложи да ме тикаш в бараката и да напъхваш един от онези *гнузни, вонящи, изгнили* кабели в главата ми. Просто ми наливаше смазка. Връчваше ми лопата и казваше: „Хайде да действаме, Гард, да изкопаем това чудо и да спрем Даласката полиция“. *Само дете Даласката полиция си ти! А аз работих за теб.*

— Пий си бирата — нареди Боби. Изразът ѝ отново беше студен.

— А ако откажа?

— Тогава смятам да включа този радиокасетофон — отвърна Боби, — да отворя дупка в реалността и да те изпратя... някъде.

— На Алтаир-4 ли? — попита Гардънър. Стараеше се гласът му да звучи обикновено и стегна мисловната хватка

(щит-щит-щит-щит)

на онази бариера в съзнанието му. Челото на Боби отново бе прорязано от лека бръчка и Гардънър усети как мислените пръсти опипват в главата му, ровят, опитват се да открият какво знае, колко... и как.

— *Доста* си послухтял, нали? — поинтересува се Боби.

— Започнах едва като осъзнах колко много си ме лъгала.

И изведнъж Гардънър разбра: в бараката бе научил много неща без дори да усети.

— В повечето от тези лъжи ти сам вярваше, Гард.

— О, така ли? Ами какво ще кажеш за детето, което умря? Или за онова, което ослепя?

— Откъде зна...

— От бараката. Нали там ходите, за да ставате умни?

Тя си замълча.

— Изпратили сте ги за *батерии*. Убили сте едното и сте ослепили другото заради някакви *батерии*. Господи, Боби, колко глупава можеш да бъдеш?

— Ние сме по-интелигентни, отколкото ти изобщо можеш да се надяваш ня...

— Кой ти говори за *интелигентност*? — извика яростно той. — Говоря ти за *находчивост*! За елементарен *здрав разум*! Електрическите кабели на Централно енергоснабдяване — Мейн минават точно зад *къщата* ти! Защо не се включи към тях?

— Ами да — усмихна се Боби със странната си уста. — Страхотно интелигентна — извинявай, *находчива* — идея. И в първия миг, в който някой техник от подстанцията в Огъста види върху скалите пред себе си изтичането на енергия...

— Вие захранвате почти всичко с батерии — продължи Гард. — Това са направо *капки*. Човек, който използва електрическата мрежа за голям лентов трион би намерил тяхната употреба за излишно потрудна.

За момент Боби изглеждаше смутена. Сякаш се вслуша — не в неговите думи, а в собствения си вътрешен глас.

— Батериите работят с прав ток, Гард. Електрическата мрежа не ни върши никаква ра...

Той стисна слепоочията си с юмруци и изкрещя:

— *Никога ли не си чувала думата токоизправител?* Можеш да си го поръчаш от „Радио Шак“ за три долара! Сериозно ли се опитваш да ме убедиш, че не можеш да направиш един прост токоизправител, след като си способна да накараш трактора си да лети и пишещата си машина да работи по телепатия? Ти...

— *Никой не се сети за това!* — внезапно кресна тя.

Настъпи кратко мълчание. Боби замръзна, сякаш се бе стреснала от собствения си глас.

— Никой не се е сетил — каза той. — Правилно. Затова изпратихте тези две деца, готови да направят всичко или да умрат за добрия стар Хейвън, а сега едното от тях е мъртво, а другото — сляпо. Това е гадост, Боби. Не ме интересува кой или какво те е завладяло — част от теб трябва да е останала някъде вътре. Част от теб трябва да съзнава, че вие не вършите абсолютно нищо съзидателно. Точно обратното. Вие само взаимно се тупате по раменете и се поздравявате един друг колко сте велики. Аз съм лудият в случая. Аз не преставах да си казвам колко хубаво ще бъде, докато не проумях истината. Ала всичко се свежда до същата стара гадост, която си е била винаги. Вие може и да умеете да дезинтегрирате хора или да ги телепортирате до някакво място за съхранение, погребване или каквото и да е, но въпреки това не сте нищо повече от малко дете със зареден пистолет в ръка.

— Мисля, че вече е по-добре да млъкнеш, Гард.

— Не сте се сетили — тихо рече Гард. — Господи, Боби! Как можеш изобщо да се гледаш в огледалото? *Всеки* един от вас?

— Казах, че мисля...

— Учен идиот, се нарече ти веднъж. Вие сте нещо по-лошо. Все едно да гледаш как тумба хлапета се готвят да взривят света с комплект за игра. Вие дори не сте зли. Тъпи сте, не сте зли.

— Гард...

— Вие сте просто тумба кретенчета с отвертки. — Той се разсмя.

— *Млъкни!* — изкрещя тя.

— Боже — възкликна Гард. — Възможно ли е наистина да съм помислил, че Сестричката е мъртва? *Възможно ли е?*

Боби цялата трепереше.

Той кимна към фотонния пистолет.

— Значи, ако не изпия бирата и не взема хапчетата, ще ме изпратиш на Алтаир-4, а? Да поседя като бавачка с Дейвид Браун, докато и двамата паднем мъртви от задушаване, глад или облъчване с космически лъчи.

Сега тя стана злобно студена и това му причини болка — по-силна, отколкото би повярвал, че е възможно, — ама поне не се опитваше да му прочете мислите. Бе забравила да го прави в гнева си.

Както всичките бяха забравили колко е лесно да се включи задвижван с батерии магнетофон в стенния контакт, ако между машинката и мрежата има обикновен токоизправител.

— Всъщност няма никакъв Алтаир-4, както на практика няма и никакви томичукала. За определени неща *не съществуват* никакви думи — те просто *са*. Някой им лепва определена дума на едно място, друг ги нарича различно някъде другаде. Тези имена никога не са особено добри, но това няма значение. Ти дойде от Ню Хампшир със стихчето за томичукалата, затова ние тук се наричаме така. На други места са ни викали по друг начин. Както е и с Алтаир-4. Той е просто място, където се съхраняват разни неща. Обикновено неживи неща. Таваните могат да бъдат студени и тъмни.

— Вие оттам ли сте? Вашите хора?

Боби — или каквото беше това, което приличаше донякъде на нея — се засмя почти нежно.

— Ние не сме *хора*, Гард. Нито пък *раса*. Или *вид*. Клаату няма да се появи и да каже: „Отведи ни при вашия лидер“. Не, ние не сме от Алтаир-4.

Тя го гледаше, все още леко усмихната. Беше си възвърнала по-голямата част от самообладанието... и май бе забравила хапчетата за момента.

— Щом като знаеш за Алтаир-4, питам се дали не намираш съществуването на кораба за малко странно.

Гардънър само я гледаше.

— Предполагам, че не си имал достатъчно време да се зачудиш защо една раса, която е успяла да разработи технология за телепортация — Боби леко махна с пластмасовото пистолетче, — изобщо би си правила *труда* да се размотава насам-натам с материален кораб.

Гардънър вдигна вежди. Да, наистина *не беше* мислил за това, но сега, когато Боби повдигна въпроса, си спомни как един познат от колежа се чудеше веднъж на глас защо Кърк, Спок и останалите се занимаваха изобщо с междузвездния кораб „Ентърпрайз“, когато би било толкова по-просто само да прекосяват като *лъчи* вселената.

— Още една глупост.

— Съвсем не. Този процес напомня радиоизлъчванията. Има дължини на вълните. Иначе и ние не сме съвсем наясно. Което важи при нас за повечето неща. Ние сме изпълнители, не създатели. Все едно, успяхме да изолираме около деветдесет хиляди *ясни* дължини на вълните — използваме тези вълни за вършене на две неща: за избягване на биномния парадокс, който предпазва от реинтеграция живите тъкани и нефиксираната материя и за въпросното *отиване* някъде. Но в почти всички случаи това някъде не е място, на което човек би искал да отиде.

— Все едно да спечелиш безплатно пътуване до Ютика, а?

— Много по-лошо. Има едно място, което много наподобява повърхността на Юпитер. Ако човек отвори врата към *това* място, разликата в наляганията е толкова огромна, че възниква торнадо, което бързо набира мощна електрическа енергия и тръгва да отваря вратата все по-широко и по-широко... като разширяването на рана. Гравитацията е толкова по-голяма, че започва да всмуква планетата на нашественическият свят, както тирбушонът издърпва тапа. Ако се остане на тази конкретна „станция“ по-дълго, тя ще причини гравитационен срыв в орбитата на планета, с маса подобна на земната. Или, в зависимост от състава на планетата, може просто да я разцепи на парчета.

— Тук случвало ли се е нещо, което да се доближи до описаното?

— Устните на Гард бяха изтръпнали. Такава възможност караше Чернобил да изглежда като изпърдяване в телефонна будка.

„И ти си участвал във всичко това, Гард!“ изкрещя собственото му съзнание. „Ти помогна корабът да бъде изкопан!“

— Не, макар че на някои хора все трябва да им се напомня да не прекаляват с ровичкането из тези неща — тя се усмихна. — Това се случи на една друга планета, която бяхме посетили, обаче.

— Какво стана?

— Успяха да хлопнат вратата преди Деня на разпадането, но доста хора се изпекоха, когато орбитата се промени. — Боби разискваше темата с отегчение.

— *Всичките ли?* — прошепна Гардънър.

— Не. На единия от полюсите още има девет-десет хиляди оцелели — отвърна Боби. — Така мисля.

— Господи! О, Боже Господи, Боби!

— Някои други канали се отварят в скала. Само скала. Вътрешността на нещо. Повечето се отварят в открития космос. Никога не сме успявали да намерим на звездните си карти местоположението на която и да е от тези точки. Помисли над това, Гард! Всяко място се оказва непознато за нас... дори за нас, а ние сме големи звездни пътешественици.

Тя се наведе и отпи още малко бира. Пистолетът играчка, който вече не беше играчка, не помръдна от гърдния кош на Гардънър.

— Така че това е телепортацията. Голяма работа, нали? Няколко скали, много дупки, един космичен таван. Някой ден може би някой ще отвори врата към вътрешността на живо слънце и ще изпържи за миг цяла планета.

Боби се засмя, като че ли това щеше да бъде една чудесна шега. Пистолетът обаче не отклони прицела си от гърдния кош на Гард.

Като стана отново сериозна, Боби продължи:

— И това не е *всичко*, Гард. Когато включваш радиото, ти решаващ да го настроиш на станция. Но секторите — мегахерци, килохерци, къси вълни, каквото и да е — *не са* само станции. Те включват и всички празни места *между* станциите. Всъщност повечето сектори се състоят главно от това. Следваш ли ми мисълта?

— Да.

— Това е моят заобиколен начин да те убедя да изпиеш хапчетата. Аз няма да те изпратя на мястото наречено Алтаир-4, Гард — знам, че там ще умреш бавно и неприятно.

— Както умира Дейвид Браун ли?

— С това нямам нищо общо — бързо реагира тя. — Това си е изцяло дело на брат му.

— Също като в Нюрнберг, нали, Боби? Нищо всъщност не е било по *нечия* вина.

— Идиот такъв, не разбираш ли, че понякога истината е точно такава? Толкова ли ти липсва смелост да приемеш идеята за непреднамерената случайност?

— Мога да я приема. Но освен това вярвам и в способността на индивида да се противопоставя на склонността към неразумно поведение — рече той.

— Така ли? *Ти* никога не си успявал.

„Простреля жена си“, чу той гласа на чоплеция си носа полицай. „Хубава си я свършил, а?“

„Може би понякога хората започват старото Изкупително Буги малко късно“, помисли си той, загледан надолу в ръцете си.

Погледът на Боби рязко подскочи към лицето му. Бе доловила нещо. Той се опита да заздрави щита си — заплетена верига от несвързани мисли, наподобяващи силен шум.

— За какво мислиш, Гард?

— За нищо, което бих искал ти да знаеш — сопна се той и леко се усмихна. — Смятай го за... ами, да речем, за катинар на врата към барака.

За миг устните ѝ се дръпнаха назад... после отново се отпуснаха в онази странна нежна усмивка.

— Няма значение — заключи тя. — И без това може да не разбере. Както ти казах, на нас не ни е силата в проумяването. Не сме раса от суперайнщайновци. Томас Едисън на Космоса би било поточно, струва ми се. Няма значение. Аз няма да те пратя на място, където ще трябва да умираш бавно и мъчително. Все още те обичам по свой начин, Гард, и ако *се наложи* да те изпращам някъде, ще избира то да е... никъде.

Боби вдигна рамене.

— Вероятно ще бъде като да вдишаш етер... но *може* да се окаже и болезнено. Дори мъчително. Във всеки случай познатият дявол е винаги за предпочитане пред непознатия.

Гардънър изведнъж избухна в сълзи.

— Боби, ти можеше да ми спестиш тази мъка, ако ми бе напомнила за това по-рано.

— Изпий хапчетата, Гард. Тръгни с дявола, който познаваш. В състоянието, в което си сега, двеста милиграма валиум ще те свършат

много бързо. Не ме карай да те изпращам като писмо, адресирано за никъде.

— Разкажи ми още за томичукалата — помоли Гардънър и изтри лице с длани.

Боби се усмихна.

— Хапчетата, Гард. Ако започнеш да взимаш хапчетата, ще ти кажа всичко, което искаш да знаеш. Ако не... — тя вдигна фотонния пистолет.

Гардънър разви капачето на шишенцето с валиум, изтръска шест сини хапчета със сърчице в средата („Валентинки от Долината на апатията“, помисли си той), метна ги в устата си, отвори бирата и ги преглътна. Към стомаха му полетяха шейсет милиграма валиум. Би могъл да скрие едно хапче под езика си, може би, но шест? Хайде, хора, бъдете реалисти. „Вече не разполагам с много време. След повръщането стомахът ми е съвсем празен, изгубих и доста кръв, от отдавна не съм взимал тази гадост и нямам никаква устойчивост към нея, с около петнайсет килограма съм по-лек, отколкото бях, когато взимах първите предписани дози. Ако не се отърва от това количество бързо, то ще ме удари като експресен влак.“

— Разкажи ми за томичукалата — подкани я отново той.

Едната му ръка се плъзна в скута и докосна дръжката

(щит-щит-щит-щит)

на револвера. Колко време му оставаше, докато лекарството започнеше да действа? Двайсет минути? Не можеше да си спомни. А никой не му бе разказвал за самоубийство с валиум.

Боби мръдна леко пистолета към шишенцето с хапчетата.

— Вземи още няколко, Гард. Както би казала някога Джаклин Сюзан, шест не са достатъчно.

Той извади още четири, но ги остави върху мушамата.

— Ти беше изплашена до смърт там, нали? — попита Гардънър. — Видях те как изглеждаше, Боби. Имаше вид на човек, който смята, че всеки момент те ще станат и ще тръгнат. „Денят на мъртвите“.

Новите и Подобвени очи на Боби проблеснаха... ала гласът ѝ остана тих.

— Но ние сме станали и тръгнахме, Гард. Ние сме тук.

Гардънър събра четирите валиума и ги пусна в шепата си.

— Искам да ми кажеш само едно нещо и ще ги изпия.

Да. Само това едно нещо щеше по някакъв начин да отговори на всички други въпроси — онези, които никога нямаше да има възможността да зададе. Може би и затова още не се бе опитал да изпита Боби с револвера. Защото това беше нещото, което действително имаше нужда да знае. Това единствено нещо.

— Искам да знам какво „си“ ти — каза Гардънър. — Каж ми какво си.

— Ще отговоря на въпроса ти или поне ще се опитам, ако веднага глътнеш тези хапчета, които подрънкваш в ръката си. Иначе си отиваш на секундата, Гард. В ума ти има нещо. Не мога да го разпозная — все едно че виждам някакви очертания зад тюлена завеса. Но то ме прави *изключително* нервна.

Гардънър изсипа хапчетата в устата си и ги глътна.

— Още.

Гардънър извади още четири и ги изпи. Вече стигна до 140 милиграма. На път към луната. Боби изглежда се успокои.

— Казах, че Томас Едисън е по-близо до истината от Албърт Айнщайн и това е един начин, не по-лош от всеки друг, да се изрази нашата същност. Тук в Хейвън има неща, които биха накарали Албърт да се стресне, предполагам, но Айнщайн е знаел какво *означава* $E=mc^2$. Той е *разбирал* относителността. Той е проумявал нещата. *Ние...* ние ги създаваме. Поправяме ги. Не теоретизираме. Строим. Ние сме момчета за всичко.

— Вие *подобрявате* нещата — вметна Гардънър и преглътна. Когато валиумът започваше да действа, гърлото му пресъхваше. Поне толкова си спомняше. Усетеше ли, че става това, трябваше да действа. Помисли си, че може би вече е поел смъртоносна доза, а в шишенцето оставаха още десетина хапчета.

Боби се бе пооживила.

— *Подобряваме!* Вярно! Точно това правим. Както те — ние — подобрихме Хейвън. Ти видя възможностите още при самото си връщане. Вече нямаше нужда да цицаме от обществената енергия. Сигурно е възможно да преминем и изцяло на... ммммм... органично-съхранени-батерийни източници. Те могат да се подновяват и траят дълго.

— Ти говориш за хора.

— Не „само“ хора, макар че по-висшите видове май „наистина“ произвеждат по трайна енергия. Това може да е функция на духа, а не на интелигентността. Латинската дума *esse* е може би най-точна. Но

дори Питър издържа забележително дълго време и произведе огромни количества енергия, а той е само куче.

— Може би благодарение на неговия дух — рече Гардънър. — Може би, защото те обичаше.

Той извади револвера от колана си. Задържа го
(щит-щит-щит-щит)

притиснат към вътрешната страна на лявото си бедро.

— Не говорим за това — Боби отмахна с ръка въпроса за любовта и духа на Питър. — По някаква причина ти си решил, че моралността на това, което правим, е неприемлива... но в такъв случай границите на онова, което ти смяташ за морално приемливо поведение са много тесни. Няма значение, ти скоро ще заспиш.

— Ние нямаме история, нито писмена, нито устна. Когато казваш, че корабът е катастрофирал тук, защото онези, които са го управлявали всъщност са се сбили пред щурвала, чувствам, че в думите ти има елемент на истина... ала освен това усещам и че може би то е било предопределено, било е *съдено* да се случи. Телепатите до известна степен имат и дарба да предвиждат, Гард, а умеещите да предвиждат са по-склонни да се оставят да ги влачат теченията, и слабите, и силните, които се носят през вселената. Бог е името, което някои хора дават на тези течения, но Бог е само дума, като томичукалата или Алтаир-4.

— Това, което искам да кажа, е, че ние почти със сигурност щяхме отдавна да сме изчезнали, ако не се доверявахме на тези течения, защото винаги сме били избухливи и готови да се бием. Но „да се бием“ е прекалено общо казано. Ние... ние... — очите на Боби изведнъж заблестяха в дълбоко, ужасяващо зелено. Устните ѝ се разтеглиха в беззъба усмивка. Дясната ръка на Гардънър се вкопчи в револвера с изпотена длан.

— Ние *се дърляме!* — рече Боби. — *Le mot juste*, Гард!

— Радвам се за теб — каза Гардънър и преглътна. Сухотата в устата му не се бе прокраднала — съвсем изведнъж просто се беше оказала там.

— Да, дърляме се, винаги сме се дърляли. Като деца, може да се каже. — Боби се усмихна. — Ние много приличаме на деца. Това ни е хубавото.

— Така ли?

Чудовищна представа внезапно изпълни главата на Гардънър: деца от началното училище, запътили се към клас въоръжени с учебници, кутии за обяд със смърфчета и пушки М-16 за учителите, които харесват, и гранати за онези, които не харесват. И, о, Господи, всички момиченца приличаха на Патриша Маккардъл, а всички момченца — на Тед Енергетика. Тед Енергетика с греещи в зелено очи, който обяснява цялата гнусна, шибана каша от Кръстоносните походи и арбалетите до рейгъновите въоръжени с ракети спътници.

Ние се дърляме. От време на време дори се сборичкваме по малко. Възрастни сме — предполагам, — но въпреки това често избухваме, както правят децата и обичаме често да се забавляваме, както правят децата, затова задоволихме тези си две нужди като построихме модерни ядрени прашки и от време на време оставяме по няколко наоколо, за да ги вземат хората и знаеш ли какво? Те винаги го правят. Хора като Тед, изпълнени с желание да убиват, така че всички жени да разполагат с електричество за сешоарите си. Хора като теб, Гард, които виждат само минимални, дребни недостатъци в идеята да се убива за мир.

Светът щеше да бъде толкова скучен, ако ги нямаше оръжията и дърляниците, нали?

Гардънър осъзна, че започва да му се доспива.

— Като деца — повтори тя. — Бием се... ала можем да бъдем и много щедри. Каквито сме тук.

— Да, вие бяхте много щедри към Хейвън — потвърди Гардънър и челюстта му рязко зейна в широка, стигаща до сливиците прозявка.

Боби се усмихна.

— Все едно, може да сме катастрофирали, защото е било време за катастрофа, според тези течения, които споменах. Корабът не беше засегнат, разбира се. И когато аз започнах да го разкопавам, ние... се върнахме.

— И там някъде има още от вас?

Боби вдигна рамене.

— Не знам.

„И не ме интересува“, говореше жестът ѝ. „Ние сме“ тук. „Трябва да се правят подобрения. Това е достатъчно.“

— Наистина ли това е всичко, което сте? — Той искаше да е сигурен, да е сигурен, че няма нещо повече. Ужасно се страхуваше, че

се забави твърде дълго, прекалено дълго... но *трябваше* да знае. — Това е *всичко*?

— Какво искаш да кажеш? Толкова малко ли ти се вижда това, което сме?

— Честно казано, да — отвърна Гард. — Виждаш ли, аз търсих дявола извън себе си през „целия“ си живот, защото онзи вътре в мен беше толкова проклето труден за хващане. Не е лесно да прекараш толкова дълго време мислейки си, че си... Омир... — Той отново се прозя, широко. Върху клепачите му сякаш имаше тухли. — ... и да откриеш, че си бил... капитан Ахав.

И накрая, за последен път, с нещо като отчаяние, той я попита:

— Това ли е *всичко*, което сте? Просто хора, които поправят разни неща?

— Предполагам, че да — каза тя. — Съжалявам, че това е такова разочарование за т...

Гардънър вдигна револвера под масата и в същия миг усети как лекарството най-после го предаде: щитът се свлече.

Очите на Боби блеснаха — не, този път те „заискриха“. Гласът ѝ, мислен писък, се вряза в главата на Гардънър като сатър

(ПИСТОЛЕТ ТОЙ ИМА ПИСТОЛЕТ ТОЙ ИМА)

кълцащ през надигащата се мъгла.

Тя се опита да отскочи. В същото време се опита да задържи фотонния пистолет насочен към него. Гардънър се прицели в Боби с 45-калибровия револвер под масата и дръпна спусъка. Чу се само сухо щракване. Грубият стар куршум направи засечка.

ДЕВЕТ
СЕНЗАЦИЯТА: КРАЙ

1

Джон Лиандро умря. Сензацията — не.

Дейвид Брайт беше обещал на Лиандро да му даде време до четири и бе възнамерявал да спази това обещание — защото така беше честно, разбира се, ала и защото не бе сигурен, че иска да се забърква в цялата тази история. Тя можеше да се окаже вършачка, вместо новинарски материал. Независимо от всичко той изобщо не се съмняваше, че Джони Лиандро бе казал истината или неговото разбиране за нея, колкото и налудничаво да звучеше разказът му. Джони беше кретенче, той понякога не само скачаше към заключенията, а направо ги прескачаше, но не бе лъжец (а дори и да беше, Брайт не го смяташе за достатъчно умен, за да съчини нещо толкова засукано).

Около два и половина същия следобед Брайт изведнъж започна да си мисли за един друг Джони — бедният, прокълнат Джони Смит, който понякога докосваше предмети и получаваше „усещания“ за тях. Това също беше налудничаво, ала Брайт повярва на Джони Смит, повярва в това, което Джони каза, че може да върши. Беше невъзможно да погледнеш в обитаваните му от духове очи и да не повярваш. Брайт не докосваше нищо, което принадлежеше на Джон Лиандро, но можеше да види бюрото му отсреща, прилежно поставеният калъф върху монитора на компютъра и започваше да го обзема някакво усещане... едно много мрачно усещане. Той почувства, че Джон Лиандро вероятно е мъртъв.

Нарече се изкуфяла бабичка, ама усещането остана. Сети се за гласа на Лиандро, отчаян и пресекващ от вълнение. „Това е моят материал и аз нямам намерение просто така да се откажа от него.“ Спомни си и тъмните очи на Джони Смит, навика му постоянно да потърква лявата страна на челото си. Погледът му неволно се връщаше отново и отново върху покрития леандров гълтач на думи.

Издържа до три часа. Дотогава усещането се бе превърнало в увереност, от която му се повдигаше. Лиандро беше мъртъв. Просто нямаше никакво съмнение в това. Може би през целия си живот

нямаше да има нито едно истинско прозрение повече, но сега го бе споходило точно това. Не луд, нито ранен или изчезнал. Мъртъв.

Брайт вдигна телефона и макар номерът, който набра, да имаше кода на Клиивс Милс, и Боби, и Гард биха разбрали, че всъщност е с далечен прицел: петдесет и пет дни след като Боби Андерсън се спъна в гората, някой най-после се обаждаше на Даласката полиция.

Човекът, с когото Брайт говори в щатското полицейско управление на Клийвс Милс, беше Анди Торгесън. Брайт го познаваше още от колежа и можеше да приказва с него без да има чувството, че думите **НОВИНАРСКА СЕНЗАЦИЯ** са изписани с ярки червени букви на челото му. Торгесън го слушаше търпеливо, като се обаждаше само от време на време, докато Брайт му разказа всичко, започвайки от захващането на Лиандро с историята за липсващите ченгета.

— Потекла му е кръв от носа, зъбите му са изпопадали, започнал е да повръща и той е убеден, че всичко това се дължи на въздуха?

— Да — потвърди Брайт.

— И каквото е там във въздуха е подобрило „адски“ много радиоприемането му?

— Точно така.

— А ти смяташ, че се намира в сериозна опасност?

— Пак си прав.

— Аз също мисля, че той се намира в сериозна опасност, Дейв — всичко казано звучи, като че ли е мръднал непоправимо.

— Знам как звучи. Просто не мисля, че е така.

— Дейвид — с огромно търпение заговори Торгесън, — може и да не е изключено — поне на кино — да се превземе малко градче и по някакъв начин да се отрови. Но през това малко градче минава *магистрала*. В това малко градче има *хора*. И *телефони*. Смяташ ли, че някой би могъл да отрови цял град или да го отреже от околния свят, без никой да успее да гъкне?

— Олд Дери Роуд на практика не е точно магистрала — изтъкна Брайт. — Поне, откакто завършиха отсечката на I-95 между Бангор и Нюпорт преди трийсет години. Оттогава Олд Дери Роуд не е нищо повече от онази ваша изоставена писта за кацане, с жълтата лента по средата.

— Нали не се опитваш да ми кажеш, че „никой“ не се е опитвал да го използва напоследък?

— Не. Не се опитвам да ти кажа нищо определено... ала Джони „действително“ спомена, че е открил няколко души, които не са виждали роднините си в Хейвън от няколко месеца. А на малцината, които се опитали да влязат там и да проверят какво става, им прилошало и трябвало бързешком да си тръгнат. Повечето от тях отдали всичко на отравяне с храна или нещо такова. Той спомена и за някакъв магазин в Троя, където един дърт нещастник въртял процъфтяваща търговия с фланелки, защото от Хейвън най-редовно идвали хора с кървящи носове... и това продължавало от седмици.

— Чисто бълнуване — рече Торгесън.

Като погледна през полицейската чакалня, той видя как диспечерът рязко се изправя в стола си, оставя слушалката на телефона, която държи в лявата си ръка и започва да пише. Някъде нещо се е случило и от стреснатия израз върху лицето на диспечера, то не е дребна кражба или дръпната дамска чанта. Разбира се, след като хората бяха такива, каквито са, нещо *винаги* се случваше. И, колкото и да не му се искаше да го признае, нещо можеше да се случва и в Хейвън, също така. Цялата история звучеше налудничаво като следобедния чай при шапкаря в „Алиса“, но Дейвид никога не му бе правил впечатление на участник в бригадата на кукувците.

— Може и така да е — съгласи се Брайт, — и все пак истинността на бълнуванията им би трябвало да бъде доказана или опровергана от едно бързо прескачане до Хейвън на някое от твоите момчета. — Той направи пауза. — Моля те като приятел. Не съм от най-големите почитатели на Джони, но се тревожа за него.

Торгесън все още гледаше към стаята на диспечера, където Смоуки Досън сега говореше нещо с осемдесет километра в час. Смоуки вдигна поглед, видя че Торгесън го гледа и направи знак с една ръка, разперил пръсти. „Чакай“, настояваше жестът му. „Нещо голямо е“.

— Ще се погрижа някой да иде дотам преди края на деня — обеща Торгесън. — Бих отишъл и сам, стига да можеш, но...

— Ако изчакам в Дери, удобно ли е да ме вземеш?

— Пак ще ти се обадя — отвърна Торгесън. — Нещо става тук. Досън изглежда като че ли е получил сърдечен пристъп.

— Ще чакам — рече Брайт. — „Сериозно“ съм обезпокоен, Анди.

— Знам — каза Торгесън. Брайт не прояви абсолютно никакъв интерес, когато той спомена, че тук става нещо, а това не беше характерно за него. — Ще ти се обадя.

Досън излезе от диспечерската стая. Лятото бе в разгара си и освен Торгесън, който беше дежурен, целият контингент от полицаи се намираше по пътищата. Двата бяха сами в управлението.

— Господи, Анди! — възкликна Досън. — Направо не знам какво да правя с „това“.

— С кое? — Торгесън усети как в гърдите му се надига онова старо, опияняващо вълнение — той също проявяваше интуиция от време на време и тя беше точно в тесните рамки на избраната от него професия. Нещо голямо, хубаво. Досън изглеждаше като че ли някой го бе халосал с тухла. Онова старо, опияняващо вълнение — по принцип той го мразеше, но една част от него бе направо пристрастена към това усещане. И сега тази част направи внезапна, въодушевена връзка — лишена от здрав разум, но неопровержима.

Това имаше нещо общо с историята, заради която Брайт току-що му се бе обадил. „Някой е взел Катерицата и Лудия Шапкар и е напъхал Катерицата в чайника“, помисли си той. „Мисля, че този следобеден чай вече е в ход.“

— В Хейвън има горски пожар — каза Досън. — *Трябва* да е горски пожар. Според съобщението вероятно е избухнал в Индианската гора.

— *Вероятно?* Какви са тези глупости — *вероятно?*

— Съобщението дойде от пожарната станция в Чайна Лейкс — поясни Досън. — Забелязали пушека преди около час. Към два часа. Обадили се на пожарната в Дери и на Лесничейство Три в Нюпорт. Били изпратени коли от Нюпорт, Юнити, Чайна, Улидж...

— Троя? Албиън? А *те*? Боже Господи, та точно те са *досами* града!

— Троя и Албиън не са докладвали.

— А самият Хейвън?

— Телефоните не работят.

— Хайде, Смоуки, не ми играй по нервите. „Кои“ телефони?

— *Всичките.* — Той погледна към Торгесън и преглътна. — Разбира се, още не съм проверил това лично. Ала не то е най-смахнатото. Искам да кажа, че е пълна лудост, но...

— Давай, изплюй камъчето.

Досън го направи. Когато свърши, устата на Торгесън беше пресъхнала.

Лесничейство Три отговаряше за възникналите пожари в окръг Пенъбскот, поне докато някой горски пожар не развиеше действително широк фронт. Първата им задача беше да наблюдават; втората — да отбелязват избухването на пожара, а третата — да откриват местонахождението му. Звучеше лесно. Ала не беше. В този случай положението бе дори по-лошо от обикновено, защото за пожара беше съобщено от трийсет километра разстояние. Лесничейство Три повика обикновени пожарни коли, защото все още бе технически възможно те да се окажат от някаква полза; не бяха успели да се свържат с никого в Хейвън, за да разберат каквото и да било. Доколкото пожарникарите в Три знаеха, пожарът можеше да е в източните пасища на Франк Спрус или на километър навътре в гората. По своя инициатива те изпратиха още три джипа с по двама човека, въоръжени с топографски карти и план за установяване на местонахождението. Досън бе нарекъл гората Индианската, но вождът Уауейвока отдавна го нямаше и днес новото, нерасистко име върху топографските карти изглеждаше по-подходящо: Горящата гора.

Пожарните коли на Юнити пристигнаха първи... за тяхно нещастие. На пет-шест километра от граничната линия на Хейвън, заедно със сгъстяването на пушека, идващ откъм отстоящия все още на дванайсет километра пожар, на мъжете в пожарната започна да им става лошо. Не само на един или двама; на всички от седемчленната група. Шофьорът продължи да напредва... докато изведнъж загуби съзнание зад волана. Колата изскочи от юнитския Олд Скулхауз Роуд и се заби в дърветата, все още на три километра разстояние от Хейвън. При сблъсъка бяха убити трима; двама умряха от изтичане на кръв. Двамината оцелели буквално изпъзляха от района на ръце и колене, като през цялото време повръщаха.

— Казаха, че приличало на обгазяване — обясни Досън.

— Те ли се обадиха по телефона?

— Господи, не! Двамата, които все още са живи, са на път с линейка към болницата в Дери. Позвъниха от Лесничейство Три. Опитват се да разберат как стоят работите, но точно сега в Хейвън май стават дяволски много повече неща от един горски пожар. Ала той

продължава да се разпространява извън контрол. Метеорологичната служба твърди, че привечер ще излезе източен вятър, а както се оказва, никой не може да се добере дотам и да го изгаси!

— Какво друго знаят там?

— *Дявол да го вземе!* — възкликна Досън, сякаш беше лично засегнат. — Всеки, който се приближи до Хейвън, се разболява. Колкото по-близо стига, толкова по-зле се чувства. Това е всичко, което знаят, освен дето нещо гори.

Нито една пожарникарска кола не бе успяла да влезе в Хейвън. Пожарните на Чайна и Улидж бяха стигнали най-близо. Торгесън отиде до ветромера на стената и си помисли, че се досеща защо. Те са се приближавали по посока на вятъра. Ако въздухът в и около Хейвън беше отровен, то вятърът го издухваше на другата страна.

Мили Боже, ами ако е нещо радиоактивно?

И да беше, не приличаше на никой вид радиация, за който Торгесън бе чувал досега — пожарникарите от Улидж бяха съобщили за стопроцентов отказ на двигателите да работят, щом се приближили до граничната линия на Хейвън. От Чайна изпратили камион с помпа и цистерна. Камионът с помпата отказал по пътя, но цистерната продължила да върви и шофьорът успял по някакъв начин да я изкара от опасната зона, с натъпкани в кабината повръщащи мъже, други висящи по стъпалата или проснати върху резервоара. На повечето им течала кръв от носа, на някои и от ушите, а един имал разкъсване на окото.

И на всичките им били паднали зъби.

Що за шибана радиация е ТОВА?

Досън надникна в диспечерската стая и видя, че всичките лампички на таблото светеха.

— Анди, положението продължава да се влошава. Трябва да...

— Знам — прекъсна го Торгесън. — Ти трябва да вървиш да говориш с откачили хора. Аз трябва да се обадя в Главната адвокатска кантора в Огъста и да говоря с други откачени. Джим Тиърни е най-добрият Главен държавен адвокат, който сме имали в Мейн, откакто съм облякъл тази униформа и знаеш ли къде е „той“ в този весел ден, Смоуки?

— Не.

— На *почивка*. — Торгесън произнесе това със смях, който звучеше малко смахнато. — За първи път, откакто е поел този пост. Единственият човек в администрацията, който можеше и да успее да разбере нещо от цялата тази лудост, е на къмпинг със семейството си в Юта. В проклетия *Юта*! Чудесно, а?

— Чудесно.

— Какво, по дяволите, става?

— Не знам.

— Някакви други жертви?

— Един от нюпортските лесничей е загинал — колебливо отговори Досън.

— Кой?

— Хенри Амбърсън.

— *Какво? Хенри? Господи!*

Торгесън се чувстваше сякаш силно го бяха ударили в слънчевия възел. Познаваше Хенри Амбърсън от двайсет години — не че му беше най-добрият приятел, нищо подобно, но от време на време играеха заедно крибидж, когато времената бяха по-спокойни или ходеха на риба. Семействата им бяха вечеряли заедно.

Хенри, Господи, Хенри Амбърсън. А Тиърни беше в проклетия *Юта*.

— В някой от изпратените джипове ли е бил?

— Да. Той имаше електронен стимулатор на сърдечната дейност, нали знаеш, и...

— Какво? Какво? — Торгесън направи стъпка към Смоуки, като че ли искаше да го разтърси. — *Какво?*

— Човекът, който е карал джипа, се обадил в Три и казал, че устройството е експлодирало в гърдите на Амбърсън.

— О, Боже Господи!

— Това все още не е сигурно — побърза да добави Досън. — Нищо не е. Ситуацията още е в процес на развитие.

— Как е възможно сърдечен стимулатор да „експлодира“? — тихо попита Торгесън.

— Не знам.

— Някаква шега е — безизразно заключи Торгесън. — Или е някаква зловеща шега, или нещо подобно на онова радиопредаване някога. „Война на световите“.

Смоуки се обади боязливо:

— Мисля, че не е шега... или измислица.

— Аз също — съгласи се Торгесън.

Той тръгна към кабинета и телефона си.

— Проклетия *Юта!* — повтори тихо Анди и остави Смоуки Досън да се оправя с увеличаващата се невероятна информация, която идваше от района, чийто център беше фермата на Боби Андерсън.

3

Торгесън щеше да се обади в Главната адвокатска кантора, ако Джим Тиърни не бе в проклетия Юта. Ала след като той беше там, Торгесън се забави, само колкото да звънне набързо на Дейвид Брайт в бангорския „Дейли Нюз“.

— Дейвид? Анди е. Слушай, аз...

— Съобщиха ни, че в Хейвън има пожар, Анди. Може би голям. Вие знаете ли?

— Да, знаем. Дейвид, не мога да те закарам там. Информацията, обаче, която ми даде, се потвърждава. Пожарникарите и хората от аварийните служби не могат да влязат в града. Разболяват се. Един лесничей е загинал. Аз го познавах. Чух, че... — той поклати глава. — Забрави, че съм чул нещо. Прекалено смахнато е, за да бъде истина.

Гласът на Брайт беше развълнуван.

— Какво си чул?

— Остави.

— Но твърдиш, че пожарникарите и хората от спасителните групи се разболяват?

— От „аварийните служби“. Все още не знаем дали някой се нуждае от спасяване. Освен това има проблеми с пожарните коли и джиповете. Те просто престават да се движат като доближат или навлязат в Хейвън...

— *Какво?*

— Нали ме чу.

— Искаш да кажеш, че става като при пулса?

— Пулса ли? Какъв пулс? — Хрумна му откачената идея, че Брайт говори за сърдечния стимулатор на Хенри, че той през цялото време е знаел всичко.

— Това е феномен, за който се предполага, че настъпва след голяма ядрена експлозия. Колите изгасват.

— Господи. Ами радиоапаратите?

— И те.

— Но твоят приятел е казал...

— Страшно много станции, да. Стотици. Може ли да те цитирам поне за болните пожарникари и спасители? И за спирането на превозните средства?

— Да. Като Източник. Информирани източник.

— Кога за първи път чу...

— Нямам време да си играя на интервю за „Плейбой“, Дейвид. Твоят Лиандро е ходил в мейнския магазин за медицинска техника за дихателен апарат, нали?

— Да.

— Той е смятал, че всичко се дължи на въздуха — отбеляза Торгесън по-скоро за себе си, отколкото за Брайт. — Така е мислел той.

— Анди... знаеш ли какво друго кара двигателите на колите да изгасват, според съобщенията, които от време на време получаваме?

— Какво?

— Летящите чинии. Не се смей, вярно е. Хората, наблюдавали отблизо летяща чиния, докато са се намирали в колите или самолетите си, почти винаги твърдят, че двигателите им просто са угасвали. — Брайт направи кратка пауза. — Помниш ли лекаря, който катастрофира със самолета си в Нюпорт преди една-две седмици?

„Война на световете“, помисли си отново Торгесън. „Какви невероятни глупости.“

Но сърдечният стимулатор на Хенри Амбърсън беше... какво? *Експлодирал?* Възможно ли бе да е истина?

Щеше да си постави за задача да разбере; това поне беше абсолютно сигурно.

— Ще ти се обаждам, Дейви — обеща Торгесън и затвори.

Беше 15:15. В Хейвън пожарът, започнал в старата ферма на Франк Гарик, вече гореше от час и сега започваше да се простира към кораба в разширяващ се полумесец.

Торгесън се обади в Огъста в 15:17. По това време две закрити коли с общо шест души в тях вече се бяха запътили на север по I-95; пожарната се обадила в Главната адвокатска кантора в 14:26 и в полицейското управление на Дери в 14:49. Докладът от Дери включваше първите разпокъсани елементи — катастрофата на пожарната от Юнити, смъртта на лесничея, който изглежда е бил застрелян от собствения си сърдечен стимулатор. В 13:30 планинско време една полицейска кола от управлението в Юта спря пред къмпинга, където бяха на почивка Джим Тиърни и семейството му. Полицаят го информира, че в родния му щат има спешен проблем. Проблем от какъв сорт? На полицаия му било казано, че тази информация може да се предава само на хората, които е необходимо да бъдат запознати с нея. Тиърни можеше да се обади в Дери, но Торгесън в Клийвс Милс беше човекът, когото той познаваше и на когото се доверяваше. Точно сега повече от всичко искаше да разговаря с някого, на когото вярва. Чувстваше как в стомаха му се прокрадва бавно пълзящ ужас, предчувствие, че сигурно става дума за мейнския „Янки“, нещо свързано с единствената ядрена електроцентрала в щата, сигурно, само нещо толкова сериозно можеше да предизвика такава необичайна реакция — да го търсят чак в другия край на страната. Полицаят го свърза. Торгесън беше едновременно щастлив и облекчен да чуе гласа на Тиърни.

В 13:37 планинско време Тиърни се качи в полицейската кола и попита:

— Колко бързо може да се движи това?

— Сър! Тази машина може да вдига двеста километра в час, а аз съм мормон, сър, и не се страхувам да я карам с тази скорост, сър, защото съм убеден, че няма да отида в ада! Сър!

— Докажи го — отсече Тиърни.

В 14:03 планинско време Тиърни се намираше в един реактивен самолет „Лиър“ без никакви други опознавателни знаци, освен знамето на Съединените щати на опашката. Той го бе чакал на малко частно

летище близо до Котънудс... градчето, за което Зен Грей пише в „Ездачите на пурпурния щат Невада“, любимата книга на Робърта Андерсън, когато беше малка и вероятно книгата, която бе предопределила завинаги съдбата ѝ като автор на уестърни.

Пилотът беше в цивилно облекло.

— Към Министерство на отбраната ли сте? — попита Тиърни.

Пилотът го изгледа през безизразните си тъмни очила.

— Арсенала.

Това беше единствената дума, която произнесе преди, по време и след полета.

Ето така Даласката полиция влезе в играта.

Хейвън не беше нищо повече от широко място на пътя, което удобно си проспива живота, далеч от главните туристически маршрути на Мейн. Сега той бе забелязан. Хората се запътиха натам на тълпи. Тъй като не знаеха нищо за аномалиите, за които се трупаха все повече съобщения, първоначално ги привличаше само нарастващият облак дим на хоризонта, както пламъкът на свещта привлича мушиците. Едва към седем часа вечерта щатската полиция, с помощта на местното поделение на Националната гвардия, щеше да успее да блокира всички пътища към района — малките, както и големите. На сутринта пожарът щеше да се превърне в най-големия горски пожар в историята на Мейн. Свежият източен вятър излезе точно навреме и след неговото появяване вече бе невъзможно да се спре разпространението на пожара. Осъзнаването на един прост факт не настъпи веднага, но все пак *се стигна* до проумяването му: пожарът щеше да си гори необезпокояван, дори ако времето беше свършено тихо. Човек не може да направи много нещо за пожар, до който няма как да се добере и усилията да са приближи до него водят до неприятни последици.

Самолетът, тръгнал да установи точното местоположение на пожара, се разби.

Цял автобус, пълен с войници от поделението на Националната гвардия в Бангор, се удари в едно дърво и експлодира, когато мозъкът на шофьора просто избухна, като зареден с фишек домати. Всичките седемдесет души загинаха, ала може би само около половината от тях в катастрофата; останалите умряха по време на безплодните си усилия да изпълзят от отровния пояс.

За нещастие, вятърът духаше в неблагоприятна посока... както би могъл да им каже Торгесън.

Горският пожар, започнал в Горящата гора, изпече половината Нюпорт, преди огнеборците да успеят както трябва да се заловят за работа... но дотогава те вече бяха разтеглени в прекалено тънка редица, за да свършат кой знае какво, защото огненият фронт бе достигнал близо девет километра ширина.

Около седем тази вечер стотици хора — някои самонарочили се огнеборци, а повечето от често срещаната разновидност „Хомо Любопиткус“ — се бяха изсипали в областта. По-голямата част бързешком се върнаха обратно, с преbledнели лица, изцъклени очи и течаша от носовете и ушите им кръв. Някои си държаха изпопадалите зъби в ръце, като че ли бяха безценни перли. А немалко хора умряха... да не говорим за около стотината злополучни обитатели на източен Нюпорт, които получиха внезапна доза от въздуха на Хейвън, когато вятърът се усили. Повечето от тях издъхнаха по домовете си. Онези, които бяха дошли да зяпат и бяха останали, докато се задушат в отровния въздух, ги намериха по или край най-различните пътища, свити в ембрионална поза, с притиснати към коремите им ръце. Те изглеждали, както по-късно каза един таен агент пред „Уошингтън Поуст“ (с изричната уговорка да остане анонимен), като окървавени човешки запетаи.

Не такава беше съдбата на Лестър Моран, един търговски пътник, продаващ учебници, който живееше в бостънско предградие и прекарваше по-голямата част от времето си по магистралите на северна Нова Англия.

Лестър се връщаше от ежегодната си търговска обиколка в края на лятото по училищата в УАР — Училищните административни райони на окръг Ейрустък, когато видя пушек — и то много — на хоризонта. Това стана в 16:15.

Лестър веднага се отклони. Не бързаше да се прибере, тъй като беше ерген и нямаше никакви планове за следващите седмица, две, но би го направил дори ако националната търговска конференция започваше на другия ден и той трябваше да я открие, а речта му още не беше написана. Не би могъл да се удържи. Лестър Моран бе маниак на тема пожари. Такъв си беше още от най-ранно детство. Макар да бе прекарал последните пет дни по пътищата, въпреки че чувстваше задника си като дъска, а бъбреците си като тухли след непрестанното друсане в колата по говняните пътища между градчета, толкова малки, че повечето бяха обозначени по картите с координати, вместо с имена, Лестър изобщо не се замисли. Забрави за умората, очите му заблестяха с онази свръхестествена светлина, която пожарникарите от Манхатън до Москва познават и ненавиждат — сатанинското вълнение на родените любители на пожари.

Те са вида хора, обаче, които пожарникарите използват... когато са притиснати до стената. Преди пет минути Лестър Моран, който бе кандидатствал за работа в бостънската пожарна команда на двайсет и една годишна възраст и му бе отказано, заради стоманената пластинка в черепа му, се беше чувствал като бито куче. Сега се чувстваше като човек, насвяткан с лекарства за подсилване. Сега той *беше* човек, който с радост би метнал на гръб подвижна помпа с тегло почти наполовина колкото неговото собствено и не би я свалил от там цяла нощ, дишайки пушек така, както някои хора вдъхват парфюма от врата на красива жена, борейки се с пламъците, докато кожата на бузите му изсъхне, напука се и стане на мехури, а миглите и веждите му изгорят изцяло.

Той обърна на детелината край Нюпорт и полетя по пътя, който водеше към Хейвън.

Пластинката в главата му беше резултат от ужасен инцидент, станал когато Моран беше дванайсет годишен. Една кола го бе ударила и запратила на десет метра, където полетът му беше спрял от грубата тухлена стена на склада за мебели. Всички го бяха отписали; на плачещите му родители бе казано от хирурга, който го оперираше, че синът им най-вероятно до шест часа ще умре или ще остане в кома за няколко дни или седмици, преди да издъхне. Вместо това, още преди края на деня момчето бе в съзнание и искаше сладолед.

— Смятам, че това е чудо — извика хлипащата му майка. — Чудо, дадено ни от Бога!

— И аз така мисля — съгласи се хирургът, който бе оперирал Лестър Моран и бе гледал мозъка на момчето през зеещата дупка в раздробения череп на бедното дете.

Сега, докато се приближаваше към целия този омаен пушек, Лестър започна да усеща леко гадене в стомаха си, но го отдаде на вълнението, а после изцяло забрави за него. В края на краищата пластинката в черепа му имаше два пъти по-големи размери от тази на Джим Гардънър. Липсата на полицейски, пожарни или аварийни коли в сгъстяващия се дим му се видя и необичайно, и странно въодушевяващо. После взе един остър завой и видя бронзов на цвят плимут, обърнат с колелата нагоре в лявата канавка, а червената лампичка на таблото му още мигаше. Отстрани пишеше **ПОЖАРНА КОМАНДА ДЕРИ**.

Лестър спря стария си форд комби, излезе и се втурна към развалината. По волана имаше кръв, както и върху седалката и изтривалката на шофьорското място. Капки кръв бяха пръснали и по предното стъкло.

Изобщо, имаше доста кръв. Лестър я погледа втренчено, ужасен, после вдигна очи към Хейвън. В основата на пушека вече се виждаше тъмно червена ивица и той осъзна, че може да „чуе“ глухия пукот на горящите дървета. Все едно бе застанал пред най-голямата в света открита пещ... или по-скоро все едно на най-голямата открита пещ в света ѝ бяха пораснали крака и тя бавно се приближаваше към „него“.

В сравнение с този звук, в сравнение с гледката на този тъмен и някак титанично червен блясък, преобърнатата кола на пожарната от Дери и кръвта вътре в нея, започнаха да му изглеждат много по-маловажни. Лестър се върна при собствената си кола, проведе кратка битка със съвестта си и я спечели, като си обеща, че ще спре при първия обществен телефон, на който попадне и ще се обади на щатската полиция в Клийвс Милс... не, в Дери. Както повечето добри търговски пътници, Лестър Моран пазеше подробна карта на своята територия в главата си и след като се консултира с нея, реши, че Дери е по-близо.

Трябваше да се пребори с усилващия се подтик да надуе комбито до края на възможностите му... които напоследък стигаха до деветдесет километра в час. При всеки завой очакваше да се натъкне на бариери, затварящи пътя, хаотично спрени коли, пиукания на надвикващи се безредно радиопредаватели, крясъци на мъже с шлемове и каски, облечени в гумени защитни якета.

Нищо подобно не стана. Вместо на бариери и кипящи от активност групи хора, той налетя на преобърнатата пожарна кола от Юнити, с откъсната от каросерията кабина и все още изливащ съдържанието си резервоар. Лестър, който сега заедно с въздуха дишаше пушек, способен да убие почти всеки друг човек на земята, стоеше върху банкета, хипнотизиран от отпуснатата бяла ръка, увиснала през прозореца на отделената кабина на пожарната. По бялата и беззащитна вътрешна страна на ръката се стичаха блуждаещи струйки засъхваща кръв.

„Нещо не е наред тука. Става нещо много по-сериозно от обикновен горски пожар. Трябва да се махаш, Лес.“

Но вместо да се вслуша в собствения си съвет, той се насочи отново към пожара и беше загубен.

Вкусът на пушек във въздуха ставаше по-силен. Звукът от горенето вече не беше пукот, а гръмотевичен тътен. Внезапно истината се стовари върху него като кофа с цимент: „Никой не се бореше с този пожар. Абсолютно никой“. По някаква причина, която той не можеше да разбере, те или не бяха успели да влязат в района, или не бяха *допуснати* в него. В резултат огънят гореше без всякакъв контрол и при помощта на свежия вятър се разпростираше като радиоактивно чудовище във филм на ужасите.

Усети, че му прилошава от страх... вълнение... и някаква нездрава, мрачна радост. Не беше хубаво да изпитва чувства като последното, ало то бе там и не можеше да го отрече. Нито пък той беше единственият, който го бе изпитвал. Тази мрачна радост изглежда бе част от всеки огнеборец, когото бе черпил (което означаваше всеки срещнат пожарникар, след отказа да бъде приет на тази служба той самият).

Лестър се добра с олюляване и препъване до колата си, запали я с известна трудност (във вълнението си успя да задави проклетия динозавър), усили климатичната инсталация до край и пак тръгна към Хейвън. Съзнаваше, че това е идиотщина от най-чист вид — в края на краищата той не беше Супермен, а само един четирийсет и пет годишен търговски пътник, който вече оплешивяваше и все още бе ерген, защото беше твърде срамежлив, за да си определя срещи с жени. И се държеше не само „идиотски“. Колкото и да бе груба тази оценка, тя все пак предполагаше някакъв разум. Истината беше, че постъпваше като смахнат. Въпреки това бе способен да се спре не повече, отколкото би могъл някой наркоман при вида на вече пълната с наркотика му спринцовка.

Не можеше да се *бори* с пожара...

... ала поне можеше да го *види*.

А той определено трябва да е нещо, което си заслужава да се види, нали? помисли си Лестър. По лицето му вече се стичаше пот, сякаш като подготовка за очакващата го горещина. Заслужаваше да се види, о, да. Горски пожар, който по някаква причина е оставен да се разгори напълно, извън всякакъв контрол, както е ставало преди милиони години, когато хората са били малко повече от малобройно

племе голокожи маймуни, а големите пожари са избухвали от паднал гръм или метеор, вместо от пияни ловци, които пет пари не дават какво се случва със захвърлените им фасове. Сигурно го очакваше ослепителна оранжева пещ, трийсетметрова огнена стена сред гората. Тя препуска през поляните, градините и ливадите като канзаски прериен пожар през четирийсетте години на деветнайсети век, който гълта къщите с такава скорост, че те избухват под външния натиск, предизвикан от рязката промяна на налягането, както е ставало с къщите и фабриките по време на бомбардировките през Втората световна война. Той щеше да види как пътят, по който караше, *самият път*, изчезва в тази пещ като магистрала към ада.

Асфалтът, мислеше си той, първо ще започне да се разтича в малки лепкави поточета... а после ще пламне.

Лестър настъпи здраво газта и си помисли: Как бих могъл да не отида? Когато ми се отваря възможност — единствената такава възможност в целия ми живот — да видя подобно нещо, как бих могъл да не отида?

— Просто не знам как ще обясня после на баща ми, това е всичко — каза продавачът в магазинчето за медицинска техника.

На него му се искаше изобщо да не бе убеждавал баща си преди четири години да включат в услугите си и даването под наем. След като онзи старец взе дихателния апарат и изобщо не го върна, баща му не пропусна да му натякне за това, а сега сякаш адът бе решил да се разтвори в Хейвън — по радиото казаха, че имало горски пожар, а после намекнаха, че там може би стават и по-странни неща — и той беше готов да се обзаложи, че никога повече няма да види и маската, която бе дал под наем тази сутрин на репортера с дебелия поглед. Сега тук се намираха „още“ двама души, най-малкото щатски полицаи и настояваха не само за по един апарат на всеки, а за цели *шест*.

— Можеш да кажеш на баща си, че сме ги реквизирали — заяви Торгесън. — В края на краищата вие „действително“ осигурявате дихателни приспособления за пожарникари, нали?

— Да, но...

— А в Хейвън има горски пожар, нали?

— Да, но...

— Тогава давай ги тук. Нямам време за празни приказки.

— Баща ми ще ме убие! — изхленчи той. — Това е всичко, което имаме!

Торгесън бе срещнал Клодел Уимс да паркира пред управлението, точно когато той самият тръгваше оттам. Клодел Уимс, единственият черен полицай в Мейн, беше висок — не чак толкова висок, колкото покойния Монсър Дуган, но все пак внушително се извисяваше на метър и деветдесет. Клодел Уимс имаше един златен зъб в предната част на устата си и, когато застанеше много близо до някой човек — например заподозрян престъпник или колеблив продавач — и се усмихнеше, показвайки този блестящ златен резец, той ставаше много нервен. Веднъж Торгесън попита Клодел защо става така, а той му отговори, че сигурно се дължи на древните черни

магии. След което се смя, докато стъклата на прозорците в управлението сякаш затрепериха в рамките си.

Сега Уимс се наведе съвсем близо до продавача и приложи тази древна черна магия, която владееше така добре.

Когато напуснаха мейнския магазин за медицинска техника с дихателните апарати, продавачът не беше съвсем сигурен точно какво се бе случило... освен че тоя негър имаше най-големия златен зъб, който беше виждал през живота си.

Беззъбият старец, продал на Лиандро фланелката, стоеше на верандата си и безизразно наблюдаваше как полицейската кола на Торгесън профучава край него. Когато тя отмина, влезе вътре и набра един номер, с който повечето хора не биха успели да се свържат. Те щяха да чуят само звука като от сирена, който бе вбесил Ан Андерсън. Но към неговия телефон имаше прикрепено устройство, и не след дълго той разговаряше с все по-често търсената Хейзъл Маккрийди.

— Така! — жизнерадостно се обади Клодел Уимс, след като проточи врат да погледне скоростомера. — Както виждам, караме с повече от сто и четирийсет километра в час! А тъй като единодушното мнение е, че си по всяка вероятност най-скапаният шофьор в цялата полиция на щата Мейн...

— *Чие* единодушно мнение? — попита Торгесън.

— *Моето* единодушно мнение — отвърна Клодел Уимс. — Все едно, това води до едно заключение. Заключение е, че много скоро ще умра. Не знам дали вярваш в тези глупости за изпълняването на последното желание на осъдения, но ако вярваш, може би ще ми кажеш за какво е цялото това бързане. Стига да успееш преди да сме се сплескали някъде, имам предвид.

Анди отвори уста, после пак я затвори.

— Не — каза той. — Не мога. Прекалено смахнато е. Само толкова. Може да започне да ти става лошо. Ако усетиш подобно нещо, веднага си сложи маската.

— О, боже! — възкликна Уимс. — *Въздухът* ли в Хейвън е бил отровен?

— Не знам. Така мисля.

— О, боже! — повтори Уимс. — Кой и какво е разпръснал?

Анди само поклати глава.

— *Затова* никой не се бори с пожара.

Пушекът се издигаше на кълбета по хоризонта в разширяващ се откос — по-голямата част бял засега, слава Богу.

— Не знам. Така мисля. Пусни радиото на някоя станция.

Уимс примига, сякаш реши, че Торгесън може да е луд.

— *Коя* станция?

— *Която и да е.*

Уимс взе да върти копчето — отначало не се хващаше нищо друго освен обърканото, започващо да звучи изплашено бърборене на полицаите и пожарникарите, които искаха да угасят пожара, а някак не можеха да се доберат до него. После, някъде на заден план, чуха

искане за подкрепления на местопроизшествието, където бе станал обир на магазин за алкохол. Даденият адрес беше Мистик Авеню 117, Медфорд.

Уимс погледна към Анди.

— Направо невероятно, Анди, аз дори не знаех, че в Медфорд има Мистик авеню — всъщност не мислех, че изобщо има някакви авенюта в *целия* Медфорд. Само някой и друг черен път, може би.

— Смятам — обади се Анди и гласът му като че ли идваше до собствените му уши някъде от много далече, — че това конкретно обаждане идва от Медфорд, *Масачузетс*.

На двеста метра след граничната линия на Хейвън, колата на Лестър Моран угасна. Моторът не се закашля; не започна да дърпа; не заръмжа. Просто угасна, тихо и без фанфари. Лестър излезе, като не си направи труда да изключва запалването.

Равномерното пукане на огъня сякаш изпълваше целия свят. Температурата на въздуха се бе повишила с поне десет градуса. Вятърът носеше тежкия пушек към него, но високо, така че въздухът можеше да се диша. Той имаше горещ, парлив вкус.

Тук от двете страни се простираха огромни поля — земите на Кларъндън отдясно и на Рувъл — вляво. Те се издигаха в дълъг полегат склон към гората. В тази гора Лестър можеше да види често проблясващи искри червена и оранжева светлина; от тях се издигаше пушек на кълбета, които ставаха все по-тъмни. От време на време се чуваха глухи експлозии, когато кухите дървета избухваха, щом огънят изсмучеше кислорода от тях като костен мозък от стари кокали. Вятърът не духаше право в лицето му, но беше достатъчно близо; пожарът щеше да прехвърли гората и да тръгне по полето след минути... може би дори след секунди. Втурването му към мястото, където той стоеше сега, можеше да бъде смъртоносно бързо. Искеше да се е върнал в колата си, преди това да е станало — тя щеше да запали, разбира се, щеше, неговото момиче никога досега не му бе изменяло — и да увеличава разстоянието между себе си и този настъпващ червен звяр.

Тръгвай, тогава! Тръгвай, за бога! Вече го видя, сега ТРЪГВАЙ!

Работата беше там, че всъщност *не* го беше видял. Бе почувствал топлината му, беше зърнал как примигва с очи и изпуска дим през драконските си ноздри... ала на практика не бе *видял* огъня.

И тогава го видя.

Той изскочи неочаквано от западните ниви на Лутър Рувъл. Главният фронт на пожара продължаваше да опустошава Индианската гора, но тази му страна сега се изтръгна от хватката ѝ. Скупчените в далечния край на полето няколко дървета не представляваха проблем

за червеното животно. За секунда те сякаш станаха по-черни, когато зад тях се появи светлината — от жълто до оранжево, от оранжево до огнено червено. После изведнъж пламъците ги погълнаха. Това се случи за миг. В единия момент Лестър можеше да види върховете им, а в следващия тях вече ги нямаше. Беше като представление на някакъв невероятен фокусник, от вида илюзионисти, какъвто Хили Браун бе желал някога да бъде с цялото си сърце и душа.

Ветрилото на пожара беше пред него, извисяваше се на три метра и поглъщаше дървета, докато Лестър Моран стоеше като хипнотизиран, със зяпнала уста. Пламъците започнаха да се спускат по наклоненото поле. Сега димът взе да се кълби около него, все поплътен, давещ. Той се закашля.

Махай се! За бога, махай се!

Да. Сега вече трябваше, сега *можеше*. Бе го видял и той беше точно толкова впечатляващ, колкото бе очаквал да бъде. Ала наистина беше звяр. А това, което правеха разумните хора, когато се изправеха пред звяр, бе да бягат. Трябваше да побегне, колкото можеше по-бързо. Всички живи същества го правеха. Всички живи същества...

Лестър измина половината обратен път до колата си и спря.

Всички живи същества.

Да. Всички живи същества бягат пред горския пожар. Старите обичаи се спазваха. Койотът бягаше редом със заека. Но от това поле не изскачаха нито койоти, нито зайци; в метално сивото небе не летяха никакви птици.

Тук нямаше никой друг, освен него.

Щом от огъня не бягаха никакви птици или животни, значи в гората не бе имало такива.

Преобърнатата кола, кръвта навсякъде по нея.

Катастрофиралата в гората пожарна. Окървавената ръка.

„Какво става тук?“ изкрещя съзнанието му.

Лестър не знаеше... но си плю на петите. Отвори вратата на колата... и погледна назад за последен път.

Онова, което видя да се издига от огромния стълб пушек, изтръгна от него писък. Той пое дим, закашля се и пак изкрещя.

Нещо — някакво огромно *нещо* — се издигаше от пушека като най-големият кит в света, който бавно изскача над вълните.

Помрачената от дима слънчева светлина меко блестеше по страните му — а то продължаваше да се издига, да се издига, да се издига и не се чуваше никакъв звук, ако се изключеше злоещото пукане и пращане на огъня.

Нагоре... по-нагоре... още по-нагоре.

Той изви врат да проследи бавното му, невероятно напредване и изобщо не забеляза дребното, странно устройство, което изскочи от пушека и бързо се затъркаля по пътя към него. То представляваше червена каручка, която бе принадлежала на малкия Били Фанин. В центъра ѝ се издигаше платформа. Върху платформата имаше приспособление за подрязване на четки — захранвано с ток острие на дълга дръжка. Острието се контролираше от пистолетен спусък.

Лестър се препъваше към колата си и гледаше нагоре в небето, когато сензорът за мозъчни вълни на устройството — който бе започнал живота си като дигитална сонда за месо — включи електронното запалване на приспособлението за подрязване на четки. Острието жизнерадостно засвистя, малкото газово моторче зави като ранена котка.

Лестър се обърна и видя как нещо подобно на въдица със зъби се приближава към него. Той извика и се хвърли към задницата на колата си.

„Какво става тук?“ крещеше съзнанието му. „Какво става, какво става, какво става, как...“

Приспособлението продължи да напредва, търсейки Лестър, следващо мозъчните му вълни, които улавяше като ясен, накъсан пулс, не много по-различен от радарно излъчване. Острието за четки не беше много умно (мозъкът му идваше от една поддаваща се на програмиране играчка, наречена Ужасния следящ танк), ала имаше достатъчно разум, за да се води по мозъчното излъчване от мозъка на Лестър Моран. Който беше неговата батерия, би могло да се каже.

— *Махай се!* — изкрещя Лестър, когато каручката на Били Фанин се затъркаля към него. — *Махай се! Мааааахай се!*

В този момент каручката сякаш скочи към него. Лестър Моран, с диво блъскащо в гърдите му сърце, кривна на една страна. Приспособлението кривна с него. Лестър се опита да мръдне на другата страна... когато огромна, бавно движеща се сянка падна отгоре му и той пряко волята си погледна нагоре... не можеше да се удържи.

Краката му се преплетоха един в друг и острието се хвърли напред. Върхът му се заби в главата на Лестър Моран. То все още влизаше навътре, когато пожарът погълна и него, и неговата жертва.

Торгесън и Уимс видяха тялото върху пътя едновременно. Сега и двамата дишаха въздух от бутилките; беше им прилошало бързо и с плашеща сила, но щом сложиха маските, веднага им мина. Лиандро е бил прав. Въздухът. Нещо във въздуха.

Клодел Уимс бе престанал да задава въпроси, след като хванаха повикването на полицейската вълна от Масачузетс. След това той само седеше с ръце в скута си, като непрекъснато и внимателно оглеждаше наоколо. По-нататъшната разходка по скалата на радиото ги бе отвела на такива интересни места като Фрайди, Северна Дакота и Арнет, Тексас.

Торгесън спря и двамата мъже излязоха. Уимс поспря, после измъкна пушката, закачена под таблото. Торгесън кимна. Нещата започваха да се изясняват. Не да стават *смислени*, а *ясни*. Габънс и Роудс бяха изчезнали на връщане от този град. А Монстър беше тук в деня преди да се самоубие. Как беше песента на Фил Колинс, онази с призрачните барабани? *Мога да го усетя във въздуха тази вечер...*

Беше във въздуха, точно така.

Внимателно, Торгесън преобърна мъжа, според него същия, който най-последно бе привлякъл вниманието им към тази лудост.

Той беше разчиствал много грозни каши по пътищата досега и въпреки това рязко си пое въздух и извърна лице.

— Господи, какво ли го е ударило? — попита Уимс. Маската заглуши думите му, но поразеният тон се чу ясно и силно.

Торгесън не знаеше. Веднъж бе видял човек, ударен от снегорин. Този тук приличаше малко на него. Ала само малко.

Трупът беше в кръв от върха на онова, което някога е било главата му, чак до кръста. Катарамата на колана му беше забита дълбоко в тялото.

— Господи, човече, съжалявам — измърмори Анди и внимателно положи трупа на земята. Би могъл да потърси портфейла му, ала не искаше да си има никаква работа повече с това смазано тяло. Тръгна към колата. Уимс го последва, стиснал пред гърдите си пушката. В

далечината, на запад, пушекът ставаше все по-гъст, но тук се долавяше само слаба миризма на горящо дърво.

— Ненормална работа — каза през маската си Уимс.

— Да.

— Имам много лоши предчувствия за пребиваването си тук.

— Да.

— Смятам, че трябва да освободим района от присъс...

Зад гърба им се чу рязко изпукване и за момент Торгесън помисли, че трябва да е от пожара — той беше далече, относително, ама нещо можеше да гори и тук. Напълно възможно! Когато си на следобеден чай при Лудия Шапкар, всичко беше възможно. Като се обърна, той разбра, че шумът не идва от горящи, а от чупещи се клончета.

— Света Богородице! — извика Клодел Уимс.

Челюстта на Торгесън увисна.

Автоматът за кока-кола — глупав, ала надежден — отново се появи на сцената. Този път той излезе от храстите покрай пътя. Стъклената му вратичка беше счупена. Стените на голямата правоъгълна кутия бяха издраскани. А върху металната част от предницата на машината Торгесън видя ужасно показателни очертания, вдълбани толкова дълбоко, че изглеждаха почти като скулптура.

Те изобразяваха половин човешка глава.

Автоматът за кока-кола излезе на пътя и за миг просто увисна там, като ковчег, боядисан в неуместно весели цветове. Цветовете бяха весели поне, докато човек не забележеше кръвта, която бе текла и капала, а сега вече засъхваше на отделни петна.

Торгесън долавяше слабо бръмчене и някакъв изщракващ звук — „като от реле“, помисли си той. „Може пък да се е повредил. Може, ала все пак...“

Автоматът за кока-кола изведнъж се втурна право към тях.

— *Копеле МРЪСНО!* — изкрещя Уимс. В гласа му имаше смайване и ужас, но освен това се долавяше и нещо като налудничав смях.

— *Застреляй го, застреляй го!* — извика Торгесън и отскочи надясно.

Уимс направи крачка назад и се просна върху тялото на Лиандро. Беше изключително глупаво. Ала се оказа и изключителен късмет. Автоматът не го улучи за сантиметри. Щом се обърна за нова атака, Уимс седна и три пъти бързо стреля с пушката в него. Върху металната обшивка цъфнаха метални маргарити с черни центрове. Автоматът започна да бръмчи. Той спря и се олюля напред-назад.

Торгесън измъкна служебния си пистолет и изстреля четири куршума. Автоматът за кока-кола се насочи към него, но сега изглеждаше някак летаргичен, не можеше да набере скорост. Той спря с олюляване, килна се напред, спря, пак климна напред. Заклатушка се пиянски настрани. Бръмченето взе да се усилва. От страничната вратичка на лепкави поточета заизтича нещо газирано.

Когато тръгна към него, Торгесън с лекота го избягна.

— *Залегни, Анди!* — извика Уимс.

Торгесън залегна. Клодел Уимс застреля автомата за кола още три пъти. На третия изстрел нещо вътре избухна. От едната страна на машината бликна пушек и за кратко лумна пламък.

Зелен пламък, както видя Торгесън. *Зелен.*

Автоматът за кока-кола се стовари върху пътя, на около петнайсет метра от тялото на Лиандро. Там потрепери, после падна напред с глухо издрънчаване. Разхвърчаха се счупени стъкла. Настъпиха три секунди тишина, после се разнесе дълго метално изскърцване. Накрая и то спря. Автоматът за кока-кола лежеше мъртъв върху жълтата разделителна линия по средата на шосе 9. Червено-бялата му облицовка беше цялата на дупки от куршуми. През тях излизаше пушек.

— Току-що си извадих оръжието и убих един автомат за кока-кола, сър — кухо изрече в маската си Клодел Уимс.

Анди Торгесън се обърна към него.

— Без дори да му наредиш да спре или да дадеш предупредителен изстрел. Май си осигури понижението, глупак такъв.

Те се погледнаха в очите над маските и избухнаха в смях. Клодел Уимс се смееше толкова силно, че се бе превил надве.

Зелен, мислеше си Торгесън и въпреки че още се смееше, отвътре хич не му беше смешно. *Пламъкът, който излезе от тази гадина беше зелен.*

— Не дадох предупредителен изстрел — без дъх повтаряше Уимс. — Вярно, че не дадох. Изобщо.

— Наруши проклетите му граждански права — добави Торгесън.

— Трябва да се проведе разследване! — разсмя се Уимс. — Йо-хо, бейби! Искам да кажа... искам да...

Той залитна несигурно, а имаше много Клодел Уимс за залитане. Торгесън изведнъж осъзна, че и той самият се чувства замаян. Те дишаха чист кислород...

— *Спри да се смееш!* — извика Анди и гласът му сякаш дойде от много далече. — Клодел, спри да се смееш!

Някак успя да прекоси разстоянието до мястото, където стоеше Уимс и се клатушкаше. То му се видя страшно голямо. Когато най-после стигна, се препъна. Уимс го хвана и за миг двамата останаха така, олюлявайки се, вкопчени един в друг, като Роки Балбоа и Аполо Крийд в края на първия рунд.

— Теглиш ме надолу, задник такъв — изломоти Уимс.

— Майка му стара, ти започна първи.

Светът дойде на фокус, разлюля се, замря. „Бавни вдишвания“, нареди си Торгесън. „Големи бавни вдишвания, леко дишане. Успокой се, мое бумтящо сърце.“ Последното го накара да се изкикоти отново, но той се овладя.

Двамата се затътриха към колата, всеки обгърнал с ръка кръста на другия.

— Тялото — рече Уимс.

— Остави го сега. Той е мъртъв. Ние не сме. Все още.

— Погледни! — възкликна Уимс, щом отминаха леандровите останки. — Бурканът! Не свети!

Синята въртяща се и мигаща лампа върху покрива на колата беше тъмна и неподвижна. Не трябваше да е така — те винаги я оставяха запалена, когато се намираха на някое местопроизшествие.

— Ти ли... — започна Торгесън и спря.

Нещо в пейзажа се бе променило. Дневната светлина беше избледняла, както става, когато голям облак заплува пред слънцето или като започва затъмнение. Те се спогледаха, после се обърнаха. Торгесън го видя първи, огромен сребърен силует, който се издигаше от кълбящия се пушек. Гигантският му страничен ръб блестеше.

— Свети боже! — почти изкряка Уимс. Едрата му кафява длан напипа лакътя на Торгесън и се вкопчи в него.

Торгесън едва забеляза това, макар че на другия ден щеше да има синини, там където го бе държала ръката на Уимс.

Предметът се издигаше нагоре... нагоре... нагоре. Замъглената от пушека слънчева светлина блестеше по сребърнометалната му повърхност. Той се издигаше под ъгъл от грубо четирийсет градуса. Изглежда леко се полюляваше, въпреки че това можеше и да е илюзия, предизвикана от маранята.

Естествено цялото проклето чудо беше илюзия — „трябва“ да беше. Нямаше „начин“ да е истинско, помисли си Торгесън, всичко беше заради нагълтването с кислород.

Но как е възможно и двамата да имаме една и съща халюцинация?

— О, всемилостиви боже! — изстена Уимс. — Това е летяща чиния, Анди, това е някаква шибана летяща чиния!

Ала на Торгесън не му приличаше на летяща чиния. То му напомни за долната страна на казармените паници в столовата — най-голямата проклетата паница, съществувала някога. Тя се издигаше все по-нагоре и по-нагоре. На човек все му се струваше, че трябва да свърши, че между нея и облаците пушек трябва да се покаже ивица замъглено небе, но чинията продължаваше да излиза, като превръщаше в джуджета дърветата, правеше дребен целия пейзаж. Тя караше пушекът от горския пожар да прилича на дима от няколко фаса, забравени в пепелник. Изпълваше все по-голяма част от небето, скриваше хоризонта, издигаше се, о, нещо се издигаше от Индианската гора и то бе мъртвешки безшумно — не се чуваше никакъв звук, абсолютно никакъв звук.

Те зяпаха нагоре, после Уимс сграбчи Торгесън, и Торгесън сграбчи Уимс, и двамата се прегърнаха като деца, а Торгесън си мислеше: „Ох, ако вземе да падне върху нас...“.

Чинията продължаваше да излиза от пушека и огъня, все нагоре, като че ли никога нямаше да свърши.

Към полунощ Националната гвардия отрязва Хейвън от останалия свят. Гвардейците го заобиколиха, тези, които се намираха срещу вятъра, носеха кислородни маски.

Торгесън и Уимс успяха да се измъкнат... но без колата си. Тя беше неизползваема и те тръгнаха пеш. Когато изразходваха кислорода и на последните две маски, вече бяха навлезли в Троя и установиха, че могат да издържат на околния въздух — вятърът се бе погрижил за тях, както по-късно каза Клодел Уимс. Те се измъкнаха от това, което скоро щеше да бъде наречено *зона на замърсяване* в свръхсекретните правителствени доклади и техните разкази бяха първите официални свидетелства за събитията в Хейвън, но дотогава се бяха събрали стотици неофициални съобщения за смъртоносните качества на въздуха в района и *хиляди* за гигантско НЛО, видно да се издига от пушека над Индианската гора.

Уимс излезе с течаща от носа кръв. Торгесън загуби шест зъба. И двамата се смятаха за късметлии.

Първоначалният периметър, ограден от представители на Националната гвардия от Бангор и Огъста, беше малък. Към девет вечерта пристигнаха подкрепления от Лаймстоун и Прескю Айл, от Брънсуик и Портланд. Призори бяха докарани със самолети още хиляда гвардейци с бойно снаряжение от градовете в Източния коридор.

Между седем вечерта и един през нощта НОРАД стоеше при готовност ДЕФКОН-2. Президентът прекосяваше Средния запад на височина двайсет хиляди метра в „Лукинг Глас“ и гълташе по пет-шест хапчета за стомах едновременно.

ФБР се появи на сцената в 18:00, ЦРУ — в 19:15. Към 20:00 вече се разправяха за сфери на пълномощия. В 21:15 един изплашен и вбесен агент на ЦРУ на име Спаклин застреля един агент на ФБР на име Ричардсън. Инцидентът беше потушен, но и Гардънър, и Боби Андерсън бяха разбрали чудесно — Даласката полиция се бе намесила и напълно контролираше положението.

ДЕСЕТ
ТОМИЧУКАЛАТА, ЧУКАТ НА ВРАТАТА

1

След засечката на стария 45-калибров револвер на Ев Хилман в кухнята на Боби настъпи миг на парализирано мълчание, мълчание както мислено, така и физическо. Широко отворените сини очи на Гард гледаха втренчено в зелените на Боби.

— Ти се опита... — започна Боби, а съзнанието и
(! *опита се, да!*)

предизвика ехо в главата на Гардънър. Мигът изглеждаше ужасно дълъг. А когато свърши, се счупи като стъкло.

В изненадата си Боби бе изпуснала фотонния пистолет. Сега тя го вдигна отново. Нямахше да има втора възможност. В яростта ѝ, нейното съзнание беше напълно отворено за Гардънър и той почувства шока ѝ от шанса, който му бе дала. Тя беше решена да не допусне втори път такава грешка.

Гард не можеше да направи нищо с дясната си ръка, която се намираще под масата. Преди Боби да е успяла да насочи дулото на фотонния пистолет към него, той хвана с лявата си ръка ръба на кухненската маса и, без да мисли, я блъсна с всичка сила. Краката ѝ изскърцаха остро по пода, когато се залюля. Масата удари издутия и уродлив гръден кош на Боби. В същия момент от дулото на пистолета играчка, свързан с големия радиокасетофон на Ханк Бък, бликна лъч искряща зелена светлина. Вместо да улучи гърдите на Гард, той се стрелна нагоре и мина над рамото му — на около петдесет сантиметра над него, всъщност, но въпреки това Гардънър усети как кожата му там неприятно потръпна под ризата, сякаш молекулите по повърхността ѝ затанцуваха като капки вода върху горещ котлон.

Той се извъртя надясно и падна на земята, за да избяга от този лъч, който изглеждаше като светлина. Ребрата му удариха масата, удариха я здравата и тя отново блъсна Боби, този път дори по-силно. Столът на Боби се залюля назад върху задните си крака, запази за миг равновесие, после с трясък се прекатури заедно с товара си. Лъчът зелена светлина отскочи нагоре и Гардънър за момент се сети за хората, които стоят по пистите на летищата нощем, с насочени в

небето мощни прожектори, за да направляват самолетите, докато заемат местата си.

Той чу нисък, хрущящ звук като от трошене на шперплат, който идваше отгоре, погледна нагам и видя, че фотонният пистолет е направил дълъг процеп в кухненския таван. Гардънър се изправи с усилие на крака. Челюстите му изпукаха и се разтегнаха в нова широка прозявка. Главата му звънеше и ехтеше от вдигащите тревога мисли на Боби

(пистолет, той има пистолет, опита се да ме застреля, копеле, копеле, опита се да ме застреля, пистолет, пистолет той има)

и той се опита да издигне защитна бариера, преди да е полудял. Не успя. Боби крещеше в главата му и, както лежеше на пода, притисната за момента между масата и прекатурения стол, се мъчеше да насочи пистолета към него за нов изстрел.

Гардънър вдигна крак и блъсна отново масата. Тя се преобърна и всичко се разпиля — бири, хапчета, радио. Повечето неща паднаха върху Боби. Бирата се разля върху лицето ѝ и потече, шипяща и пенеща се, по Новата и Подобрена прозрачна кожа. Радиото се удари във врата ѝ, после в пода и се приземи сред плитка локвичка бира.

„Гръмни, майка ти мръсна!“ му изкрещя Гардънър. „Експлодирай! Саморазруши се! Експлодирай, мамка ти, гръм...“

Радиото направи нещо повече. То сякаш се изду, после със звук като от цепещ се по шевове изгнил плат, се пръсна навън във всички посоки, изригвайки малки струйки зелена светлина като затворена в бутилка светкавица. Боби изпищя. Това, което Гард чу с ушите си, бе лошо; звукът вътре в главата му беше безкрайно по-лош.

Гардънър изпищя заедно с нея, без да се чува. Той видя, че блузата на Боби гори.

Тръгна към нея, без никакви конкретни намерения. Без да се замисля, пусна револвера. Този път, обаче, той „гръмна“ и изпрати един куршум в глезена на Джим Гардънър, разтрошавайки го. Болката префуча през мозъка му като горещ вятър. Той отново изпищя. Направи тромава крачка напред, а в главата му звъняха ужасните ѝ мислени писъци. След миг щяха да го подлудят. Тази мисъл всъщност му носеше облекчение. Когато най-последно полудееше, цялата гадория вече нямаше да има никакво значение.

Тогава, за една секунда, Гард видя *своята* Боби за последен път.

Стори му се, че Боби прави опит да се усмихне.

После писъците започнаха отново. Тя пицеше и се опитваше да угаси пламъците, които превръщаха тялото ѝ в лой и тези писъци бяха твърде много, прекалено много, страхотно силни, прекалено силни; не можеха да се издържат. И от двама им, помисли си той. Наведе се, намери трижди проклетия револвер на пода и го вдигна. Трябваше да използва и двата си палеца, за да запъне ударника. Болката в глезена му беше силна — знаеше го — но в момента не я усещаше, погребана под агонизиращите писъци на Боби. Той насочи револвера на Хилман към главата ѝ.

Гръмни, проклетнико, о, моля те, моля те, гръмни...

Ами ако револверът гръмнеше, но не улучеше? Можеше да няма друг патрон в барабана.

Проклетите му ръце не искаха да престанат с треперенето си.

Той падна на колене, като човек завладян от внезапна, неударима необходимост да се помоли. Пропълзля към Боби, която пицеше, мяташе се и гореше на пода. Можеше да усети миризмата ѝ; можеше да види черните парченца пластмаса от кутията на радиото, които с мехурчета си проправяха път през плътта ѝ. Гард загуби равновесие и падна върху нея. После притисна дулото към врата ѝ и натисна спусъка.

Отново изщракване.

Боби продължи да пици. Продължи да пици в главата му.

Гардънър се опита пак да запъне ударника. Почти успя. В последния момент му се изплъзна. „Щрак“.

„Моля те, Господи, о, моля те, позволи ми да бъда неин приятел за последен път!“

Този път успя да запъне ударника докрай. Отново натисна спусъка. Този път револверът гръмна.

Писъците изведнъж прераснаха в шумно протяжно бучене в главата на Гардънър. Той разбра, че чува мисленият звук от прекъсването на живота. Вдигна глава нагоре. Ярка ивица слънчева светлина от разцепения таван падна върху лицето му и го раздели на две. Гардънър изкрещя.

Внезапно бученето спря и настъпи тишина.

Боби Андерсън — или онова, в което се бе превърнала — беше така мъртва, както онази купчина, напомняща есенни листа, в кабината

за управление на кораба, мъртва като галерните роби, които го бяха движили през пространството.

Тя беше мъртва и Гардънър също с радост би умрял... но още не беше свършил.

Все още не беше свършил.

Кайл Арчинбърг си пиеше пепси-колата в заведението на Кудър, когато писъците в главата му започнаха. Той изпусна бутилката, която се разби на пода и притисна ръце към слепоочията си. Дейв Рътлидж дремеше отпред в своя саморъчно изплетен стол, килнат назад към стената на сградата и сънуваше странни сънища в чуждоземни цветове. Очите му рязко се отвориха и той седна изправено, сякаш някой го беше докоснал с гол проводник по гърлото. Столът се плъзна под него и, когато главата му се удари в дървената стена на заведението, вратът му се счупи като че ли бе направен от стъкло. Той беше мъртъв преди да падне на асфалта. Хейзъл Маккрийди си правеше чай. Когато писъците започнаха, ръцете ѝ се разтрепериха. Тази, която държеше чайника, поля вряла вода върху опакоето на другата, която поднасяше чашата и здравата я попари. Хейзъл запрати чайника през стаята и нададе вик на болка и страх. Ашли Рувъл, минаващ с колелото си край кметството, се преметна на улицата и остана замръзнал да лежи там. Дик Алисън и Нют Берингър играеха крибидж в къщата на Нют, много глупаво занимание след като всеки знаеше какво държи другият, ала те така и така само убиваха времето, докато чакаха телефонът да звънне, докато чакаха Боби да им каже, че пияницата е мъртъв и следващата фаза от работата може да започва. Нют раздаваше и разпиля картите по цялата маса и под. Дик скочи на крака, с разширени очи и щръкнала коса, и тръгна със залитане към вратата. Блъсна се в стената на три метра вдясно от нея и се свлече на земята. Доктор Уоруик се намираше в кабинета си и преглеждаше старите си дневници. Писъците го удариха подобно на бетонова стена, пусната по релси срещу него с пълна скорост. Тялото му изпрати смъртоносни дози адреналин в сърцето и то се спуска като автомобилна гума. Ад Маккийн беше в камиона си и караше към дома на Нют. Той излезе от пътя и се блъсна в изоставената закусвалня за хотдог на Пуч Бейли. Лицето му се удари във волана. Той остана зашеметен за миг, но нищо повече. Беше карал бавно. Огледа се, замаян и ужасен. Уенди Фанин излизаше от мазето с два буркана компот от праскови. Откакто

„ставането“ ѝ бе започнало, не ядеше почти нищо друго. През последните четири седмици бе изяла повече от деветдесет компота от праскови съвсем сама. Тя се олюля и хвърли двата буркана във въздуха като завладян от спазъм жонгльор. Те паднаха, удариха се в стълбите и се разбиха. Потекоха и закапаха парченца праскови и лепкав сироп. „Боби“, помисли си тя вцепенено, „Боби Андерсън изгаря!“. Нанси Вос зяпаше отнесено през задния прозорец и си мислеше за Джо. Той ѝ липсваше, много ѝ липсваше. Предполагаше, че *ставането* ще заглуши този копнеж — всеки ден той изглеждаше все по-далечен — ала макар че я болеше от липсата на Джо, тя не искаше тази болка да спре. Нямаше никакъв смисъл, но си беше така. Тогава писъците в главата ѝ започнаха и Нанси толкова рязко подскочи напред, че счупи три от прозоречните стъкла с челото си.

Письците на Боби огласиха Хейвън като сирена за въздушно нападение. Всичко и всеки спряха напълно... след което променените жители на Хейвън наизлязоха по улиците на градчето. Всички имаха върху лицата си един и същи израз: слисване, болка и ужас отначало... а после гняв.

Знаеха кой бе причинил тези агонизиращи писъци.

Докато те траеха, не можеше да се чуе никакъв друг мислен глас и единственото, което можеха да направят, бе да ги слушат.

След това настъпи бученето на идващия край и тишина, толкова пълна, че можеше да бъде само смъртта.

Няколко мига по-късно прозвуча слабият пулс от съзнанието на Дик Алисън. Той беше емоционално разтърсен, но съвсем категоричен в командите си.

Към фермата ѝ. Всички. Да го спрем преди да е направил още нещо.

Гласът на Хейзъл поде мисълта, усили я — ефектът беше като от втори глас, присъединил се към първия с цел да направят дует.

Фермата на Боби. Вървете там. Всички.

Ритъмът от мисления глас на Кайл ги превърна в трио. Радиусът на гласа започна да се разширява, докато той набираше сила.

Всички. Да го спрем...

Гласът на Адли. На Нют Берингър.

... преди да е направил още нещо.

Онези, които Гард наричаше за себе си Хората от бараката, бяха обединили гласовете си в един-единствен заповеден глас, ясен и нетърпящ възражения... не, че някой в Хейвън дори би си „помислил“ да му възрази.

Да го спрем преди да е направил нещо на кораба. Да го спрем преди да е направил нещо на кораба.

Розали Скехан заряза кухненската мивка, без дори да си направи труда да спре водата, течаща върху рибата, която приготвяше за вечеря. Тя отиде при съпруга си в задния двор, където той сечеше дърва и едва

не си бе ампутирал няколко от пръстите на крака, когато писъците на Боби започнаха. Без да си кажат дума, те се запътиха към колата си, качиха се и тръгнаха към фермата на Боби, отдалечена на шест километра. Излизайки от пресечката, почти се сблъскаха с Елт Баркър, потеглил от бензиностанцията на стария си Харли Дейвидсън. Фриман Мос караше своята камионетка, завладян от леко съжаление — бе харесвал донякъде Гардънър. Той имаше от онова, което бащата на Фрийман наричаше *мъжество* — ала това нямаше да му попречи да изкорми мръсното копеле. Анди Боузман шофираше своя олдсмобил делта 88, а жена му седеше до него с прилежно събрани върху чантичката ѝ ръце. В нея имаше молекулен възбудител, който можеше да вдигне точковата температура на всичко в диаметър от пет сантиметра до грубо хиляда градуса за петнайсет секунди. Надяваше се да свари Гардънър като рак. „Само да се добера на два метра от него“, не спираше да си мисли тя. „Само тези два метра, нищо повече не искам.“ На по-голямо разстояние действието на устройството не беше сигурно. Знаеше, че може да подобри ефикасността му до половин километър и сега ѝ се искаше да го бе направила, но ако Анди не разполагаше с поне шест чисти ризи в гардероба, ставаше като мечок. Върху лицето на самия Боузман бе застинала яростна гримаса, устните му бяха дръпнати назад, оголили малкото му останали зъби в суха, лишена от слюнка усмивка. „Майката ще ти разплача като те пипна, гадино скапана“, мислеше си той и вдигна сто и четирийсет с олдса, като задмина редица от по-бавно движещи се коли, тръгнали до една към фермата на Боби. Всички се водеха от Заповедния глас, който сега се бе превърнал в ехтяща литания: ДА ГО СПРЕМ ПРЕДИ ДА Е НАПРАВИЛ НЕЩО НА КОРАБА, ДА ГО СПРЕМ ПРЕДИ ДА Е НАПРАВИЛ НЕЩО НА КОРАБА, ДА ГО СПРЕМ, ДА ГО СПРЕМ, ДА ГО СПРЕМ!

Гард стоеше над трупа на Боби, полуобезумял от болка, мъка и шок... и изведнъж челюстите му се разтеглиха в нова, разпъваща сливиците му прозявка. Той се втурна към мивката, като се опитваше да тича без да му се удава особено, благодарение на успокоителното, което беше нагълтал. Всеки път като стъпеше на ранения глезен изпитваше чувството, че в него са се забили безмилостно стиснати метални нокти. Сухотата в устата му вече страшно много се бе влошила. Усещаше крайниците си тежки. Мислите му губеха предишната си яснота... те като че ли се „разтичаха“, подобни на жълтък от счупено яйце. Щом стигна мивката, се прозя отново и умишлено стъпи върху счупения глезен. Болката проряза спускащата се над съзнанието му мъгла като добре наточен сатър.

Той леко отвори крана за топлата вода и си наля чаша с почти гореща вода. Бръкна в шкафа отгоре, събаряйки кутия царевична храна и бутилка кленов сироп на пода. Пръстите му се затвориха около кутия сол, с картинка на малко момиченце отпред. Замъчи се да я отвори, както му се видя поне една година и най-после изсипа в чашата достатъчно сол, за да я размъти. Разбърка с пръст. Надигна я. Вкусът беше все едно се давеше.

Повдигна му се и повърна солената вода, оцветена в синьо. Видя в повърнатото и неразтворени парченца сини хапчета. Някои изглеждаха повече или по-малко цели. „Колко ме накара тя да взема?“

После взе да повръща пак... и пак... и пак. Все едно повтаряше на бис представлението с неудържимото повръщане в гората — някаква претоварена верига в мозъка му упорито задействаше спазмите в стомаха до степен, която можеше да го убие.

Най-после процесът се забави и накрая спря.

Хапчета в мивката. Синкава вода в мивката.

Кръв в мивката. Много.

Той се олюля назад, подпря се на ранения глезен, изкрещя и падна на пода. Намери се с поглед забит право в едното замъглено око на Боби, изцъклено срещу него през неравния терен на линолеума и

затвори своите. Моментално разумът му започна да се измъква... и в настъпилия мрак прозвучаха гласове. Не... много гласове, събрани в един. Той го разпозна. Това беше гласът на Хората от бараката.

Те идваха за него, както, предполагаше, винаги бе знаел, че ще го направят... като му дойде времето.

Да го спрем... да го спрем... да го спрем!

Размърдай се или няма да им се „налага“ да те спират. Ще те застрелят, дезинтегрират или каквото там искат да ти направят, докато спиш на пода.

Гардънър се изправи на колене, после успя да застане на крака, като се подпираше на шкафа. Помисли си, че в аптечката в банята имаше кутийка хапчета за разсънване, ала се съмняваше, че стомахът му ще може да ги задържи след последните поражения, които му бе нанесъл. При други обстоятелства би направил този експеримент, но сега Гардънър се опасяваше, че ако неудържимото повръщане започне отново, този път може и да не престане.

Само не спирай да се движиш. Ако чак толкова ти се приспи, просто стъпи на оня глезен. Това набързо ще те разсъни.

Щеше ли? Не знаеше. Знаеше единствено, че точно сега трябва да се движи бързо и не беше сигурен дали ще е способен да го прави дълго.

С олюляващи се подскоци стигна до кухненската врата и за последен път погледна назад. Боби, която неведнъж бе спасявала Гардънър от демоните му, сега не беше нищо повече от безформена купчина. Ризата ѝ още пушеше. Накрая той не бе успял да я спаси от нейните демони. Просто да я извади от обсега им.

Застреля най-добрата си приятелка. Хубава си я свършил, а?

Гардънър притисна ръка към устата си. Стомахът му забълбука. Той затвори очи и потисна позивите за повръщане, още преди да са започнали.

Обърна се, отвори пак очи и тръгна да пресича всекидневната. Идеята му беше да се огледа за нещо стабилно, да стигне с подскоци до него и там да се хване. Мозъкът му продължаваше да се стреми да се превърне в онзи сребърен, надут с хелий балон, какъвто бе станал точно преди да бъде отнесен от големия черен ураган. Той се бореше с това желание, колкото можеше, набелязваше си цели и ги достигаше с подскоци. Ако имаше Бог и ако Той беше добър, може би всички те

щяха да удържат теглото му и да го преведат през, както му се струваше, безкрайното помещение, като Мойсей през пустинята.

Знаеше, че Хората от бараката ще пристигнат скоро. Знаеше и че ако още се намира тук, когато дойдат, с него бе свършено. Те се опасяваха да не направи нещо на кораба. Ами, да. Сега, като стана дума, това беше част от нещата, които имаше наум и той знаеше, че там ще бъде в най-голяма безопасност.

Освен това знаеше, че *не може* да отиде там. Все още.

Първо имаше работа в бараката.

Гардънър се добра до верандата, където с Боби бяха седели до късно толкова много летни вечери, със заспалия върху дъските Питър между тях. Просто седяха там, пиеха бира, а „Ред Сокс“ играеха във Фенуей, Комиски Парк или някое друго проклето място, ала най-вече в радиото на Боби; мънички бейзболни човечета, които подскачаха между лампите и веригите. Седяха тук с кутии бира в кофа със студена кладенчова вода. Говореха за живота, смъртта, Господа, политиката, любовта, литературата. Един, два пъти дори и за възможността да има живот на други планети. Гардънър май си спомняше един такъв разговор, или бяха два, но може би просто умореният му мозък си съчиняваше. Бяха се чувствали щастливи тук. Струваше му се, че това е било много отдавна.

Умореният му мозък се залови първо за Питър. Питър наистина беше първата цел, първата мебел, до която трябваше да стигне с подскачане. Това не беше съвсем вярно — заплануваното спасяване на Дейвид Браун трябваше да има приоритет пред прекратяването мъките на Питър, но Дейвид Браун не предизвикваше емоционалната вълна, която му беше необходима. Той никога през живота си не бе виждал Дейвид Браун. Питър беше нещо друго.

— Добрият стар Питър — обърна се той към все още горещия следобед (следобед ли беше вече? Боже Господи, наистина). Стигна до стъпалата на верандата и тогава настъпи катастрофата. Чувството му за равновесие изведнъж го изостави. Той се отпусна с цялото си тегло върху ранения глезен. Този път направо можеше да види как счупените краища на костите му се забиват едни в други. Гардънър издаде висок, пронизителен писък — не писъкът на жена, а на много малко момиченце, изпаднало в пълно отчаяние. Той се вкопчи в перилото на стълбата, докато политаеше встрани.

По време на неистовата си дейтелност в ранния юли Боби бе поправила перилото на стълбата между кухнята и мазето, но изобщо не си бе направила труда да се занимава с това от верандата до предния двор. То си беше паянтово от години и когато Гард се отпусна върху него, и двете му изгнили подпори се счупиха. В лятното слънце се разлетя дървен дървен прахоляк... както и главите на няколко сепнати термита. Гардънър се изсипа странично от верандата, с нещастен вик, и падна на двора с внушително, плътно издумкване. Опита се да стане, после се зачуди защо ли се опитва. Светът се въртеше пред очите му. Първо видя две пощенски кутии, после три. Реши да забрави цялата история и да поспи. Той затвори очи.

В този дълъг, странен и болезнен сън, който сънуваше, Ев Хилман усети/видя падането на Гардънър и чу неговата мисъл (забрави цялата история и заспивай)

ясно. Тогава сънят започна да се разчупва и това изглеждаше добре; беше му трудно да сънува. Сънят го караше да изпитва болка навсякъде, всичко да го боли. Болеше го и да се бори със зелената светлина. Ако слънчевата светлина беше твърде силна,

(той смътно си я спомняше слънчевата светлина)

човек можеше да затвори очи, но зелената светлина бе „вътре“, винаги „вътре“ — трето око, което виждаше и зелена светлина, която изгаряше. Тук имаше и други съзнания. Едното принадлежеше на „ЖЕНАТА“, другото на „НИЗШИЯ МОЗЪК“, който някога се бе наричал Питър. Сега „НИЗШИЯ МОЗЪК“ можеше само да вие. Той виеше понякога за „БОБИ“, да дойде и да го освободи от зелената светлина... но най-често виеше само, когато гореше в мъченията на източването. „ЖЕНАТА“ също пищеше да бъде освободена, ала понякога мислите ѝ зацикляха в ужасни образи на омраза, които Ев едва издържаше. Затова: да. По-добре

(по-добре)

заспивай

(по-лесно)

и зарежи цялата история...

... но оставаше Дейвид.

Дейвид умираше. Мислите му — които Ев отначало бе получавал съвсем ясно — вече изпадаха в задълбочаваща се спирала, която щеше да завърши първо с безсъзнание, а после, бързо, със смърт.

Затова Ев се бореше с мрака.

Бореше се с него и започна да вика:

Ставай! Ставай! Ти там на слънчевата светлина! Аз помня слънчевата светлина! Дейвид Браун заслужава своя дял от слънчева светлина! Затова ставай! „Ставай! Ставай!“ СТА

ВАЙ СТАВАЙ СТАВАЙ!

Мисълта беше постоянно туптене в главата на Гардънър. Не, не туптене. Тя бе нещо като кола, само че колелата ѝ бяха стъклени и се врязваха в мозъка му, докато колата бавно се разхождаше по него.

заслужава своя дял от слънчева светлина Дейвид Браун СТАВАЙ Дейвид СТА Дейвид ВАЙ Дейвид Браун! СТАВАЙ! ДЕЙВИД БРАУН! СТАВАЙ! „СТАВАЙ, ДА ТЕ ВЗЕМАТ ДЯВОЛИТЕ!“

— *Добре!* — измърмори Гардънър с уста, която беше пълна с кръв. — *Добре, чувам те, остави ме на мира!*

Успя да се надигне на колене. Направи опит да се изправи на крака. Светът изсивя. Не се получи. Поне стържещият, режещ глас в главата му го бе оставил за малко... той усещаше как собственикът му по някакъв начин гледа през очите му, използва ги като мръсни прозорци,

(сънува през тях)

вижда част от онова, което виждаше Гардънър.

Той пак опита да се изправи на крака и отново не успя.

— Коефициентът ми на некадърност е все още много висок — изграчи Гардънър. Той изплю два зъба и започна да пълзи през двора към бараката.

Хейвън идваше за Джим Гардънър.

Те идваха с коли. Идваха с камиони. Идваха с трактори. Идваха с мотоциклети. Госпожа Айлийн Креншо, дамата с „Ейвън“-а, която така бе скучала на ВТОРОТО ГАЛАПРЕДСТАВЛЕНИЕ на Хили Браун, идваше с плажното бѐги на сина си Голън. Преподобният Гурингър караше зад нея, а остатъците от посивяващата му коса се вееха около загорялото му от слънцето теме. Върн Джърниган идваше с катафалката, която се бе опитвал да превърне в каравана преди „ставането“ да набере такава скорост. Те изпълниха пътищата. Ашли Рувъл сновеше между онези, които вървяха пеша, като слаломист, въртящ бясно педалите на велосипеда си. Той се бе върнал вкъщи, само колкото да вземе нещо, наричано от него Пушка-убиец. Тази пролет то беше просто една забравена вече играчка, събираща прах на тавана. Сега, снабдено с 9-волтова батерия и електронната схема от „Чуй и повтори“ на малкото му братче, това беше оръжие, което Пентагонът би намерил за интересно. То правеше дупки в нещата. „Големи“ дупки. Бе го прикрепил към кошницата на велосипеда си, в която някога слагаше вестниците за разнасяне. Те идваха ужасно забързани и станаха няколко инцидента. Двама души загинаха, когато фолксвагенът на Ърли Хътчинсън се блъсна в комбито на семейство Фанин, но подобни дреболии не спираха никого. Мислената им литания изпълваше кухите пространства на въздуха с постоянен ритмичен вик: „Преди да е направил нещо на кораба! Преди да е направил нещо на кораба!“ Беше хубав летен ден, ден хубав за убиване и ако някой се нуждаеше от убиване, то това бе Джеймс Ерик Гардънър, затова те идваха, общо някъде над петстотин души, добри мирни хорица, които бяха научили някои нови номера. Те идваха. И носеха със себе си новите си оръжия.

Като мина половината път до бараката, Гардънър започна да се чувства по-добре — може би си беше възстановил спокойното дишане. Но по-вероятно бе, предполагаше той, да е успял „наистина“ да се освободи от почти целия валиум и сега да започваше преодоляване действието на остатъка.

Или възможно бе старецът да му вдъхва сила по някакъв начин.

Каквато и да беше причината, важното бе, че се изправи пак на крака и започна да подскача към бараката. Вкопчи се за миг във вратата, с бясно галопиращо в гърдите му сърце. Случайно погледна надолу и видя дупка в дървото. Тя беше кръгла. Краищата ѝ стърчаха навън в зигзагообразна огърлица от бели трески. Тя имаше *изгризан* вид, тази дупка.

Прахосмукачката, която натискаше копчетата. Ето как е излязла. Тя имаше Нов и Подобрен режещ накрайник. Господи, тези хора наистина „са“ луди.

Той тръгна да заобикаля бараката и го завладя хладна увереност: ключът нямаше да е там.

О, боже, Гард, престани вече! Защо да...

Но се оказа *точно* така. Ключът *наистина* го нямаше. Пиронът, на който бе висял, стърчеше празен.

Гардънър се подпря върху стената на бараката, изтощен и треперещ, тялото му покрито с пот. Погледна надолу и слънцето проблесна в нещо на земята — ключът. Пиронът беше леко наклонен. Бе оставил ключа бързешком и сигурно сам беше изкривил леко пирона, забит в мекото дърво. Ключът просто се бе хлъзнал.

Той с мъка се наведе, вдигна го и тръгна отново към вратата. Усецаше с болезнена яснота колко бързо минава времето. Те щяха да пристигнат скоро. Как би могъл да успее да си свърши работата в бараката и после да отиде до кораба, преди да са дошли? Тъй като бе невъзможно, може би беше по-добре да се откаже.

Когато се върна при вратата, долови слаб шум от двигатели. Той направи опит да пхне ключа в катинара и не улучи ключалката.

Слънцето светеше ярко, сянката му бе малко по-голяма от локвичка, свила се в краката му. Отново. Този път ключът влезе. Той го завъртя, отвори вратата и пристъпи в бараката.

Зелената светлина го обгърна.

Тя беше силна — по-силна от миналия път. Онзи голям куп от преплетени приспособления

(трансформаторът)

ярко блестеше. Той пулсираше, както и преди, но сега пулсациите му бяха по-бързи. Тънки зелени пламъчета пробягваха по сребърните схеми на превключвателните табла.

Гардънър се огледа. Старецът, плуващ в зелената си баня, отвърна на погледа му с единственото си здраво око. Изразът му беше измъчен... ала разумен.

Използвай трансформатора, за да спасиш Дейвид.

— Старче, те идват за мен — изграчи Гардънър. — Нямам време.

Ъгъла, отсрещния ъгъл.

Той погледна натам и видя нещо, което наподобяваше малко телевизионна антена, голяма подвижна закачалка за палта и онези дворни приспособления, на които жените простират дрехи, като ги въртят, докато го направят.

— Онова ли?

Изнеси го на двора.

Гардънър не разпитва повече. Нямаше време. Нещото стоеше върху малка квадратна платформа. Той предположи, че батериите и схемите му са в нея. Като се приближи, забеляза, че пръчките, които приличаха на извитите краища на телевизионна антена, всъщност са тънки стоманени тръби. Гард хвана централния стълб. Нещото не беше тежко, ала бе неудобно за носене. Щеше да му се наложи да отпусне част от теглото си върху счупения глезен, независимо дали това му харесваше или не.

Той хвърли поглед назад към резервоара, в който плуваше Ев Хилман.

Сигурен ли си, старче?

Но жената беше тази, която му отговори. Очите ѝ се отвориха. Като погледна в тях все едно погледна в котела на вещиците от „Макбет“. За миг Гард забрави напълно за болката, изтощението и гаденето си. Отровният поглед го прикова на място. В тази секунда той

разбра цялата истина и цялата мощ на страховитата жена, която Боби бе наричала Сестричката и защо Боби бе избягала от нея, като от зъл демон. Тя „беше“ зъл демон. Тя „беше“ вещица. И дори сега, в страшната си агония, омразата ѝ бе жива.

Взимай го, глупако. „Аз“ ще го зареждам.

Гардънър стъпи на ранения си крак и изпищя, когато една безмилостна ръка се протегна по цялата му дължина от глезена нагоре и стисна двойната торбичка на тестикулите му.

Старецът:

чакай чакай

Предметът сам се вдигна във въздуха. Не много; само четири, пет сантиметра. Зелената блатиста светлина стана дори още по-ярка.

Ще трябва да го направляваш, синко.

С това вече можеше да се справи. Нещото се клатушкаше през зелената барака като скелета на полудял плажен чадър, климаше и се изправяше, хвърляйки странни удължени сенки по стените и пода. Гардънър тромаво подскачаше след него, като не искаше, не „смееше“ да погледне назад в очите на онази луда жена. В главата му без прекъсване се въртеше една-единствена мисъл: „сестрата на Боби Андерсън е вещица... вещица... вещица...“.

Той изведе плъзгащия се чадър навън сред слънчевата светлина.

Фриман Мос пристигна пръв. Той обърна камиона, който едно време бе докарал пътуващия на стоп Гардънър до имението на Боби и изскочи от него още преди шума от задъхващия се, пърдящ мотор да е заглъхнал. И да ме вземат мътните, братче, ако това там право отпред не е самото мръсно копеле, хванало се за нещо като въртяща се закачалка за женски дрехи. Гардънър приличаше на останал без дъх спринтьор. Държеше единия си крак — левия — повдигнат, като куче с трън в лапата. Крачолът му бе яркочервен и от него капеше кръв.

Май Боби ти е пуснала поне един както трябва, подла змия такава.

Нейният приятел убиец очевидно чу мисълта. Той вдигна поглед и уморено се усмихна. Продължаваше да се държи за въртящата се закачалка с платформена стойка в долния край. Изглежда се подпираше на нея.

Фриман тръгна към него, като остави шофьорската врата на стария камион да виси отворена. Имаше нещо детинско и победоносно в усмивката на мъжа и след миг Фриман разбра какво е то: при липсващите му зъби това беше усмивката на хелюинската тиква на някое малко момче.

Господи, аз дори малко те харесвах — защо беше нужно да се оказваш такава гадина.

— Какво правиш тук, Фриман? — попита Гардънър. — Би трябвало да си седиш вкъщи. Да гледаш „Ред Сокс“. Цялата ограда е варосана.

Ах ти, мръсен негоднико!

Мос беше облечен с жилетка от костюм, но под нея нямаше риза — просто тя се бе оказала първото попаднало му нещо, когато се бе втурнал във вратата. Сега той я отметна встрани и под нея се показа не някаква измишльотина или приспособена играчка, а истински колт удсман. Фриман го извади. Гардънър стоеше и го гледаше, стиснал въртящата се закачалка, с вдигнат крак.

Затвори очи. Ще стане бързо. Поне това мога да направя.

(ЗАЛЕГНИ БЕ ИДИОТ ЗАЛЕГНИ ИЛИ И ТИ ЩЕ СИ ЗАГУБИШ ГЛАВАТА ЗАЕДНО С НЕГО АЗ НЕ ДАВАМ ПЕТ ГОВНЯНИ ПАРИ КОЙ ЩЕ ПУКНЕ ЗАТОВА ЗАЛЕГНИ АКО ТИ ИСКАШ ДА ЖИВЕЕШ)

В резервоара очите на Ан Андерсън искряха от бликащите омраза и ярост; зъбите ѝ ги нямаше, но голите ѝ венци се триеха един в друг, триеха се, триеха се и нагоре се издигаха тънки струйки мехурчета.

Светлината пулсираше все по-бързо и по-бързо, като засилваща се детска въртележка. Заприлича на избиращи импулси. Бученето се превърна в ниско електрическо стенание и във въздуха на бараката се разнесе силна миризма на озон.

На единствения осветен монитор думата

ПРОГРАМА?

беше заменена с

РАЗРУШИ

Тя започна бързо да мига, без прекъсване да светва и угасва.

(ЗАЛЕГНИ ИДИОТ ТАКЪВ ИЛИ СИ СТОЙ ПРАВ НА МЕН МИ Е ВСЕ ТАЯ)

Гардънър залегна. Раненото му стъпало се удари в земята. Болката отново се стрелна през крака му. Той падна на ръце и колене в праха.

Над главата му закачалката започна да се върти, отначало бавно. Мос я зяпна и пистолетът за малко увисна в ръката му. Израз на осъзнаване прекоси лицето му в последния миг, в който все още имаше такава. После тънките тръбички взеха да плюят зелен огън из двора. За момент илюзията за плажен чадър беше пълна и съвършена. Предметът изглеждаше точно като зелен слънчобран, който е бил отчасти снишен, така че кръглата му част да опира в земята. Но този чадър бе направен от огън и Гард се бе свил под него, здраво стиснал очи, сложил ръка пред лицето си, направил гримаса като сред силна горещина... но топлина „изобщо“ нямаше, поне не тук, под котела с отрова на Сестричката.

Фриман Мос се намираще в края на слънчобрана. Панталоните му пламнаха, после и жилетката. В първия миг пламъците бяха зелени; после заблестяха в жълто.

Той изкрещя и политна назад, като изпусна пистолета. Над главата на Гардънър закачалката се завъртя по-бързо. Скелетоподобните метални ръце, които комично бяха увиснали надолу, се изправяха все повече с нарастването на центробежната сила. Огненият ръб на слънчобрана се разширяваше навън и раменете и лицето на Мос бяха обгърнати от огнената пелена, докато той отстъпваше назад. В главата на Гард започна отново онова ужасно, мислено виене. Той се опита да го спре, ала нямаше начин — просто нямаше начин. Долови разлюлян образ на лице, което се стича като разтопен шоколад, после закри очи като дете на страшен филм.

Пламъците се разпростираха из двора на Боби в разширяващ се кръг, като превръщаха черна спирала от пръстта в някакъв грапав вид стъкло. Камионът на Мос и синият пикап на Боби попаднаха в последния кръг; веднага след него се издигаше бараката, макар че силуетът ѝ танцуваше като демон зад стената нагорещен въздух. В

края на окръжността беше „много“ горещо, в това нямаше никакво съмнение.

Боята по капака на камиона и по страните на пикапа първо се изду на мехурчета, после почерня и накрая избухна в пламъци, изгарящи всичко до чиста бяла стомана. Товарът от дървесна кора, стърготини и парчета дърво в самосвала на Мос пламна като сухи подпалки в камина. Двата големи варела за боклук в пикапа на Боби, направени от тежък, пресован гипс, също пламнаха и изгоряха като че ли бяха дървени. Тъмният кръг в обхвата на огнения слънчобран стана петно с формата на чиния. Войнишкото одеяло, покриващо разпраната седалка в кабината на камиона на Мос избухна в пламъци, последвано от седалките отдолу и сухия им пълнеж; вече цялата кабина бе изпускаща оранжеви искри пещ, със стърчащи от пламъците пружини подобни на скелети.

Фриман Мос политна назад, като се въртеше и преобръщаше сякаш бе филмов каскадьор, който е забравил да си облече защитния костюм. Накрая се свлече на земята.

Надвивайки дори писъците на агония на Мос, прозвуча мисленият вик на Ан Андерсън:

Яж лайна и умри! Яж лайна и...

Тогава, изведнъж, нещо избухна в онова, което бе останало от нея — бликна последна ярка струя зелена светлина, продължителна пулсация, която продължи почти две секунди. Силното бучене на трансформатора се повиши с още едно ниво и всяка дъска на бараката го подхвана и затрептя в синхронна вибрация.

После бученето се сниши до предишното си сънливо жужене; главата на Ан увисна напред в течността, косата ѝ заплува като на удавница. На компютърния екран

РАЗРУШИ

изгасна подобно на духната свещ и там отново се появи

ПРОГРАМА?

Яростният слънчобран се разлюля, след това изчезна. Закачалката, която се бе въртяла като бясна, започна да забавя темпо, с ритмично поскръцване, като несмазана врата на слаб вятър. Тръбичките се спуснаха обратно до предишния си ъгъл. Устройството скръцна за последен път и замря.

Бензиновият резервоар на бобиния пикап изведнъж експлодира. Към небето полетяха нови жълти пламъци. Гард усети как край него прелетя някакво парче метал.

Той вдигна глава и глупаво загледа горящия пикап, като си мислеше: „Понякога ходехме с Боби до автокино «Старлайт» с този пикап. Мисля, че дори веднъж се любихме в него, по време на някакъв глупав филм с Райън О’Нийл. Какво стана? Господи, какво стана?“.

В съзнанието му, гласът на стареца, почти изтощено, но някак заповеднически:

Бързо! Аз мога да задвижа трансформатора, когато дойдат останалите, но ти трябва да бързаш! Момчето! Дейвид! Побързай, човече!

„Няма много време“, уморено си помисли Гардънър. „Боже, то все не стига.“

Тръгна обратно към отворената врата на бараката, изпотен, с восьъчно бледи страни. Поспря в края на черния изгорен пръстен земя, след което тромаво го прескочи. Не му се искаше да го докосва. За малко да загуби равновесие, ала в последния момент успя да се задържи. Докато се придвижваше из вътрешността на бараката, двойният бензинов резервоар на камиона на Мос избухна с яростен рев. Кабината се отдели от каросерията. Самосвалът се катурна на една страна, като детска играчка. Горящи парченца от тапицерията и пълнежа на седалките се разлетяха през отворения прозорец и заплуваха нагоре, наподобяващи пламнали перца. Повечето паднаха обратно върху двора и изгаснаха. Няколко, обаче, стигнаха до верандата, а три или четири буквално влязоха през отворената врата, понесени от първите слаби подухвания на източния вятър, който скоро

щеше да пристигне. Едно от тези горящи памучни парченца кацна върху романа с меки корици, оставен преди седмица от Гардънър върху масичката точно до вратата. Корицата пламна.

Във всекидневната друго горящо парченце от пълнежа на седалките подпали парцаленото килимче, което госпожа Андерсън бе изплела сама в спалнята си и един ден, докато Ан я нямаше, тайно бе изпратила на Боби.

Когато Джим Гардънър излезе отново от бараката, цялата къща гореше.

Светлината в бараката беше станала по-слаба от всякога — мъждукащо, воднисто зелено с цвета на застояла вода в малко езерце.

Гардънър погледна предпазливо към Ан, изплашен да не срещне онези искрящи очи. Но нямаше от какво да се страхува. Тя само плуваше, с отпусната напред глава, сякаш потънала в дълбок размисъл, а косата ѝ се носеше нагоре.

Мъртва е, синко. Ако смяташ да докараш момчето, това трябва да стане сега. Не знам колко дълго ще мога да осигурявам енергия. А и ми е трудно да се раздвоявам — едната ми половина да следи за тяхното приближаване, а другата да захранва трансформатора.

Той гледаше открито към Гардънър, който изпита дълбоко съжаление... и възхищение към невероятната смелост на дъртото копеле. Дали би могъл той самият да направи и половината, ако местата им бяха разменени? Много се съмняваше.

Страшно боли, нали?

Не се чувствам съвсем розово, синко, ако това имаш предвид. Но ще се справя... стига ти да се размърдаш.

Да се размърда. Да. Достатъчно дълго се бе размотавал, прекалено дълго.

Устата му се разчекна в нова широка прозявка, след което той пристъпи към съоръжението в и около онзи оранжев сандък — нещото, наричано от стареца трансформатор.

ПРОГРАМА?

запита го безклавишният компютър.

Хилман можеше да каже на Гардънър какво да прави, но той вече нямаше нужда от указания. Вече знаеше. Не бе забравил и кръвоизлива от носа и вълните от звуци, които получи в резултат на единствения си експеримент с левитационната джаджа на Мос. Това караше онази джунджурия да изглежда като безобидна измишльотина. И все пак

самият Гард бе изминал голяма част от пътя към „ставането“, независимо дали това му харесваше или не. Надяваше се само да е доста...

О, по дяволите, синко, задръж, имаме си компания

Тогава един по-силен глас заглуши хилмановия, глас, който Гардънър смътно познаваше, но не можеше да му даде име.

(ОТДРЪПНЕТЕ СЕ ОТДРЪПНЕТЕ СЕ СПРЕТЕ ВСИЧКИ)

Само мисля само един или двама може би

Това беше пак изтощеният мислен глас на стареца. Гардънър почувства как той се съсредоточава да излезе при закачалката на двора. В бараката светлината за пореден път стана по-ярка и убийствените пулсации започнаха.

Дик Алисън и Нют Берингър се намираха все още на три километра от имението на Боби, когато започнаха мислените писъци на Фриман Мос. Малко преди това те бяха задминали Елт Баркър. Сега Дик погледна в огледалото си за обратно виждане и видя как харлитото на Елт загубва управление и полита през пътя. За миг Елт приличаше на Ивъл Нивъл, въпреки бялата си коса. После той се отдели от мотоциклета и се заби в храстите.

Нют натисна спирачката с двата си крака и камионът му спря с вой по средата на пътя. Той погледна към Дик с очи, които бяха едновременно изплашени и разгневени.

Кучият му син има някакво устройство!

Да. Огън. Някакъв вид.

Изведнъж Дик издигна мисления си глас до вик. Нют го подхвана и усили. От кадилака на Арчинбърг Кайл и Хейзъл Маккрийди също се присъединиха.

(ОТДРЪПНЕТЕ СЕ ОТДРЪПНЕТЕ СЕ СПРЕТЕ ВСИЧКИ)

Те спряха и всеки остана на мястото си. По правило не си падаха особено по изпълняването на команди, тези томичукала, но ужасните писъци на Мос, вече заглъхващи, допринесоха много за лесното им убеждаване. Всички спряха, с изключение всъщност на един син олдсмобил делта 88, с лепенка върху задното стъкло, на която пишеше: ПОСРЕДНИЦИТЕ ГО ПРОДАВАТ НА АКЪР.

Когато дойде заповедта да спрат и да останат по местата си, Анди Боузман вече виждаше пред себе си фермата на Андерсън. Омразата му бе нараснала неимоверно — можеше да мисли само за окървавения и мъртъв Гардънър. Той навлезе със свистящи гуми в алеята на Боби, след откачено взетия завой. Задният край на олдса подскочи, когато Боузман натисна спирачката; голямата кола едва не се преобърна.

Майката ще ти разплача като те пипна, копеле мръсно.

Жена му извади от чантичката си молекулния възбудител. Той напомняше бластера на Бък Роджърс, създаден от доста умен

ненормалник. Рамката му бе представлявала някога част от градинско сечиво, на което под името на фирмата пишеше УНИЩОЖИТЕЛ НА ПЛЕВЕЛИ. Айда се показва през прозореца на колата и съвсем напосоки натисна спусъка. Източният край на бобината къща избухна в огнен смерч. Айда Боузман се ухили с жизнерадостната усмивка на влечуго.

Щом семейство Боузман тръгна да излиза от колата, закачалката се завъртя. Миг по-късно започна да се оформя зеленият слънчобран от пламък. Айда Боузман се опита да насочи своя, както го наричаше „молекулен разединител“ към него, но прекалено късно. Ако първият ѝ изстрел бе уцелил закачалката, вместо къщата, всичко можеше да се развие по-различно... ала не бе станало така.

Двамата пламнаха като цепеници. След миг експлодира и олдсмобила, с три още неизплатени вноски.

Сега, когато писъците на Фриман Мос тъкмо бяха започнали да заглъхват в главите им, тяхното място бе заето от писъците на Анди и Айда Боузман. Нют и Дик ги изчакаха да спрат, с гримаси.

Най-после и те заглъгнаха.

Дик Алисън можеше да види напред други превозни средства, паркирани от двете страни на шосе 9, както и по средата. Франк Спрус се бе навел от прозореца на големия си камион цистерна и гледаше нетърпеливо към Нют и Дик. Той/те усещаша другите — всички други — по този път, по останалите пътища; някои стояха насред полята, които бяха тръгнали да пресичат. Всички чакаха нещо... някакво решение.

Дик се обърна Нют.

Огън.

Да. Огън.

Можем ли да го спрем?

Настъпи кратко мислено мълчание, докато Нют разсъждаваше над това; Дик можеше да почувства желанието му просто да отхвърли тази мисъл и да продължи натам, където се намираще Гардънър. Онова, което искаше Дик, беше просто: той искаше да изкорми Джим Гардънър. Ала не това беше отговорът и те и двамата го знаеха... всички Хора от бараката, дори и Адли, го знаеха. Вече беше заложено твърде много. А Дик бе убеден, че Гардънър така и така ще си загуби вътрешностите, по един или по друг начин.

Да се пречи на томичукалата беше лоша идея. Това ги вбесяваше. Тази истина бе открита от много раси по други светове дълго преди настоящите събития в Хейвън.

И двамата с Нют погледнаха към обграденото с дървета поле, където бе катастрофирал Елт Баркър. Тревата и листата на дърветата се полюшваха — не много, но видимо се полюшваха под напора на вятър, който духаше от изток към запад. Недостатъчно силен бриз, за да бъде квалифициран дори като вятър... ала Дик смяташе, че дава признаци на усилване.

Да, можем да спрем огъня, отвърна най-накрая Нют.

Да спрем и огъня, и пияницата? Можем ли да бъдем сигурни в това?

След дълга, замислена пауза Нют стигна до отговора, който Дик вече бе подозирал.

Не знам дали ще можем и двамата. Знам за единия или другия, но не знам дали ще можем двамата.

Тогава ще оставим огъня да гори засега ще

го оставим да гори да добре

Корабът ще бъде наред корабът

няма да пострада и вятърът по начина по който вятърът духа

Те се спогледаха, усмихнати, когато мислите им потекоха заедно в момент на пълна, съзвучна хармония — един глас, един разум.

Огънят ще бъде между него и кораба. Той няма да може да стигне до кораба!

Всички хора по пътищата и полята, които слушаха този дует, леко си отдъхнаха. „Той няма да може да стигне до кораба.“

Още ли е в бараката?

Да.

Нют обърна изненаданото си, притеснено лице към Дик.

Какво, по дяволите, „прави“ там? Дали не си е наумил да развали нещо? С нещо да навреди на кораба?

Настана тишина; после гласът на Дик, не само към Нют Берингър, а към всички Хора от бараката, ясно и повелително:

СВЪРЖЕТЕ РАЗУМА СИ В МРЕЖА. СВЪРЖЕТЕ СЕ В МРЕЖА С НАС. ВСЕКИ КОЙТО МОЖЕ ДА СВЪРЖЕ РАЗУМА СИ С НАШИТЕ И ДА СЛУША. ОСЛУШВАЙТЕ СЕ ЗА ГАРДЪНЪР. СЛУШАЙТЕ.

Те се заслушаха. В горещата лятна тишина на ранния следобед, те слушаха. Недалеч от тях първите кълба пушек се заиздигаха към небето.

Гардънър ги „усети“, че слушат. По повърхността на мозъка му се появи ужасното чувство, че нещо пълзи. Невероятно беше, но се „случваше“. Той си помисли: „Сега разбирам как се чувстват уличните лампи, като ги наобиколят пеперудите.“

Старецът се раздвижи в резервоара си, опитвайки се да улови погледа на Гардънър. С погледа не успя, но хвана съзнанието му. Гардънър вдигна очи.

Няма значение, синко — те се опитват да разберат какво си намислил, ама не им обръщай внимание. Няма да навреди, ако разберат. Може дори да помогне. Да ги забави. Пусни мислите им. Те не се интересуват от Дейвид, а само от проклетия си кораб. Хайде, синко! Давай!

Гардънър стоеше пред трансформатора и държеше едната от слушалките в ръка. Не му се искаше да си я сложи. Чувстваше се като човек, който го е удрял ток някой определен контакт и той вече не иска изобщо да се докосне до него.

Наистина ли трябва да си сложа тази проклетия? Преди надписа на екрана се смени само от мисълта ми.

Да, и това е всичко, което „можеш“ да направиш. Трябва да си я сложиш, синко. Съжалявам.

Невероятно, клепачите на Гардънър отново натежаваха. Трябваше насила да ги държи отворени.

Страх ме е, че ще ме убие, прати Гард мисълта си към стареца и зачака, с надеждата той да го опровергае. Но не последва нищо — само пълното с болка око гледаше към него, а съоръжението издаваше своето слабо *слъшшш-слъшшш-слъшшш*.

Да, може да ме убие и той също го знае.

Отвън долиташе слабото пукане на огъня.

Пърхащото усещане по повърхността на мозъка му престана. Пеперудките бяха отлетели.

Колебливо, Гардънър постави слушалката в ухото си.

Кайл и Хейзъл си отдъгнаха. Те се спогледаха. В очите им имаше идентичен — и много човешки — израз. Изразът на хора, открили, че нещо е прекалено хубаво, за да бъде истина.

Дейвид Браун? помисли не вярвайки Кайл към Хейзъл. И ти ли това

долових да той се опитва да спаси хлапето да

да го върне обратно

да го върне от Алтаир-4

Тогава, като за миг изскочи от мрежата, прозвуча развълнуваният и пълен с триумф глас на Дик Алисън:

ДЯВОЛ ДА ГО ВЗЕМЕ! ЗНАЕХ СИ, че това хлапе ще влезе в работа!

Отначало Гардънър не усети абсолютно нищо. Той започна да се отпуска, отново на ръба на дрямката. После болката се стовари с едно-единствено ужасно изхрущяване, разрушителен удрящ прът, който искаше да разцепи главата му.

„Не!“ изкрещя той. Ръцете му литнаха към слепоочията; заблъскаха по тях. „Не, Господи, не, прекалено силно боли, Боже Господи, не!“

Движи се заедно с болката, синко, опитай се да я яхнеш!

„Не мога не мога О ГОСПОДИ НАКАРАЙ Я ДА СПРЕ!“

В сравнение с тази болка счупеният му глезен изглеждаше като ухапване от комар. Той едва съзнаваше, че от носа му тече кръв, а устата му е пълна с нея.

ДВИЖИ СЕ С НЕЯ, СИНКО!

Болката леко се отдръпна. Тя беше заменена с друго усещане. Това ново усещане беше ужасно, ужасно и ужасяващо.

Веднъж, докато беше в колежа, той бе участвал в нещо наречено Голямото макдоналдово надяждане. Петима юнаци бяха заслужили титлата „шампиони по ядене“. Гард беше шампионът на Делта Тау Делта. Той бе стигнал до шестия си Голям Мак — без дори да се е доближил до евентуалното общо количество на победителя в състезанието — и изведнъж беше усетил, че е съвсем на ръба на пълно физическо претоварване. През целия си живот не бе изпитвал подобно нещо. Общо погледнато, това беше дори интересно. Средната му част се чувстваше като пред буря от храна. Не изпитваше желание да повърне, състоянието му не можеше да се опише просто с думата гадене. Той видя стомаха си като огромен, неподвижен дирижабъл, който лежи издут наред спокойния въздух. Струваше му се, че може да долови святкането на червени лампички в някаква мислена контролна кула, докато различни системи се опитват да се справят с ненормалния товар месо, хляб и сос. Тогава не повърна. Оправи се с разходки. Много бавно, преодоля претоварването с ходене. Четири

часа се бе чувствал като подобие на илюстрация с Туидълдум и Туидълди, с разтеглен и гладък корем, ужасно готов да се пръсне.

Сега „мозъкът“ му се чувстваше по този начин и Джим Гардънър разбра — с хладнокръвието и здравия разум на цирков изпълнител на трапец, който не използва предпазна мрежа, — че е бил наистина на косъм от смъртта. Но имаше и едно друго чувство, което не можеше да се сравни с нищо и той за първи път разбра изцяло същността на томичукалата — какво ги движеше; какво ги тласкаше напред.

Въпреки болката, която само се бе отдръпнала, а не беше изчезнала и въпреки ужасното гладко усещане сякаш бе натъпкан като питон, погълнал дете, част от него се „наслаждаваше“ на това. То бе като наркотик — невероятно силен наркотик. Чувстваше мозъка си като двигателя на най-мощния създаван някога проклет крайслер, работещ на пълна газ и чакащ само да включи на скорост, за да потегли.

Да потегли накъде?

Навсякъде.

Към звездите, ако желае.

Синко, губиш ми се.

Това беше старецът, който звучеше по-изтощено от всякога и Гардънър се съсредоточи отново върху предстоящата работа — следващата мебел, до която трябваше да доскача. О, това усещане беше опияняващо великолепно, но то бе откраднато. Той се насили да мисли отново за кафявите като изсъхнали листа форми, приковани към всички онези хамаци. Галерни роби. Старецът го захранваше с енергия; Гард пиеше от силата на този човек като вампир, смучещ кръв. Колко време беше необходимо, за да се превърне във вампир и той? Като „тях“?

Помисли към Хилман: Аз съм с теб, стари жребецо.

Ев Хилман затвори единственото си здраво око в знак на мълчаливо облекчение. Гард се обърна към екрана на монитора, отсъстващо придържащ слушалката към ухото си, като водещ на предаване на живо, който изслушва въпросите от дъното на студиото.

В затвореното пространство на бобината барака, светлината отново започна да пулсира.

слушайте

Всички се заслушаха — бяха образували мрежа, която покриваше целия Хейвън, излизайки от център на около три километра от онзи все още слаб стълб от пушек. Всички участваха в мрежата и всички слушаха. Те не приемаха ничия абсолютна власт — бяха приели името томичукалата като нещо обикновено, ала всъщност бяха междузвездни цигани и не признаваха никакъв крал. И все пак в този момент на криза по време на период на регенерация — период, когато бяха толкова беззащитни, имаха желание да слушат гласовете на онези, които Гардънър бе кръстил Хората от бараката. Те представляваха, в края на краищата, най-чистата дестилация на всички им.

дойде време да затворим границите

Последва всеобща въздишка на съгласие — мислен звук, който Рут Маккосланд би разпознала: звук, издаван сякаш от носени сред октомврийски вятър есенни листа.

Поне за момента Хората от бараката бяха загубили всякаква връзка с Гардънър. На тях им стигаше, че той е зает с нещо друго. Ако решеше да отиде при техния кораб, пожарът щеше да му попречи.

Обединеният глас набързо обясни какви са следващите им задачи — някои планове бяха разработени, в общи линии, още преди седмици — те бяха добивали все по-конкретни форми със „ставането“ на Хората от бараката.

Имаше изработени устройства — както им се бе струвало, по случайни хрумвания. Но и отлитането на птиците на юг пред приближаващата зима може да изглежда като случайно хрумване; миграцията може да се вижда такава дори на тях самите — просто един от добрите начини да се прекарат зимните месеци. Искаш ли да идем до Северна Каролайна, мила? Разбира се, любов моя, каква чудесна идея.

И така те бяха създавали, понякога и се бяха убивали един друг с новите си играчки, друг път завършваха някое приспособление, поглеждаха го със съмнение и го пъхваха някъде, тъй като се оказваше,

че очевидно с нищо не може да им бъде полезно за всекидневието. Ала някои бяха закарали до границите на Хейвън, най-често в багажниците на коли и каросериите на камиони, под покривала. Едно от тези устройства бе автоматът за кока-кола, убил Джон Лиандро; той беше приспособен от покойния Дейв Рътлидж, който някога си бе изкарвал прехраната с поправката на такива автомати. Друго бе устройството за подстригване на четки, което беше видяло сметката на Лестър Моран. Имаше модифицирани телевизори, които изстрелваха огън; детектори за дим (Гардънър бе видял някои от тях, но не всичките при първото си посещение в бараката), които летяха през въздуха като дискове за фризби и излъчваха смъртоносни свръхзвукови вълни; на няколко места имаше поставени силови бариери. Почти всички тези приспособления можеха да бъдат активирани мислено с помощта на прости електронни устройства, на които обикновено им викаха „свързки“, не много по-различни от машинката, използвана от Фриман Мос за пренасянето на дренажната техника в гората.

Никой не се бе замислял защо тези приспособления трябва да се разполагат в един груб периметър около града повече, отколкото се замислят птиците защо политат на юг или гъсениците защо се затварят в какавиди. Но, естествено, това време винаги идваше — времето, когато границите трябва да се затворят. То бе настъпило рано... ала, както им се струваше, не *прекалено* рано.

Хората от бараката предложиха и някои от томичукалата да се върнат в града. Хейзъл Маккрийди беше определена да се върне с тях — тя щеше да представлява по-напредналите томичукала. Онези, които щяха да защитават границите, щяха да карат до голяма степен без надзор, докато свършеха батериите. В градчето имаше още неограничен брой устройства, които можеха да бъдат изпратени в гората, за да оформят защитен пояс около кораба, в случай че пияницата успееше да се добере до него.

А имаше и още едно, много важно приспособление, нуждаещо се от постоянна закрила, за да не може никой — абсолютно никой — да стигне до него. То стоеше в задния двор на Хейзъл Маккрийди. Това бе мрежата за безопасност. Тя можеше да прави много от нещата, които вършеше трансформаторът в бараката, но това съоръжение, представлявало някога климатична инсталация, имаше две жизненоважни разлики. Галванизирани алуминиеви тръби, водили

някога до различните стаи в къщата на Маккрийди, сега сочеха право нагоре. Свързани към тази Нова и Подобрена климатична инсталация, върху две шперплатови рампи, укрепени със същата сребриста мрежа, покриваща стените на изкопа, в който лежеше корабът, се намираха двама и четири акумулатора от камиони. Когато това устройство се включеше, то щеше да произвежда въздух.

Въздухът на томичукалата.

Влезеше ли веднъж в действие тази малка фабрика за производство на въздух, вече нямаше да зависят от капризите на времето и ветровете — дори в случай на ураган, въздухоподавателят, обграден със силови полета, би могъл да защити повечето от тях, ако се съберяха в града.

Предложението границите да бъдат затворени дойде, когато Гардънър слагаше слушалката на трансформатора в ухото си. Пет минути по-късно Хейзъл, заедно с около четирийсет души, се бяха изключили от мрежата и пътуваха обратно към града — някои към кметството да наблюдават границите и да защитават кораба с другите устройства; някои, за да се уверят, че атмосферната фабрика е защитена, в случай че възникне някакъв инцидент... или реакцията на външния свят се окаже по-бърза, по-добре осведомена и по-организирана, отколкото очакваха. Всички тези неща се бяха случвали преди и обикновено работите завършваха по задоволителен начин... но *ставането* не винаги имаше щастлив край.

По време на десетте минути между командата да се затворят границите и тръгването на групичката с Хейзъл, формата и размерите на издигания се към небето пушек не се промениха осезателно. Вятърът не беше особено силен... поне засега. Това бе хубаво, защото вниманието на външния свят по-бавно щеше да се обърне към „тях“. Лошото беше, че пътят на Гардънър към кораба нямаше да бъде отрязан толкова скоро.

Все пак — Нют/Дик/Адли/Кайл смятаха, че Гардънър няма никакъв шанс. Те задържаха останалите томичукала на място още пет минути, изчаквайки мислено да усетят, че устройствата по границите се събуждат и приготвят да си вършат работата.

Това им бе известно от надигащо се бучене.

Нют погледна към Дик. Дик кимна. Двамата излязоха от мрежата и върнаха вниманието си пак към бараката. Гардънър, който някога се

бе оказал напълно неподатлив дори на опитите на Боби да прочете мислите му, продължаваше да е костелив орех. Но би трябвало да са в състояние без никакви проблеми да уловят излъчванията на трансформатора; неговите ритмични, силни импулси енергия би трябвало да са така лесни за „чуване“, както смущенията в радио или телевизионно излъчване, предизвикани от малкото моторче на електрически миксер.

Ала трансформаторът звучеше само като шепот — не по-силно от смътния шум на океана в стара раковина.

Нют отново погледна към Дик, този път изплашено.

господи няма го копелето мръсно

Дик се усмихна. Не вярваше Гардънър, който едва успяваше да чете или изпраца мисли, да е успял да постигне целта си толкова бързо... ако изобщо успееше да я постигне. Присъствието на този човек тук и перверзната привързаност на Боби към него бяха безобразие... на което Дик смяташе, че му е дошъл краят.

Той намигна с едното от странните си очи към Нют. Тази сепваща смесица от човешко и чуждо беше и ужасна, и смешна едновременно.

Не е изчезнал, Нют. Глупакът е МЪРТЪВ.

Нют погледна замислено към Дик за момент, после започна да се усмихва.

Те тръгнаха напред, всичките заедно, свивайки кръга около къщата на Боби, като стягаща се примка.

Нося голяма глава.

Тази фраза се въртеше без прекъсване в дълбините на съзнанието на Гард, когато се обърна към екрана на монитора — изглежда се бе намирал там от доста време. Някога, и то един Джим Гардънър, който вече не съществуваше, си бе изграждал стиховете около такива фрази, като перли около пясъчни зрънца.

Сега нося голяма глава, шефе.

Дали не беше от някакъв гангстерски филм? Или от песен? Да. От някаква песен. Нещо, което беше страшно объркано в главата му, някаква история от шейсетте години на Западния бряг, безпризорно, еуфористично дете на цветята, облечено в яке на „Ангелите на ада“ и увило около тънката си бяла ръка на цигулар мотоциклетна верига...

Разума ти, Гард, нещо става с разума ти...

Да, татенце, аз нося голяма глава, затова, роден съм да бъда див и ако ти кажат, че никога не съм те обичал, да знаеш, че лъжат. Нося голяма глава. Мога да почувствам как всяка вена, артерия и капиляр в нея се издуват, изпъкват, както вените на ръцете ни, когато бяхме деца и слагахме по няколко гумени лентички на китките си, и ги оставяхме така, за да видим какво ще стане. Нося голяма глава. Ако точно сега погледна в някое огледало, знам какво ще видя — от зениците ми ще струи зелена светлина като лъчи на фенерчета. Голяма глава... и ако я раздрусам, ще се пръсне. Да. Така че внимавай, Гард. Бъди

внимателен, синко

Да старче да.

Дейвид

Да.

Онова усещане за политане и олюляване над ръба. Спомни си за един филмов репортаж на Карл Валенда, онзи едър старец, телеграфния техник, който се изпусна от жицата в Пуерто Рико — как се хвана за нея, задържа се за миг — после, падна.

Гардънър изхвърли тази мисъл от ума си. Опитва се да изхвърли всичко оттам и се приготви да става герой. Или да умре, докато се опитва да го направи.

ПРОГРАМА?

Гард натика слушалката дълбоко в ухото си и се намръщи срещу екрана. Насочи тежкия таран на мислите си към него. Почувства изблик на болка; усети как балона на мозъка му се наду още малко. Болката отслабна; илюзията за усилващо се раздуване остана. Той зяпна в екрана.

АЛТАИР-4

Добре... и сега какво? Заслуша се, в очакване старецът да му каже, но не последва нищо. Или мисловната му връзка с трансформатора бе изключила стареца или той просто не знаеше. Имаше ли значения кое? Не.

Погледна към екрана.

НАПРАВИ ВРЪЗКА С...

Изведнъж екранът се изпълни с деветки, от горе до долу и от единия край до другия. Гардънър го загледа вцепенен от ужас и си помисли: „О, господи, развалих го!“.

Деветките изчезнаха. Само за миг просветна

О ГОСПОДИ РАЗВАЛИХ ГО

като мяркане на призрак. После на екрана излезе:

ГОТОВ ЗА ВРЪЗКА

Гард леко се успокои. Машината си беше наред. Ала мозъкът му наистина бе напрегнат до край и той го знаеше. Ако тази машина, която се хранеше от стареца и колкото бе останало от Питър, успееше да върне момчето, после може и да намери сили да се махне оттук... макар и с подскоци, като се вземеше предвид глезена му. Но ако тя смяташе да черпи и от „него“, мозъкът му щеше да се пукне като боднат с карфица балон.

Само че сега не беше моментът да мисли за това, нали?

Като облиза устни с безчувствения си език, той се втренчи в екрана.

НАПРАВИ ВРЪЗКА С ДЕЙВИД БРАУН

Деветки по целия екран.

Деветки цяла вечност.

ВРЪЗКАТА УСПЕШНА

Добре. Хубаво. А сега, какво? Гардънър сви рамене. Знаеше какво се опитва да направи, защо се тутка?

ВЪРНИ ДЕЙВИД БРАУН ОТ АЛТАИР-4

Деветки по целия екран. *Две* вечности този път. После се появи въпрос, който беше толкова прост, толкова логичен и все пак толкова смахнат, че Гард би избухнал в смях, ако не знаеше, че това ще разруши всяка останала му работеща верига.

КЪДЕ ИСКАШ ДА ГО СЛОЖА?

Желанието му да се разсмее мина. На въпроса трябваше да се отговори. Къде, наистина? Върху хоума в стадиона на „Янките“? На площад „Пикадили“? Край вълнолома на плажа пред хотел „Алхамбра“? На нито едно от тези места, разбира се... ала не и тук, в Хейвън. Господи, не. Дори въздухът да не го убиеше, родителите му се превръщаха в чудовища.

Така че, къде?

Той вдигна поглед към стареца, който го гледаше настойчиво и изведнъж се сети — наистина имаше само *едно* място за него, нали?

Гард го съобщи на машината.

Изчака тя да поиска още някакви уточнения или да каже, че не може да го направи, или да предложи система от команди, които той да не е в състояние да изпълни. Вместо всичко това, последваха нови деветки. Този път те останаха завинаги. Зелените пулсации от трансформатора станаха почти непоносимо ярки.

Гардънър затвори очи и в зеленикавия дълбокоморски мрак зад клепачите му, както му се стори, можеха да се чуят, слабо, писъците на стареца.

После енергията, която бе изпълвала мозъка му, изчезна. Хоп! И я нямаше. Просто ей така. Гардънър политна назад, а слушалката се измъкна от ухото му и падна на пода. От носа му още течеше кръв, която бе напоила и новата фланелка. Колко литра кръв имаше в човешкото тяло? И какво бе станало? Не се беше появило никакво

ПРЕХВЪРЛЯНЕТО УСПЕШНО

или

ПРЕХВЪРЛЯНЕТО НЕУСПЕШНО

нито дори

В ЖИВОТА ВИ ЩЕ СЕ ПОЯВИ ВИСОК МУРГАВ ПРЕДСТАВИТЕЛ НА ТОМИЧУКАЛАТА

За какво беше всичко това? Той нещастно осъзна, че никога няма да научи отговора. Спомни си два стиха от Едуин Арлингтън Робинсън: „И така ние продължавахме да работим, в очакване на светлината/ и карахме без храна, дори проклехме хляба...“.

Няма светлина, шефе, няма светлина. Ако седиш да я чакаш, те ще дойдат да ти подпалят чергата. А имаш още много работа за вършене.

Никаква светлина, само един тъмен, празен екран. Гард погледна към стареца, който се бе отпуснал напред, с увиснала глава, изтощен.

На Гардънър му бяха потекли сълзи. Те бяха примесени с кръв. От пластинката в главата му струеше тъпа болка, но онова усещане за издуване близко до пръсване бе изчезнало. Както и усещането за сила. Последното му липсваше, откри той. Част от него копнееше за тази сила, искаше тя да се върне, независимо от последствията.

Размърдай се, Гард.

Да, добре. Бе направил каквото му бе по силите за Дейвид Браун. Може би нещо беше станало, може би — нищо. Възможно бе да е убил хлапето; възможно бе Дейвид Браун, който сигурно си е играел с фигурки, наподобяващи героите от „Звездни войни“ и си е мечтаел да срещне извънземни, както Елиът от филма, сега беше само един облак разпръсващи се атоми някъде из далечния космос между Алтаир-4 и Земята. На него не му бе съдено да узнае. Но той беше стигнал до тази опора и се бе държал за нея достатъчно дълго — прекалено дълго, може би. Знаеше, че е време да продължи.

Старецът вдигна глава.

Ти, старче, знаеш ли?

Дали е в безопасност? Не. Но, синко, ти направи всичко възможно. Благодаря ти. Сега, моля те синко моля те

Отслабваше... мисленият глас на стареца отслабваше

моля те освободи ме от това

и се отдалечаваше по някакъв дълъг коридор

погледни на една от онези лавици там отзад

Гардънър вече трябваше да се напруга, за да го чува.

моля те ох МОО

Заглъхване, шепот; главата на стареца се люшна напред, остатъците от изтънялата му бяла коса плуваха сред зелената мътилка.

Краката на Питър махаха насън, сякаш той преследваше зайци... или търсеше Боби, своята любимка.

Гард отиде с подскоци до лавиците отзад. Те бяха тъмни, прашни, мазни. По тях се търкаляха всякакви забравени железарии, чаркове, ключове.

На една от тези лавици лежеше Звуков космичен бластер. Пак детска играчка. Отстрани имаше ключе. Той предположи, че детето, което е получило това за рождения си ден, е използвало ключето, за да кара пистолета да вие на различни честоти.

А какво можеше да прави сега?

„На кого му пука?“ помисли си уморено Гард. „Цялата тази гадост вече се превърна в една голяма, тъпа досада.“

Досада или не, той пъкна оръжието в колана си и се върна с подскоци до вратата. Там спря и погледна назад към стареца.

Благодаря ти.

Слабо, по-слаби, най-слабо — сухо изшумоляване на листа:

освободи ме от това синко

Да. И теб, и Питър. Можеш да бъдеш сигурен.

Изскочи навън и се огледа. Все още никой друг не бе дошъл. Това беше хубаво... но късметът му не можеше да продължава вечно. Те бяха там; неговото съзнание се докосваше до техните, с вниманието на танцуваща валс двойка непознати. Усещаше ги, че са свързани в

(мрежа)

едно общо съзнание. Те не го чуваха... усещаха... или „каквото“ беше там. Или употребата на трансформатора или самото му присъствие в бараката бе отрязвало съзнанието му от техните. Но скоро щяха да узнаят, че, като Елвис, дебел, клатушкащ се, ала куц и сляпо тактуващ си въпреки всичко, той се бе завърнал.

Слънчевата светлина беше ослепителна. Въздухът пареше и вонеше на изгоряло. Къщата на Боби пламтеше като купчинка сухи подпалки в огнище. Докато гледаше, половината покрив се стовари вътре. Към небето литнаха искри, почти безцветни в яркия, залязващ ден. Дик, Нют и останалите не бяха забелязали да има много пушек, защото огънят гореше безцветен при много висока температура. По-

голямата част от дима, който бяха видели, идваше откъм подпалените превозни средства в двора.

Гард застина за момент върху здравия си крак на прага, после заподскача към закачалката. Беше минал почти половината път, когато се просна в цял ръст сред праха. Докато падаше, си помисли за Звуковия космичен бластер в колана си. Детска играчка. Детските играчки нямат предпазители. Ако спусъкът е натиснат, жизненоважният Гардънър можеше изведнъж да намалее драстично. Планът на томичукалата за намаляване на тегло. Той измъкна играчката пистолет от колана си, така внимателно, сякаш бе заредена мина. Изпълзя на ръце и колене оставащия до закачалката път, после с подпиране се изправи.

На десетина метра от него другата половина от покрива на Боби се срути. Горещи искри полетяха към градината и гората отвъд. Гард се обърна към бараката и отново си помисли, с всички сили: „Благодаря ти, приятелю“.

Стори му се, че последва отговор... някакъв уморен, слаб отговор.

Гардънър насочи играчката към бараката и натисна спусъка. От цевта се стрелна зелен лъч, не по-дебел от молив. Появи се звук като от цвърчаща в тиган пържола. Отначало лъчът се плисна в стената на бараката, подобно на вода от маркуч, после дъските избухнаха в пламъци. „Пак стана горещо“, помисли си уморено Гардънър. „Мечокът Смоуки няма да може да ме надуши.“

Тръгна с подскоци към задната част на къщата, стиснал Звуковия космичен бластер в ръка. По лицето му се стичаха пот и кървави сълзи. „Уинстън Чърчил щеше много да ме хареса“, мина му през ума и той избухна в смях. Видя тракторчето... и в този момент челюстите му се разтеглиха в нова широка прозявка. Хрумна му, че не беше изключено Боби да му бе спасила живота, без дори да подозира. Всъщност, много бе възможно. Сигурно валиумът го е защитил от пълната сила на онази невъобразима енергия, която имаше трансформаторът. Нищо чудно и валиумът да...

Нещо в къщата на Боби — някое от нейните приспособления — гръмна като мощен артилерийски снаряд. Гард инстинктивно наведе глава. Половината къща сякаш се вдигна във въздуха. Другата й

половина, за късмет на Гардънър. Той вдигна поглед към небето и втората му прозявка се превърна в широко, глупашко зяпване.

Ето я къде лети „Ъндърруд“-а на Боби.

Тя се издигаше все по нагоре, пишеща машина в небето, въртеше се и се обръщаше.

Гард продължи да подскача нататък. Стигна до тракторчето. Ключът беше на таблото. Това бе добре. Имал си бе достатъчно неприятности с ключове, та да му стигнат за цял живот — колкото и малко да оставаше.

Изкатери се на седалката. Зад него се приближаваха коли и завиваха към двора. Той не се обърна да погледне. Тракторчето беше паркирано прекалено близо до къщата. Ако не го подкараше веднага, щеше да се опече като ябълка.

Завъртя ключа. Двигателят на тракторчето не издаде никакъв звук, но това не го разтревожи. То слабо вибрираше. Нещо друго в къщата избухна. Посипаха го искри и прогориха кожата му. В двора прииждаха още коли. Умовете на пристигащите томичукала бяха насочени към бараката и те си мислеха

печена ябълка той се е

изпекъл в бараката

мъртъв в бараката точно така да

Добре. Остави ги да се заблуждават. Новото и Подобрено тракторче нямаше да го издаде. То бе безшумно като нинджа. А той трябваше да тръгва; градината вече гореше, гигантските слънчогледи и огромните царевични стъбла с гигантските си нестavaщи за ядене кочани пламтяха. Ала по просеката през средата на градината все още можеше да се мине.

Хей! Хей! ХЕЙ, ТОЙ Е ЗАД КЪЩАТА! ТОЙ Е ЖИВ! ТОЙ ОЩЕ Е...

Гардънър сепнато погледна надясно и видя как Нанси Вос префучава през каменистото пространство между имението на Боби и каменната стена, която го разделяше от собствеността на Хърд. Вос караше мотоциклет „Ямаха“. Косата ѝ бе прибрана в плитки, които се вееха зад нея. Лицето ѝ беше като на разярена вещица... макар че тя продължаваше да прилича на Ребека от фермата Сънибрук в съседство със Сестричката, помисли си Гард.

ХЕЙ! ТУК ОТЗАД! ЕЛАТЕ ОТЗАД!

Ах ти, кучко такава, помисли си Гардънър и вдигна Звуковия космичен бластер.

Двайсет или трийсет души бяха влезли в двора. Адли и Кайл бяха между тях, както и Франк Спрус, семейство Голдън, Розали Скехан и Поп Кудър. Нют и Дик останаха назад при пътя, за да поддържат реда.

Всички те се обърнаха към

ТУК! ТУК ОТЗАД! ЖИВ! КУЧИЯТ СИН Е ОЩЕ

крясъците на Нанси Вос. Всички я видяха как препуска през полето на мотоциклета си, прилична на жокей, който язди опърничав кон, докато твърдата система на окачване на ямахата я подхвърляше нагоре-надолу. Всички видяха зеления лъч с дебелина на молив да изскача иззад горящата къща и да обгръща Нанси Вос.

Никой не видя закачалката, която отново започна да се върти.

Цялата стена на бараката беше в пламъци. Част от покрива падна. Искрите лумнаха в тлъста спирала. Една се приземи върху купчина омазнени парцали и те разцъфнаха в огнени рози.

„Избавление“, помисли си Ев Хилман. „Най-последното нещо. Последното...“

За последен път трансформаторът започна да излъчва на тласъци ярка зелена светлина, която миг, два съперничеше на огъня.

Дик Алисън чу изскърцването на закачалката. Умът му бе изпълнен с гневен, дивашки вик на ярост, като разбра, че Гардънър е още жив. Всичко стана бързо, много бързо. Нанси Вос представляваше горяща парцалена кукла сред полето вдясно от къщата на Боби. Ямахата ѝ продължи сама още двайсетина метра, блъсна се в някакъв камък и се преметна във въздуха.

Дик видя изгорения скелет на бобиния пикап, камиона на Мос, олдса на Боузман... и тогава забеляза закачалката.

ДРЪПНЕТЕ СЕ ОТ ОНОВА НЕЩО! МАХНЕТЕ СЕ ОТТАМ! БЯГА...

Ала нямаше никакъв шанс. Дик бе излязъл от мрежата и не можеше да мине покрай двете мисли, които гърмяха като примитивен ритъм в някое рокендролово парче:

Още е жив. Зад къщата. Още е жив. Зад къщата.

Продължаваха да пристигат хора. Те нахлуваха в двора като приливна вълна, без да обръщат внимание на горящата къща, горящата барака, оголените, изгорели коли.

НЕ! ПРОКЛЕТИ ОТКАЧЕНИ ГЛУПАЦИ! НЕДЕЙТЕ! МАХАЙТЕ СЕ! БЯГАЙТЕ!

Хипнотизиран, Нют наблюдаваше пъкъла на горящата къща, без да забелязва закачалката, която се въртеше все по-бързо и по-бързо, и в този момент Дик с радост би го убил. Но той все още имаше нужда от него, затова се пребори със себе си и грубо блъсна Нют на земята, след което се хвърли върху него.

Миг по-късно зеленият слънчобран отново разпери фината си мрежа над двора.

Гард чу писъците — много на брой този път — и ги изолира, доколкото можеше. Те нямаха значение. Нищо друго нямаше значение, освен да стигне до последната спирка на линията.

Нямаше смисъл да се опитва да кара тракторчето да лети. Той го включи на първа и тръгна през чудовищната, безполезна, горяща градина на Боби.

Настъпи един миг, в който реши, че няма да успее да мине; огънят се бе разгорял от бурените и прекомерно порасналите растения по-бързо, отколкото му се бе виждало възможно. Горещината беше невероятно силна, изпичаща. Скоро дробовете му щяха да се сварят.

Той долови глухи, пукащи звуци, като пращането на дебели борови цепеници в камина, погледна и видя как избухват няколко тикви. Воланът на тракторчето вдигаше мехури по ръцете му.

Горещина по главата му. Гардънър посегна към нея. Косата му гореше.

Цялата вътрешност на бараката вече бе в пламъци. В средата ѝ трансформаторът пукаше и се топеше, едно пулсиращо котешко око сред ада.

Питър лежеше на една страна, с най-последно умирили се крака. Ев Хилман гледаше в трансформатора с изтощена съсредоточеност. Течността, която го обгръщаше, започваше да става много, много гореща. Това беше добре; не изпитваше болка, не във физическо отношение. Изолацията на главния кабел, който го свързваше с трансформатора, вече започваше да се топи. Ала връзката още издържаше. За миг, в горящата барака, тя удържа и Ев Хилман си помисли:

Последно нещо. Дай му възможност да се измъкне. Последно нещо...

ПОСЛЕДНО НЕЩО

блесна екрана на компютъра.

ПОСЛЕДНО НЕЩО ПОСЛЕДНО НЕЩО
ПОСЛЕДНО НЕЩО

После се изпълни с деветки.

Разрушението в двора на Боби Андерсън беше невероятно.

Дик и Нют го наблюдаваха, омаяни, почти невярващи. Както онзи ден в гората, със стареца и ченгето, Дик откри, че се пита как е възможно всичко толкова да се обърка. Те двамата — и всички останали, които още не бяха пристигнали — се намираха на достатъчно голямо разстояние от смъртоносния обхват на слънчобрана, но въпреки това Дик все още не ставаше. Не беше сигурен, че ще може.

В двора хората горяха като изсъхнали плашила. Някои тичаха, ръкомахаха, грачеха, пискаха с гласовете и умовете си. Неколцина — малкото щастливци — успяха да се дръпнат навреме. Франк Спрус бавно мина край мястото, където лежаха Дик и Нют, с изгорена половина на лицето си и показваща се от тази страна челюст в полуусмивка. Блясваха ярки експлозии, когато носеното от някой от тях оръжие гръмваше и се саморазрушаваше.

Очите на Дик срещнаха тези на Нют.

Да ги изпратим да го обградят! Да го нападнат във фланг! Трябва да

Да разбирам но о Господи трябва да има десетина-двайсет от нашите обхванати от пламъци

ПРЕСТАНИ С ТОВА ОТВРАТИТЕЛНО ХЛЕНЧЕНЕ!

Нют се дръпна и присви устни в зла беззъба гримаса. Дик не му обърна внимание. Мисловната мрежа се бе разпаднала. Сега можеше да ги накара да го чуят.

*Заобиколете! Заобиколете! Хванете го! Хванете пияницата!
Заобиколете!*

Те започнаха да се придвижват, първо бавно, със замаян израз по лицата, после все по-бързо и целенасочено.

Екранът на компютъра избухна. Прозвуча закашлян гръм, като прочистване на гигантско, задръстено с храчки гърло, и от душовата клетка, в която беше държан затворен Ев Хилман, рукна гъста зелена течност. Тя стигна до огъня и забълва смъртоносна зелена пара. Ев, най-после милостиво мъртъв, изплува като риба от пръснатия си аквариум. Миг по-късно Питър го последва. Ан Андерсън тръгна последна, а мъртвите ѝ ръце все още бяха извити като орлови нокти.

Огненият слънчобран замря. Сега не се чуваше никакъв друг звук, освен писъците на умиращите и настоящият глас на Дик. Летният ден се бе превърнал в ад. Дворът на Боби представляваше езеро от пръст, пълно с островчета от огън. Ала томичукалата винаги носеха огън накрая и те бързо свикваха с него.

Нют присъедини гласа си към този на Дик. Кайл беше мъртъв, Адли — лошо обгорен. Въпреки това Ад присъедини смъртно ранения си глас към техните:

*Хванете го преди да е стигнал до кораба! Той е още жив!
Хванете го преди да е стигнал до кораба! Преди да е стигнал до кораба!*

Томичукалата бяха извадили лош късмет. Онези петнайсетина от тях, които бяха изгорели в двора на Боби, не бяха особено важни. Но Боби бе мъртва, Кайл бе мъртъв, Адли скоро щеше да умре, трансформаторът беше разрушен, точно когато занимаващите се със затварянето на границите бяха заявили, че нуждата им от него е критична. И Гардънър още бе жив. Колкото и да бе невероятно, Гардънър още бе жив.

А може би най-лошото от всичко бе, че вятърът се усилваше.

Хванете го и го хванете бързо.

По мрежата, томичукалата си говореха по мрежата.

Те идваха през полята; настъпваха към разпростиращия се пожар.

БЪРЗО!

Дик Алисън се обърна към града и мрежата се обърна с него като радарна чиния. Той улови глупавото удивление на Хейзъл от развоя на събитията.

Той

(мрежата)

не му обърна внимание.

Каквото и да имаш в този район, Хейзъл, изпрати го към него.

Дик се обърна към Нют.

Не беше нужно да ме събаряш чак толкова грубиянски, кисело измърмори Нют и изтри потеклата по брадичката му кръв.

— Майната ти — изсъска със злоба Дик. — Да вървим да пипнем оня копелдак.

Закачалката, сега мъртва, беше подпалила пожар, който се разпростираше от бобината къща във форма, силно напомняща дамско ветрило — огнено ветрило. Къщата на Боби, вече само едни черни кости, щръкнали от червената колона на пламъка, стоеше в основата на ветрилото. Краят му се разтваряше сред чудовищно избуялата градина и когато мутиралите растения пламваха, огънят проблясваше в зелено.

Между пламъците се придвижваше Джим Гардънър, увенчан с корона от огън. Ризата му димеше; от единия му ръкав блъвна пушек, после той избухна в пламъци. Гард ги угаси с другата си ръка. Искеше му се да крещи, но се чувстваше прекалено уморен, прекалено изстискан.

„Използваха ме най-безскрупулно“, помисли си Гардънър „и вината за това си е само моя.“

Стигна до края на градината. Тракторчето се наклони напред и пак се изправи, преодолявайки леката падина преди навлизането в гората. Ниските, бодливи храсти от двете страни на пътечката горяха и първите огнени езици вече се стрелкаха из Индианската гора. Гард не се притесняваше от тях. Усещането, че ще бъде опечен, го напускаше. Запляска усилено по главата си. Косата му миришеше ужасно — като храна, изгорена от някое дете.

Над дясното му рамо изсвистя зелен пламък, щом тракторчето навлезе в гората.

Гард отскочи наляво и се наведе. Погледна назад и видя Ханк Бък, с неговата собствена Пушка-убиец. Ханк бе карал мотоциклет на път към фермата, после го заряза на същото поле, където Нанси Вос намери смъртта си и хукна нататък.

Гардънър се обърна, насочи Звуковия космичен бластер с опънатата си дясна ръка и здраво стисна китката ѝ с лявата. Дръпна спусъка. Лъчът-молив излетя и, по-скоро благодарение на добър късмет, отколкото на някакво стрелково умение, уцели Ханк високо в лявата страна на гърдите. Прозвуча шум като от пържене на бекон. Зелената смърт плисна към лицето на Ханк и той падна.

Гардънър отново се обърна напред и видя, че тракторчето се движи право към голям горящ смърч при постоянната скорост от десет километра в час. Той се вкопчи в кормилото с двете си покрити с мехури ръце, като едва избягна челния сблъсък. Едната от широките гуми на тракторчето задра ствола на дървото и за миг Гардънър се намери да отблъсква пламнали, ухаещи смърчови клони като човек, който си проправя път през горящи завеси. Тракторчето забуксува, олюля се... после се откачи. Гардънър дръпна лоста за газта докрай и вися на него, докато тракторчето не се изкатери до просеката през гората.

Те идваха. Томичукалата идваха. Идваха покрай разширяващото се яростно дамско ветрило и Дик Алисън започна да изпитва някакво бясно отчаяние, защото нямаше да го хванат. Гардънър бе успял да използва пътеката и това променяше коренно нещата. Три минути повече — може би дори само една — и той *наистина* щеше да се изпече. Четирима от томичукалата (между тях госпожа Айлийн Креншо и преподобния Гурингър) се бяха опитали да го последват оттам и изгоряха живи. Два от гигантските, пламтящи царевични ствола се бяха стоварили върху госпожа Креншо и тя изпищя, изпусайки кормилото на плажното бѐги. То се заби сред дълбините на горящата градина. Гумите му експлодираха като бомби. Само секунди по-късно огънят погълна цялата пътека.

Яростта на Дик стигаше по-дълбоко и от мозъка на костите му. „Ставането“ е било осуетявано и прекъсвано и преди — не често, но това се бе *случвало* — ала винаги в резултат на някакво природно бедствие... както цяло поколение ларви на комари, развиващи се върху спокойните, неподвижни води на някое блато, може да бъде унищожено от ударила гръмотевица по време на лятна буря. Ала това тук не беше гръмотевична буря, нито природно бедствие; това беше „един-единствен човек“, човек, към който всички се бяха отнасяли с предпазливото презрение, запазено за глупаво куче, което може да хапе. Това беше *един-единствен човек*, който бе прекарвал повечето си време с Боби в пиянско забвение, „един-единствен човек“, който бе успял по някакъв начин да измами Боби и да я убие и който отказваше да умре, каквото и да правеха.

„Няма да бъдем спрени от един-единствен човек“, помисли си Дик, обезумял от яд. „НЯМА!“ Но имаше ли някакъв реален начин да попречат да се случи точно това? Огненият фронт вече се разпространяваше прекалено бързо пред тях, за да го хванат. Гардънър бе успял да се стрелне между две събиращи се стени от огън, ала той щеше да бъде единственият. Ханк Бък бе направил опит да го спре... но по някакъв начин гадният му кучи син бе успял да застреля и Ханк.

Дик направо бе изпаднал в екстаз от бяс (Нют го усещаше и се държеше на разстояние — Дик беше с десет килограма по-тежък и с десет години по-млад), ала в центъра на неговата ярост се криеше страх, като студеното зрънце горчив крем в средата на отровен бонбон.

Томичукалата, бе казала Боби на Гардънър, са големи космически пътешественици. Това беше истина. Но никога, никъде, те не бяха срещали друг като този *един-единствен човек*, който продължаваше напред, въпреки счупения си глезен, огромната загуба на кръв и погълнатото количество лекарство, което трябваше да го е свалило в безсъзнание още преди петнайсет минути, независимо, че бе повърнал по-голямата част.

Невъзможно... но се случваше.

Някак си пожарът, който трябваше да попречи на Гардънър да стигне до кораба, се беше превърнал в негов щит.

Сега оставаха само автоматизираните устройства — приспособленията.

— Те ще го пипнат — прошепна Дик. Двамата с Нют стояха на една могила вдясно от къщата като двойка генерали, които наблюдават как войските им нахлуват в гората. Ръцете на Дик се свиваха и разпускаха. Зелена кръв пулсираше във врата му. — Те ще го пипнат, ще го спрат, той няма да стигне до кораба, няма, „няма“.

Нют Берингър благоразумно мълчеше.

Детекторът за дим, самият той много приличен на летяща чиния, безшумно се носеше през гората с ритмично пулсираща червена лампичка на сензора му. Хейзъл Маккрийди го управляваше лично. Тя бе доловила вълната на гняв, отчаяние и страх, която идваше от Дик Алисън и бе решила да се погрижи сама за Гардънър — с дистанционно управление, какъвто беше случаят. Първо бе оставила Полин Гудж, на която ѝ се струваше, че най-много може да се разчита, да поеме останалата работа, след което Хейзъл отиде в личния си кабинет, затвори вратата и я заключи.

От най-долния рафт на кантонерката тя измъкна един бластер, малко по-малък от унищожавачното устройство, което носеше покойният Ханк Бък. Постави го върху бюрото си, включи го, извади една слушалка от отделението за изходни документи и я пхна в ухото си.

Сега седеше със затворени очи, но всъщност виждаше как от двете страни на детектора за дим профучават дървета, докато той се носеше през гората на около два метра над земята. Тази гледка би напомнила на Гардънър сцената от „Завръщането на Джедая“, когато добрите преследваха лошите през една сякаш безкрайна гора с немислими скорости върху неща, които изглежда бяха въздушни мотоциклети.

Хейзъл, обаче, нямаше време за метафори — нито пък някога бе имала, ако ставаше въпрос, томичукалата не си падаха много по метафорите, по принцип.

Част от нея — частта детектор за дим от машинната страна на киборгната симбиоза, която бе създавала — искаше да изпълни първоначалното си предназначение и да зазвъни, защото гората беше пълна с дим. Усещането приличаше на желанието при човек да кихне.

Детекторът с лекота се въртеше насам-натам, минаваше на слалом между дърветата, прехвърляше се или се промушваше край клоните.

Хейзъл седеше приведена напред на бюрото си, с плътно напъхана в ухото ѝ слушалка, напрегнато съсредоточена. Тя управляваше малкия детектор през гората по-бързо, отколкото беше безопасно, но той се бе намирал на разделителната линия Хейвън-Нюпорт — на цели осем километра от кораба. Трябваше да настигне Гардънър, а времето беше малко.

Детекторът за дим се извъртя на една страна и за сантиметри се размина с едно малко борче. На косъм беше, този път. Но... ето го и Гардънър, както и кораба, излъчващ своето ехо от светлина, татуирац танцуващите слънчеви отблясъци върху околните дървета.

Машинката безшумно изпърха над дебелия слой паднали иглички... след което се насочи право към Гардънър. Хейзъл се приготви да включи ултразвуковата приставка, която щеше да превърне костите на Гардънър в смачкани отломъци сред тялото му.

Хей, Гард! От лявата ти страна!

Не можеше да повярва в гласа. Ала не можеше и да го сбърка. Това беше гласът на Боби Андерсън. Старата, неподобрена Боби. Гардънър нямаше време да се замисля. Той погледна наляво и видя нещо, което се стрелваше от гората към него. То беше светлокафяво. От долната му страна мигаше червена лампичка. Това беше всичко, което успя да види.

Той вдигна Звуковия космичен бластер, като се запита как изобщо би могъл да се надява да улучи „подобно“ нещо и в същото време някакъв див, тънък писък, като че ли всички комари по света свиреха в пълна хармония, изпълни ушите му... главата му... *тялото* му. Да, той беше *вътре* в него, всичко в него започваше да вибрира.

Тогава усети как някакви ръце стисват китката му — първо я стисват, а после я насочват. Гардънър стреля. Зеленият пламък разсече дневната светлина. Детекторът за дим избухна. Няколко малки парченца пластмаса профучаха край главата на Гард, като малко остана да я уцелят.

Хейзъл изпищя и се изпъна в стария си въртящ се стол. През слушалката премина страхотно връщане на енергия. Тя се опита да я измъкне от ухото си... и не успя. Слушалката се намираше в лявото ѝ ухо. От дясното изведнъж бликна зеленикава, пенеста течност. Приличаше на радиоактивна овесена каша. За момент мозъкът продължи да се излива от главата през ухото ѝ, после налягането стана твърде голямо. Дясната страна на черепа ѝ разцъфна като някакво странно цвете и мозъкът плисна върху стенния ѝ календар.

Хейзъл сковано падна върху бюрото си, с разперени ръце и невярващо зяпнали в нищото изцъклени очи.

Бластерът пожужа малко и накрая спря.

„Боби?“ помисли Гардънър и смаяно се огледа.

„Майната ти, стари разбойнико“, отвърна му един весел глас. „Това е цялата помощ, която ще получиш... в края на краищата, аз съм мъртва, не помниш ли?“

„Помня, Боби.“

„Един съвет от мен: пази се от разярени прахосмукачки.“

И тя изчезна, като че ли никога не се бе появявала. Иззад гърба му прозвуча разцепващия се, проскърцващ звук от падане на дърво. Гората между него и фермата пукаше като голяма открита пещ. Сега той започна да долавя зад себе си гласове — и мислени, и истински викове. Гласовете на томичукалата.

Ала Боби я нямаше.

„Ти сам си я измисли, Гард. Тази част от теб, която иска Боби — онази Боби — се опитва да я възпроизведе, това е всичко.“

„Да, ама какво ще кажеш за ръката? Нейната ръка, която стисна моята? Аз ли си я измислих? Не бих могъл да оцелея онова чудо съвсем сам. Ани Оукли не би могла да уцели онова чудо без чужда помощ.“

Но гласовете — тези по въздуха и онези в главата му — идваха все по-близо. Както и пожарът. Гардънър пое с пълни гърди пушек, включи тракторчето отново на скорост и потегли. Точно в този момент нямаше никакво време за спорове.

Гард се насочи към кораба. Пет минути по-късно излезе на поляната.

— Хейзъл? — извика Нют с нещо като религиозен ужас. — Хейзъл? Хейзъл?

„Да, Хейзъл!“ му изкрещя яростно Дик Алисън и не можа да се въздържа повече. Той се нахвърли върху Нют. „Тъпо копеле такова!“

„Курвенско изчадие!“ изплю в отговор Нют и двамата се търкулнаха на земята, с искрящи от гняв очи, вкопчили се в гърлата си. Това изобщо не беше логично, предвид на обстоятелствата, ала всяка прилика между томичукалата и подобните на доктор Спок е напълно случайна.

Пръстите на Дик напипаха изпъкналите вени върху гърлото на Нют и започнаха да натискат. Ноктите му пробиха кожата и целите ръце на Дик бяха облени от зелена кръв. Той повдигна Нют, после го тръшна на земята. Хватката на Нют отслабваше... отслабваше... отслабваше. Дик не спря да го души, докато не усети, че е напълно мъртъв.

Като приключи с това, Дик откри, че се чувства малко по-добре.

Гард слезе от тракторчето, залитна, загуби равновесие и падна. В същата секунда някакъв свистящ, ръмжащ снаряд профуча през въздуха точно на мястото, където се бе намирал миг преди това. Гардънър се втрени глупаво в прахосмукачката „Електролукс“, която едва не му бе откъснала главата.

Тя се носеше през поляната като торпедо, зави и пак тръгна към него. В единия ѝ край имаше нещо, което сякаш режеше въздуха на сребърни резенчета — някакъв вид пропелер.

Гардънър си спомни онази кръгла, изядена дупка в долния край на вратата на бараката и цялата слюнка в устата му пресъхна.

„Пази се от...“

Тя се хвърли към него, режещото приспособление бръмчеше и жужеше като моторчето на детско, захранвано с бензин, бойно самолетче. Малките колелца, чието предназначение беше да правят труда на уморената домакиня по-лек, като тътри след себе си своята върна прахосмукачка от стая в стая, се въртяха мързеливо във въздуха. Дупката, където се предполагаше, че трябва да се слагат различните видове приспособления, зееше като отворена уста.

Гардънър се престори, че ще се хвърли надясно, после се задържа на място още миг — ако скочеше прекалено скоро, прахосмукачката щеше да кривне заедно с него и да се вреже в червата му така лесно, както го бе направила и с вратата на бараката, когато Боби я извика.

Той изчака, имитира тръгване наляво този път и в последния момент се хвърли надясно. Стовари се болезнено върху пръстта. Костите на счупения му глезен се вбиха една в друга. Гардънър нещастно изпищя.

Електролуксът се блъсна в земята. Пропелерът се вряза в пръстта. После прахосмукачката отскочи нагоре, като самолет, който се е спуснал прекалено стръмно към пистата. Тя профуча напред към огромната наклонена чиния на кораба и пак изви назад за ново нападение към Гардънър. Сега кабелът, с който преди беше натискала

копчетата, се показваше от дупката за различните приспособления. Той свистеше из въздуха — сух, сякаш издаван от змия звук, който Гардънър едва различаваше сред тътнещия рев на пожара. Кабелът се нагъна и напомни за миг на Гардънър за едно лудо родео, на което майка му веднъж го бе завела (в онзи стар, мъничък град Портланд, Мейн). Там имаше един каубой с висока бяла шапка, който изпълняваше номера с въже. В единия от номерата той караше голямо ласо да танцува на нивото на глезените му, докато свиреше на хармоника „Моят приятел Сал“. Кабелът, който се показваше от дупката за приспособленията, изглеждаше като онова въже.

„Гадината ще ти отреже главата така лесно, както цвъкнята излиза от гъската, ако ѝ позволиш, Гард, приятелю“.

Електролуксът тръгна със свистене към него, повлякъл сянка зад себе си.

Застанал на колене, Гардънър насочи Звуковия бластер и стреля. Прахосмукачката кривна встрани, щом той се прицели, но и Гардънър направи същото. Парче хром над задното колело избухна. Кабелът издълба криволичеща линия през пръстта.

да го хванем

да да го хванем преди

преди да е навредил на кораба

По-близо. Гласовете бяха по-близо. Трябваше да приключва с това.

Прахосмукачката заобиколи едно дърво и пак се обърна. Тя се наведе напред, издигна се, после се втурна като нападащ камикадзе, с все по-бързо въртящо се режещо острие.

Гардънър си вдъхна сила, мислейки за Тед Енергетика.

„Трябва да хвърлиш един поглед на тази джунджурийка, Тедчо“, помисли. „Ти направо ще се прехласнеш по нея. Да живеем по-добре с помощта на електричеството!“

Той натисна спусъка на пистолета играчка, видя как зеленият моливopodobен лъч обля муцуната на прахосмукачката и се отгласна напред, забивайки и двата си крака в земята, без да обръща внимание на счупения глезен. Електролуксът се блъсна в земята до тракторчето и се заби на метър дълбочина в пръстта. От стърчащия край бликна пушек в стегнато, компактно облаче. Прахосмукачката издаде звучен пърдящ звук и изгасна.

Гардънър се изправи на крака, като се подпираше на тракторчето, с увиснал в дясната му ръка Звуков космичен бластер. Пластмасовото дуло, забеляза, почти се бе разтопило. Нямаше да изкара още дълго. Същото несъмнено важеше и за него.

Прахоосукачката беше мъртва — мъртва и щръкнала от земята като неизбухнала бомба. Но имаше още много други устройства, запътили се насам, някои с летене, други с ентузиазирано тътрене през гората на импровизирани колелца. Не можеше да се мотае наоколо.

Какво си бе мислил старецът накрая? „Последното нещо...“ и после... „Избавление“

— Хубава дума — дрезгаво рече Гардънър. — Избавлелеее-ние. Страхотна дума.

Тази дума, спомни си той, бе използвана и като заглавие на един роман. Роман, написан от поет. Джеймс Дики. Роман за мъжете от големия град, които бяха бити, обстрелвани и подслушвани преди да разберат, че в края на краищата са голяма работа. Ала в тази книга имаше една реплика... единият от мъжете се обръщаше към друг и спокойно му казваше: „Машините ще се провалят, Луис“.

Гардънър определено се „надяваше“ да стане така.

Той доскача до навеса и натисна копчето, което задвижваше ремъка на стремето. Смяташе да се смъкне по него с двете си ръце. Глупаво беше, ама му бе дошло до гуша от техниката на томичукалата. Моторът забръмча. Кабелът започна да се спуска. Гардънър стигна с подскоци до ръба на изкопа и погледна надолу. Ако успееше действително да се добере до там, щеше да бъде в безопасност.

В безопасност сред мъртвите томичукала.

Моторът спря. Гард смътно виждаше безполезното стреме на дъното. Гласовете бяха по-близо, пожарът беше по-близо и той усещаше как около него се затваря кръг от шайка приспособления. Нямаше значение. Той бе прескочил препятствията и смяташе да се добере до финиша преди останалите.

„Моите поздравления, господин Гардънър! Печелите летяща чиния! Ще се откажете ли от нея или ще тръгнете на безплатно пътешествие из дълбокия космос?“

— Майната му! — изграчи Гардънър и захвърли полуразтопеното пистолетче играчка. — Да свършваме!

Това също беше отнякъде.

Той сграбчи кабела и увисна над изкопа. Докато го правеше, се сети откъде. Разбира се. Гари Гилмор. Гари Гилмор каза това, точно преди да се изправи пред взвода за разстрел в Юта.

Беше се спуснал до средата, когато осъзна, че и последните му физически сили са се изчерпали. Ако не приключеше скоро, щеше да падне.

Започна да се спуска по-бързо, проклинайки глупашкото им решение да поставят копчетата за управление толкова далече от изкопа. Гореща, лютивата пот потече в очите му. Мускулите му трепереха от изтощение. Стомахът му отново взе да прави дълги, мързеливи подскоци. Дланите му се плъзнаха... задържаха се... пак се плъзнаха. Изведнъж кабелът потече през ръцете му като вряло масло. Той го стисна, крещейки от болка от усилващото се ожулване. В дланта му се забодеше стоманена нишка, щръкнала от леко разкъсано място на кабела.

„Господи!“ изпищя Гардънър. „О, Боже Господи!“

С абсолютна точност надяна ранения си крак в увисналото стреме. Болката се втурна с рев нагоре, през стомаха му, през врата му. Тя сякаш отнесе горната част на главата му. Колената му се подгънаха и се удариха в стената на кораба. Капачките му изпукаха като капачки на бутилки.

Гардънър усети, че светът изсивява и се стегна. Забеляза люка. Той още стоеше отворен. Машините за смяна на въздуха продължаваха да бръмчат монотонно.

Левият му крак беше замръзнала стена от болка. Гард погледна надолу към него и видя че магически бе станал по-къс от десния. И изглеждаше някак... *орфан*, подобно на дълга тънка пура, която някой е носил прекалено дълго в джоба си.

— Господи, разпадам се — прошепна той и после, за своя собствена изненада, се засмя. Това „наистина“ бе забележително: беше *къде-къде* по-интересно, отколкото щеше да бъде някакво си обикновено скачане от вълнолом по време на махмурлук.

Над главата му прозвуча високо, пронизително жужене. Нещо друго бе пристигнало. Гардънър не губи време да гледа какво е. Той се пхна в люка и запълзя нагоре по кръглия коридор. Светлината от

стените блестеше меко по плоскостите на изпитото му лице и тази светлина — бяла, а не зелена — беше добра. Ако някой видеше Гардънър на тази светлина почти можеше да си помисли, че той не умира. Почти.

*Късно тази нощ и нощта преди,
 (над поля и над гори)
 томичукалата чукат на вратата.
 (отиваме в къщурката на баба)
 Изглеждат толкова тихи, но не са мъртви,
 (конят знае пътя ще води шейната)
 Треската на томичукалата ти е влязла в главата!
 (над заснежените, замръзнали пространства)*

С кънтящи в главата му безсмислици Гардънър се катереше нагоре по коридора, спирайки веднъж да извърти глава и да повърне. Въздухът тук вътре все още беше адски гнусен. Помисли си, че някое миньорско канарче отдавна вече щеше да лежи по гръб върху дъното на клетката си, живо, ала само на косъм от смъртта.

Но машините, Гард... чуваш ли ги? Чуваш ли колко по-шумни са станали, откакто беше тук последния път?

Да. По-шумни, по-уверени. Нито пък бяха само за смяна на въздуха. Дълбоко в кораба се събуждаха нови машини. Светлината ставаше по-ярка. Корабът охраняваше, каквото бе останало от него незахранено. Нека.

Той стигна до първия вътрешен люк. Погледна назад. Смръщи се на люка, който водеше към изкопа. Всеки момент те щяха да пристигнат на поляната; може вече и да бяха там. Не бе изключено да се опитат да го последват. Съдейки по благоговейното държание на своите „помагачи“ (дори твърдоглавият Фриман Мос не бе съвсем неуязвим, не смяташе, че ще го направят... но не биваше да забравя и колко бяха отчаяни. Искаше да е сигурен, че откачалките са се махнали от главата му веднъж и завинаги. Господ му беше свидетел, че не бе преизпълнен с енергия; нямаше нужда да прахосва малкото, която му бе останала по тия пълни идиоти.

В главата му разцъфна нов пристъп на болка, насълзи очите му и се заби като рибарска кукичка в мозъка му. Силна болка, ала тя бе направо нищо, в сравнение с тази в глезена и крака му. Не се изненада,

като видя, че главният люк се бе затворил. Дали би могъл да го отвори отново, ако пожелаеше? Нещо не му се вярваше. Сега беше заключен... затворен заедно с мъртвите томичукала.

Мъртви? Сигурен ли си, че са мъртви?

Не, напротив. Сигурен беше, че *не* са. Те се бяха оказали достатъчно живи, за да започнат всичко това. Достатъчно живи, за да превърнат Хейвън в някаква зловеща фабрика за муниции. Мъртви ли?

— Съвсем не-дяволски-*правдоподобно* — изръмжа Гардънър и се промуши през още един люк в коридора над него. В търбуха на кораба бучаха и тътнеха машини; когато докосна заоблената светеща стена, усети вибрациите.

Мъртви ли? О, не. Ти пълзиш из вътрешността на най-старата обитавана от духове къща във вселената, Гард, бедни приятелю.

Стори му се, че чува шум и бързо се обърна, с разтуптяно сърце и бликнал от слюноотделящите му жлези горчив сок в устата. Нямаше никой, разбира се. Само, че „имаше. Бях в пълното си право да вдигна тази патърдия, аз срещнах томичукалата и това се оказахме ние.“

— Помогни ми, Господи — каза Гардънър и отметна вонящата си коса от очите. Над него беше паяжинно тънката стълба, с широко разположените стъпала... върху всяко от които бе вдълбан онзи дълбок, страховит белег по средата. Тази стълба щеше да се завърти във вертикално положение, когато... ако... корабът някога се върнеше в хоризонталната си, нормална за полет позиция.

Тук сега има някаква миризма. Въпреки машините за смяна на въздуха, има миризма, миризма на смърт, мисля. На дълга смърт. И на безумие.

— Моля те, помогни ми, Господи. Само мъничко ми помогни, става ли? Само за още мъничко шанс те моля, става ли?

Като продължаваше да говори на Господ, Гардънър продължи нататък. Скоро той стигна до кабината за управление и се спусна в нея.

Томичукалата стояха в края на поляната и гледаха към Дик. Всяка минута пристигаха нови. Те идваха... и после просто спираха, като елементарни компютърни задания, чиито дребни програмирани задължения са били изпълнени до край.

Те стояха и гледаха от наклонената повърхност на кораба... към Дик... пак към кораба... отново към Дик. Приличаха на тълпа от сомнамбули, която наблюдава игра на тенис. Дик можеше да долови и останалите, върнали се до градчето, за да управляват граничната защита, как също просто чакат... гледат през очите на онези, който в действителност бяха тук.

Зад тях, идващ все по-близо, набиращ сила, настъпваше пожарът. Поляната вече бе започнала да се изпълва с пипала от пушек. Няколко души се закашляха... но никой не помръдна.

Дик ги наблюдаваше, смаян — какво точно искаха от него? Тогава разбра. Той беше последният от Хората от бараката. Всички останали вече ги нямаше и пряко или непряко, виновен за смъртта на всеки от тях беше Гардънър. Това наистина бе необяснимо, ала най-вече плашеше. Дик все по-силно се убеждаваше, че нищо подобно не бе ставало никога в целия безкрайно дълъг опит на томичукалата.

Те гледат към мен, защото съм последният. От мен се очаква да им кажа какво да правят по-нататък.

Но нямаше нищо, което да *можеха* да направят. Бяха се надбягвали и по всички правила Гардънър трябваше да е загубил, ама някак си той се бе измъкнал и сега нямаше какво друго да правят, освен да чакат. Да гледат, да чакат и да се надяват, че по някакъв начин корабът ще го убие, преди да е успял да му направи нещо. Преди...

Изведнъж една огромна ръка се вмъкна в главата на Дик Алисън и стисна плътта на неговия мозък. Ръцете му се стрелнаха към слепоочията, с извити в замръзнала, конвулсивна, паякоподобна форма пръсти. Той се опита да изпищи, ала не можа. Смътно долавяше как под него, на поляната, хората падат на колене в редици, като поклонници, станали свидетели на чудо или божествено посещение.

Корабът бе започнал да вибрира — звукът изпълваше въздуха с плътно, ниско бучене.

Дик узна това... след което, докато очите му изхвъркваха от главата като полувтвърдени парченца остаряло желе, вече не знаеше нищо. Тогава и завинаги.

Малко помощ, Господи, ще се спазарим ли?

Той седеше в средата на наклонената шестоъгълна стая, изкривеният му, счупен крак стърчеше пред него (*оръфан*, тази дума не го оставяше на мира, кракът му беше *оръфан*), близо до мястото, откъдето главният кабел излизаше от уплътнителя на пода.

„Малко помощ ми трябва. Знам, че не съм стока, прострелях жена си, хубава съм я свършил, застрелях най-добрата си приятелка, «още едно» хубава съм я свършил, едно Ново и Подоброено Хубава съм я свършил, би могъл да кажеш, но, моля те, Господи, имам нужда от помощ точно сега.“

Изобщо не преувеличаваше. Всъщност имаше нужда от нещо повече от *малко*. Дебелият кабел се разклоняваше на осем по-тънки и всеки от тях завършваше не с ушна слушалка, а с комплект слушалки за глава. Ако там в бараката на Боби си бе играл на руска рулетка, тук това щеше да бъде все едно да си пъкне главата в някое оръдие и да помоли някого да стреля с него.

Ала трябваше да го направи.

Избра си един комплект слушалки, като отново забеляза как изпъкнаха в центъра, след което погледна към преплетените кафяви, изсъхнали тела в отсрещния ъгъл на помещението.

Томичукала ли? Колкото и детински глуповато да звучеше, то все пак бе прекалено благозвучно за тях. Те се бяха оказали само едни пещерни диваци от космоса. Управляващи техника, която бяха създали, без дори да се опитат да разберат. С нокти като шиповете на бойни петли. Те бяха злокачествен тумор, който трябваше веднага да бъде отстранен.

Моля те, Господи, нека мъничката ми идея да е правилна.

Дали можеше да ги изсмуче „всичките“? Ей на това му се вика въпрос за 64 000 долара, нали? Ако „ставането“ беше затворена система — нещо от повърхността на кораба, което се разнася в атмосферата — отговорът вероятно беше не. Но Гардънър бе започнал да мисли — или може би само да се надява, — че то е нещо повече,

една отворена система, в която корабът захранва хората, кара ги да „стават“, а те го захранват него, за да може той да... какво? Да бъде отново, разбира се. Можеше ли да използва думата възкресение? Не, съжالياвам. Прекалено благородна е. Ако той беше прав, това бе някакъв вид партеногенеза от мошеническо представление, чието място беше под крещящото карнавално осветление и в евтините жълти издания, а не в безсмъртните митове или религиозните веруя. Една отворена система... робска система... една съвсем буквално „еби си майката“ система.

Моля те, Господи. Малко помощ точно в този момент.

Гардънър надяна слушалките.

Всичко стана мигновено. Този път нямаше усещане за болка, само огромно бяло сияние. Осветлението в кабината за управление се усили до пълна яркост. Едната от стените отново се превърна в прозорец, през който се виждаше опушеното небе и пръстенът от дървета. А после още една от осемте стени на помещението стана прозрачна... и още една... и още една. За няколко секунди сякаш Гард се озова сред откритото пространство, с небето над него и изкопа със сребрилата си мрежа от всички страни. Корабът като че ли изчезна. Появи се изглед на 360 градуса.

Един след друг се задвижваха двигатели и поемаха общия припев с пълна сила.

Някъде зазвъня звънец. Последователно започнаха да се включват огромни, кълтящи релета, като караха корабът да потреперва под него.

Усещането за сила бе невероятно; той се чувстваше като че ли през главата му течеше река Мисисипи по време на наводнение. Разбираще, че това го убива, но нямаше нищо против.

„Аз ги изсмуках всичките“, мъгляво си помисли Гардънър. „О, Господи, благодаря ти, Господи, аз ги изсмуках всичките! Получи се!“

Корабът започна да трепери. Да вибрира. Вибрациите се превърнаха в спазми и тръскане. Моментът бе настъпил.

Гардънър стисна последните остатъци от зъбите си и се приготви.

Той бе смукал от всички им, но Дик Алисън, заради по-напредналата си еволюция и четирийсетимата наблюдатели на границите на Хейзъл, върнали се в градчето, бяха тези, които отнесоха най-голямото натоварване по захранването на кораба — всичките хора на Хейзъл бяха свързани в една плътна мрежа и корабът просто посегна към нея.

Те се превиха с бликнала от носовете и очите им кръв и умряха, щом корабът изсмука мозъците им.

Корабът изсмука сила и от томичукалата в гората, и неколцина от по-възрастните умряха; повечето, обаче, почувстваха само мъчителна болка в главите си и или коленичиха, или налягаха, полуприпаднали по поляната. Много малко от тях съзнаваха, че пожарът вече е съвсем близо. С усилването на вятъра горящото дамско ветрило се разширяваше все повече... и повече. Пушек се носеше над поляната на плътни сиво-бели облаци. Огънят пукаше и пращеше.

Сега, помисли Гардънър.

Усети как нещо в мозъка му се изплъзва, улавя се, пак се плъзва... и накрая се хваща здраво. Беше като скоростен лост. Вече се появи болка, но бе поносима.

ТЕ сега изпитват по-голямата част от болката, мина му бегло през ума.

Стените на изкопа сякаш се раздвижиха. Отпърво съвсем леко. После малко повече. Разнесе се стържещ, режещ звук.

Гардънър се приведе напред, свил вежди в напрегната гримаса, стиснал очи като тесни процепи.

Сребрилата мрежа започна да се плъзга надолу, бавно, но равномерно. Не че тя изобщо се движеше, разбира се; „корабът“ беше този, който се движеше; стърженето идваше от опитите му да се освободи от скалистото русло, в което бе лежал толкова дълго.

„Издигаме се“, помисли той несвързано. „Дамско бельо, трикотаж, галантерия и не пропускайте да посетите щанда за домашни любимци...“

Корабът набираше скорост, стените на изкопа преминаваха все по-бързо от всички страни. Небето горе се разширяваше — то имаше мрачен оръжейнометален цвят. Просвятваха искри като ята от мънички горящи птички.

Почувства как го изпълва екзалтация.

Аз тръгнах, да, вече тръгнах, тръгнах...

Някакъв клаксон проехтя три пъти, като почти го оглуши и го накара да изпищи. В скута му плисна нова кръв. Корабът потрепери, затътна, изхрущя и се заизмъква от земната крипта. Тръгна да се издига сред все по-плътните кълбета пушек и помрачената слънчева светлина, лъскавият му корпус изскочи от изкопа и започна да се носи все по-нагоре и нагоре, една движеща се метална стена. Човек, застанал досами тази невероятна гледка, би могъл да се изкуши да повярва, че земята ражда стоманена планина или впръсква титанова стена във въздуха.

Скалите пукаха. Земята стенеше. Прах и пушек от търкането се издигаха над изкопа. Въпреки че илюзията за издигаща се планина или стена още беше в сила, дори от толкова близко разстояние като края на поляната се забелязваше кръглата форма на кораба — титаничната форма на чинията, която сега се подаваше от земята като огромна машина. Тя беше безшумна, но поляната бе изпълнена с грубия тътен на цепещи се скали. Корабът се измъкваше все повече и все по-широко разкъсваше изкопа, а сянката му постепенно покриваше цялата поляна и горящата гора.

Водещият ръб — този, в който Боби се бе спънала — отнесе върха на най-високия смърч в гората и го запрата с пукот на земята. А самият кораб все още излизаше от земните недра, които толкова дълго го бяха държали в плен, продължи да се измъква, докато не покри цялото небе и не се прероди.

Тогава престана да разширява изкопа и след миг действително се появи цепнатина между краищата му и ръба на издигащия се кораб. Средата му най-сетне беше достигната и премината.

Корабът се измъкна от димящия изкоп и се очерта сред опушената слънчева светлина, като най-накрая тътена и разцепването на скали престанаха и между земята и кораба просветна дневна светлина.

Той беше излязъл.

Взе да се издига под полегато наклонен ъгъл, след което се изправи в хоризонтално положение, чупейки дървета с неизвестната си, неузнаваема тежест. През въздуха се проточи смола на тънки кехлибарени нишки.

Корабът тръгна с бавна, тежка елегантност през горящия ден, прорязвайки откос сред върховете на дърветата като градинарска ножица, която подрязва жив плет. После увисна на място, като че ли чакаше нещо.

Сега подът под Гардънър също беше прозрачен; той сякаш седеше върху самия въздух и гледаше надолу към кълбящите се валма пушек, които се носеха откъм края на гората и изпълваха атмосферата.

Сега корабът бе напълно съживен... но бързо губеше сили.

Ръцете му се вкопчиха в слушалките.

„Дайте начална скорост“, помисли той. „Трябва да дръпнем това чудо.“

Гардънър се впи здраво в дълбините на съзнанието си и този път болката беше плътна, влакнеста и разболяваща.

„Авария“, мина му през ума. „Значи ето какво било усещането.“

Почувства рязко увеличаване на скоростта. Някаква ръка го просна върху пода, макар да не можеше да долови натоварването от няколко g, томичукалата очевидно бяха намерили начин да се справят с това.

Корабът не се наведе, той просто се издигна право нагоре във въздуха.

Вместо да закрие цялото небе, той закри само три четвърти от него, после половината. Очертанията му се губеха в пушека, остороръбата му, сплавнометална реалност стана неясна и някак като насън.

Накрая изчезна сред пушека, оставяйки само замаяните, изстискани томичукала да се опитват да намерят къде са им краката, преди огънят да ги е погълнал. Остави томичукалата, поляната, навеса... и изкопа, като някаква черна дупка, от която е бил измъкнат огромен отровен зъб.

Гард лежеше на пода в командната кабина и гледаше нагоре. Докато наблюдаваше, опушеният, хромов вид на небето изчезна. То отново стана синьо — най-яркото, най-чисто синьо, което бе виждал през живота си.

„Разкошно“, се опита да каже той, но нито дума не излезе от устата му... нито дори звук. Гардънър преглътна кръвта и се закашля, без да отделя за миг очи от това великолепно небе.

Синьото му се задълбочи до индигово... после до пурпурно.

„Моля те не му позволявай да спре сега моля те...“

От пурпурно до черно.

И в тази чернота той видя първите твърди зрънца на звездите.

Клаксонът ечна отново. Гардънър усети нов прилив на болка, щом корабът се дръпна от него и почувства как скоростта се увеличава при преминаването на по-висока предавка.

„Къде отиваме?“ помисли си несвързано той и тогава чернотата го обгърна, докато корабът продължаваше напред и нагоре, измъквайки се от земната атмосфера с лекотата, с която се бе освободил от прегръдката на земните недра, държали го толкова дълго в плен. „Къде сме...?“

Нагоре и нагоре, напред и напред — корабът се издигаше и Джим Гардънър, роден в Портланд, щат Мейн, летеше с него.

Той се носеше надолу през черните нива на безсъзнанието и малко преди да започне последното повръщане — повръщане, което дори не осъзна напълно — му се яви сън. Един толкова реален сън, че Гард се усмихваше, докато лежеше в центъра на мрака, заобиколен от космоса, а под него земята приличаше на огромно синьо-сиво топче за игра.

„Беше минал през всичко... някак си беше минал. Патриша Маккардъл се бе опитала да го пречупи, но това никога не й се бе удавало. Сега той пак се бе върнал в Хейвън и Боби изтича по стълбите от верандата и прекоси двора, за да го посрещне, а Питър лаеше и махаше с опашка, и Гард сграбчи Боби, и я прегърна, защото беше

хубаво да си сред приятели, хубаво бе да си там, където ти е мястото... хубаво беше да имаш някое сигурно място, където да се върнеш.“

Върху прозрачния под на командната кабина, вече на повече от сто хиляди километра от земята, Джим Гардънър лежеше сред разширяваща се локва от собствената му кръв... и се усмихваше.

ЕПИЛОГ

*Свий се, мила! Свий се
здравата!*

*Свий се, скъпа! Скрий се
цялата!*

Под завивката.

Скрий се цялата.

Под завивката на нощта.

Ролинг

Стоунс, „Под
завивката“

*О, всяка нощ и всеки ден по
парченце се откъсва от мен.*

*Животът върви, играта
продължава*

*и нека обезболяващите всичко
заглушават.*

*Докато извикан по име трябва
да се изправя,*

*ще чакам само момента чукът
да удари.*

Куин,

„Чукът да
удари“

Повечето от тях загинаха в пожара.

Не всичките. Около стотина изобщо не бяха стигнали до поляната, преди корабът да се отдели от земята и да изчезне в небето. Някои, като Елт Баркър, който бе излетял от мотоциклета си, не стигнаха, защото бяха ранени или убити по пътя... капризите на войната. Други, като Ашли Рувъл и старата госпожица Тимс, която бе градският библиотекар във вторник и четвъртък, бяха просто твърде закъснели или прекалено бавни.

Нито пък всички от онези, които стигнаха до поляната, загинаха. Корабът се издигна в небето и ужасната, изсмукваща сила, която ги бе уловила в хватката си, се стопи преди огънят да е стигнал до поляната (макар че дотогава по нея падаха искри и много от по-малките дръвчета в източния ѝ край вече горяха). Неколцина успяха да се завлекат и дотърят до отсрещния край и да потънат в гората пред това разширяващо се, безмилостно ветрило. Разбира се, придвижването право на запад не беше от голяма полза за тези неколцина (между тях беше Розали Скехан, както и Франк Спрус и Руди Барфийлд, брат на покойния и доста прежалим Питс), защото в един момент щеше да им свърши годния за дишане въздух, въпреки преобладаващите ветрове. Затова бе необходимо първо да бягат на запад, а после да свърнат или на юг, или на север в усилията си да заобиколят пожара... отчаяна игра, където наказанието при загуба не беше отнемане на топката, а изгаряне до въглен в Индианската гора. Няколко души — не всички, но няколко души все пак успяха да го направят.

Повечето, обаче, загинаха на поляната, където Боби Андерсън и Джим Гардънър бяха работили толкова дълго и упорито — умряха на метри от онази празна дупка, в която нещо бе стояло заровено, а после се бе измъкнало.

Те бяха грубо използвани от сила, която беше много по-голяма, отколкото тяхната ранна, крехка фаза на „ставане“ би могла да понесе. Корабът бръкна в мрежата на умовете им, изсмуква я и я използва, за да се подчини на слабите, но несъмнени заповеди на Командира, които

бяха изразени в думите НАЧАЛНА СКОРОСТ, казани на органично-кибернетичните вериги на кораба. Думите НАЧАЛНА СКОРОСТ не фигурираха в речника на кораба, но идеята беше ясна.

Живите лежаха на земята, повечето в безсъзнание, някои силно замаяни. Няколко от тях седнаха, вкопчиха се в главите си и застанаха, без да забелязват искрите, които падаха наоколо. Други, помнещи опасността, която идваше от изток, се опитаха да станат и не успяха.

Един от онези, които успяха, беше Чип Маккосланд, който живееше на Дъгаут Роуд с незаконната си жена и около десетте си деца; преди два месеца и милион години Боби Андерсън бе ходила до Чип за още поставки за яйца, за да събере в тях своята разширяваща се колекция от батерии. Чип се завлече до средата на поляната като стар пияница и падна в празната яма. Той се запремята с писъци по целия път до дъното, където умря със счупен врат и разбит череп.

Другите, които схващаха опасността от пожара и евентуално биха могли да избягат, избраха да не го правят. „Ставането“ беше завършило. То бе завършило със заминаването на кораба. Смисълът на техния живот беше загубен. Затова те просто седяха и чакаха огънят да се погрижи за онова, което бе останало от тях.

По здрач в Хейвън имаше по-малко от двеста оцелели. По-голямата част от силно застроената с дърво западна половина на града бе изгоряла или сега изгаряше до основи. Вятърът продължаваше да се усилва. Въздухът започна да се променя и оставащите томичукала, задъхващи се и пребелели, се събраха в двора на Хейзъл Маккрийди. Фил Голдън и Брайънт Браун пуснаха в действие големия обменител на въздуха. Оцелелите се събраха наоколо, както биха се скупчили около горящата печка едновременните заселници през някоя мразовита нощ. Измъченото им дишане постепенно стана равномерно.

Брайънт погледна над съоръжението към Фил.

Времето за утре?

Ясно небе, стихващ вятър.

Мари стоеше наблизко и Брайънт видя облекчението ѝ.

Хубаво това е добре.

Така си и беше... за момента. Но ветровете нямаше да мируват до края на живота им. И като го нямаше корабът, оставаше единствено това устройство и двацет и четирите акумулатора от камиони между тях и евентуалното задушаване.

„Колко време?“ попита Брайънт и никой не отговори. Само слабото проблясване на изплашените им, нечовешки очи увисна сред пламтящата вечер.

3

На следващата сутрин бяха с двайсет души по-малко. През нощта историята на Джон Лиандро бе заляла целия свят, върху който се бе стоварила със силата на удар от чук. Щатските и отбранителни служби отричаха всичко, ала десетки хора бяха направили снимки при издигането на кораба. Тези снимки бяха убедителни... и никой не можеше да спре потока сведения от такива „информирани източници“ като изплашените жители на околните градчета и първите пристигащи участници от Националната гвардия.

Граничните бариери на достъпа до Хейвън държаха, поне засега. Пожарът бе стигнал до Нюпорт, където пламъците най-после бяха овладени и поставени под контрол.

Няколко томичукала си пръснаха мозъците през нощта.

Поли Андрюс се нагълта с почистващ препарат.

Фил Голдън се събуди и откри, че Куини, негова жена от двайсет години, бе скочила в пресъхналия кладенец на Хейзъл Маккрийди.

През деня последваха само четири самоубийства, ала нощите... нощите бяха по-лоши.

По времето, когато по-късно тази седмица армията най-после нахлу в Хейвън, като нескопосани касоразбивачи в качествено направен сейф, бяха останали по-малко от осемдесет томичукала.

Джъстин Хърд застреля един дебел армейски сержант с детска въздушна пушка, която изхвърляше зелен огън. Дебелият сержант експлодира. Един изплашен картечар в джип, който тъкмо минаваше покрай търговския център „Кудър“, извъртя 50-калибровото оръжие, зад което седеше към Джъстин Хърд, изправил се пред железарския магазин само в пожълтяващ чифт долни гащи и оранжеви работни обувки.

— „Да ги оправим тия кълвачи!“ — крещеше Джъстин. — „Да ги оправим всичките скапани...“

В този момент го улучиха около двайсетина петдесеткалиброви куршума. Джъстин също почти експлодира.

Картечарят повърна в газовата си маска и едва не се задуши в нея, преди колегата му да е успял да му сложи нова на лицето.

— Някой да вземе този тапешник! — закрещя един майор през електрически високоговорител. Маската заглушаваше думите му, ала не ги правеше неразбираеми. — Вземете го, но внимавайте! Дръжете го за дулото! Повтарям, бъдете изключително внимателни! Не го насочвайте към никого!

Насочването към някого, както би казал Гард, винаги идваше по-късно.

Повече от десетина бяха застреляни още в първия ден на нахлуването от изплашени, нервно дърпащи спусъка войничета, още почти деца, които преследваха томичукалата от къща в къща. След известно време част от страха на нападателите започна да изчезва. Към следобед те вече истински се забавляваха — приличаха на ловци, които гонят зайци през пшеница. Още трийсетина бяха застреляни, преди военните лекари и специалистите от Пентагона да осъзнаят, че въздухът извън Хейвън е смъртоносен за тези осакатени мутанти, които някога бяха представлявали американски данъкоплатци. Фактът, че нападателите не можеха да дишат въздуха „в“ Хейвън би трябвало да направи тази идея съвсем очевидна, ала при цялото вълнение никой всъщност не мислеше особено добре (Гард не би намерил това много изненадващо).

Сега бяха останали само четирийсетина или някъде там. Повечето бяха луди. Онези, които не бяха, не искаха да говорят. Изградиха набързо една импровизирана клетка върху мястото, което минаваше за градски площад в Хейвън — точно под и леко вдясно от останалото без кула кметство. Държаха ги там още една седмица, през който период умряха още четиринайсет.

Промененият въздух беше анализиран, машината, която го произвеждаше, бе внимателно изследвана, изтощените батерии бяха сменени. Както предполагаше Боби, на специалистите не им трябваше много време, за да разберат механизма на устройството и залегналите в него принципи вече се изучаваха в Масачузетския технологически институт, лабораториите „Бел“ и в Арсенала, Вирджиния от учени, които едва не повръщаха от вълнение.

Останалите двайсет и шест томичукала, с вид на уморени, болни от шарка последни остатъци от племето на апахите, бяха откарани в товарния отсек, при контролирана околна среда, на един „Старлифтър“ С-140 до правителствено владение във Вирджиния. Това владение, което някога беше изгорено до основи от едно дете, се наричаше Арсенала. Там те бяха изследвани... и там умряха, един по един.

Последният оцелял беше Алис Кимбъл, учителката, оказала се лесбийка (факт, който Бека Полсън бе научила от Исус през един горещ юлски ден). Тя умря на 31 октомври... Хелюин.

Горе-долу по същото време, по което Куини Голдън стоеше край пресъхналия кладенец на Хейзъл и се канеше да скочи в него, една сестра влезе в болничната стая на Хили Браун, за да провери как е момчето, което през последните два дни бе показало слаби признаци на завръщащо се съзнание.

Тя погледна към леглото и се намръщи. Не беше възможно да вижда това, което виждаше — то трябва да бе някаква илюзия, създавана от осветлението в коридора — двойна сянка хвърлена върху стената...

Натисна ключа на стената и се приближи с още една крачка. Устата ѝ зейна отворена. Не е било илюзия. Върху стената имаше две сенки, защото в леглото се намираха две момчета. Те спяха обвили ръце един около друг.

— Какво...?

Сестрата направи още една крачка, като несъзнателно вдигна ръка към кръстчето, което носеше около врата си.

Едното момче, разбира се, беше Хили Браун, с отслабнало и изпито лице, не по-дебели от пръчки ръце и кожа бяла, почти колкото болничното му гърне.

Тя не познаваше другото момче, което беше съвсем малко. То бе облечено със сини панталонки и тениска, на която пишеше НАРИЧАТ МЕ ДОКТОР ЛЮБОВ. Краката му бяха изцапани с черна пръст... и нещо в тази пръст ѝ се видя неестествено.

— Какво...? — пак прошепна тя и по-малкото момченце се размърда, като обви още по-плътно ръцете си около врата на Хили. Бузата му почиваше върху рамото на Хили и сестрата забеляза с нещо като ужас, че двете момчета много си приличаха.

Тя реши, че трябва да съобщи на доктор Гринлийф за това. Веднага. Обърна се да излезе, с бързо туптящо сърце и ръка, която продължаваше да стиска кръстчето... когато видя нещо съвършено невъзможно.

— Какво...? — прошепна тя за трети и последен път. Очите ѝ се бяха разширили до крайност.

Още от странната черна пръст. По пода. Следи по пода. Водещи към леглото. Малкото момченце бе прекосило стаята и се бе пъхнало в леглото. Видимата прилика между децата подсказваше, че това трябва да е липсващият — и отдавна смятан за мъртъв — брат на Хили.

Следите не идваха откъм коридора. Те започваха в средата на стаята.

Като че ли момченцето бе дошло от нищото.

Сестрата изхвърча от стаята и се разкреця за доктор Гринлийф.

Хили Браун отвори очи.

— Дейвид?

— Тихо, Хили, спя.

Хили се усмихна, без да е сигурен къде се намира, без да знае „кога“ се намира, сигурен само че много неща преди не бяха наред — ала какви са били тези неща, вече нямаше значение, защото сега всичко си бе дошло на мястото. Дейвид беше тук, притиснал се топъл и истински към него.

— И аз — каза Хили. — Утре трябва да ти дам войничетата.

— Защо?

— Не знам. Но трябва. Обещал съм.

— Кога?

— Не знам.

— Докато получа Кристално кълбо — съгласи се Дейвид и се настани още по-плътно в извивката под рамото на Хили.

— Ами... добре.

Тишина... откъм стаята на сестрите се носеха слаби развълнувани гласове, но тук цареше тишина и сладката топлина от момчетата.

— Хили?

— Какво? — измърмори Хили.

— Там, където бях, беше студено.

— Така ли?

— Да.

— Сега по-добре ли е?

— По-добре е. Обичам те, Хили.

— И аз те обичам, Дейвид. Извинявай.

— За какво?

— Не знам.

— О-о.

Ръката на Дейвид посегна към одеялото, напипа го и го дръпна нагоре. На сто и петдесет милиона километра от слънцето и на сто

парсека от оста на галактиката, Хили и Дейвид Браун спяха здраво прегърнати.

19 август 1982 година

19 май 1987 година

Издание:

Автор: Стивън Кинг

Заглавие: Томичукалата

Преводач: Вихра Манова

Година на превод: 1993

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Плеяда“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1993

Тип: роман

Националност: Американска

Печатница: Полипринт АД, Враца

Редактор: Весела Люцканова

Художник: Петър Станимиров

Коректор: Мирослава Стамболджиева

ISBN: 954-409-088-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2051>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.